

Giới thiệu Xấu Nữ Khuyneh Thành

Truong Lam Nguyệt là cô gái ban ngày là thiên thần đến ban đêm lại là ác quỷ, nàng tài hoa xuất chúng, xinh đẹp lại bao dung nhưng đến đêm nàng lại tàn nhẫn vô tình giết người không chớp mắt.

Thượng Quan Lam Nguyệt là xấu nữ đệ nhất của Thiên Tang Quốc,là cái gai trong mắt và nỗi si nhục của Thượng Quan gia. Vừa sinh ra đã khắc chết mẹ ruột,bị mẹ cả nghĩ cách hại chết,bị tỷ muội vũ nhục,lãng mạ,đánh đập giữa đường. Nhưng ai biết,vịt trời lại có thể hóa thiên nga.

Liệu khi nàng xuyên không vào xấu nữ sẽ làm được những gì, nàng sẽ làm cho những ai hãm hại mình phải trả giá , xung quanh nàng có biết bao anh hùng tài năng xuất chúng nhưng ai sẽ sánh vai với nàng đến cuối đời mời các bạn đọc truyện Xấu Nữ Khuyneh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyneh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Sát Nữ Xuyên Không

Trên con phố nhỏ lúc hoàng hôn,cảnh vật như nhuộm một màu đỏ tĩnh lặng, cái bóng nàng lặng lẽ rào từng bước chân nhẹ nhàng. Một vài người quen biết đi bộ gần đó,nhìn thấy nàng tựa hồ mỉm cười,bước lại chào hỏi vài câu hoặc xán lại tán chuyện,cho nàng vài thứ đồ ăn vặt rồi rời đi. Nàng nhẹ cười,cơ hồ nụ cười đẹp nhất,đôi tay nhỏ bé nhẹ nâng thứ đồ ăn vừa được nhận,nhấp nháp. Con gió chiều nhẹ nhàng lay động hàng cây,làm bay mái tóc dài để xõa của nàng. Nàng là Truong Lam Nguyệt,cô gái hoàn hảo nhất trong tất cả những cô gái hoàn hảo. Nàng đẹp,đẹp thuần khiết như một đoá cẩm tú cầu nhưng cũng thanh lệ,mị hoặc người ta như một đoá anh đào. Nàng giỏi,là học viên danh giá của trường đại học A,hát hay đàn giỏi,đam đang và dịu dàng. Nàng là tình nhân trong mộng của bao nhiêu chàng trai,là nữ thần trong mắt bao nhiêu cô gái,là niềm tự hào của bao giáo viên trường đại học A.

"Bạn...bạn học Lam Nguyệt,xin dừng bước. Không biết,chúng...chúng ta có thể nói chuyện một chút không?"-Một cậu bạn trai đáng vẻ hơi nhút nhát đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. Nàng mơ hồ chớp đôi mắt,hơi gât đầu,cậu ta thấy nàng gât đầu thì mừng rỡ,lấy hết dũng khí ra nói nhỏ nhưng đủ để nàng nghe thấy. Không biết cậu ta nói gì,chỉ thấy nàng lắc đầu,vỗ vai an ủi cậu ta rồi đi tiếp,để mình cậu ta ở lại trong sự sững sờ,cảm tưởng như trái tim vỡ vụn. Nàng cúi mặt,ánh mắt bỗng trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Nàng trở về nhà,khoá trái cửa,một đạo khí lạnh lẽo bỗng xông thẳng ra,lan toả làm người ta thấy lạnh người. Ánh mắt nàng giờ,không còn ôn nhu hiền dịu nữa mà là âm lãnh vô cùng. Thay quần áo rồi bước vào bếp,mở chiếc tủ lạnh ra,thứ đầu tiên nàng thấy là một tờ giấy nhắn của mẹ nàng. Không cần xem cũng biết bà ta lại có chuyện đi làm ăn xa,bỏ mặc con cái ở nhà rồi. Đáy mắt nàng không một tia gợi sóng,đôi tay vò nát tờ giấy rồi vứt đi,lấy một lon nước ngọt trong tủ lạnh uống. "Reng reng reng" ba hồi chuông điện thoại vang lên,nàng nghe máy,nhếch môi cười lạnh:"Sao? Có nhiệm vụ mới hả?". "Đúng"-Một giọng lạnh không kém ở đầu giây bên kia phát ra."Một tên tham ô ăn bớt tiền vật liệu xây dựng. Toàn đồ rở tiền mà nói tốt". "Được"-Nàng uống một ngụm nước ngọt,đáp,người kia lại nói rồi dập máy:"Cách chỗ cô 200 mét về phía Nam,phố W. Làm xong thì về tổ chức,boss muốn gặp cô". Nàng cũng dập máy,nhấp thêm một ngụm nước ngọt,trong ánh mắt mang theo hơi thở chết chóc.

Yên tĩnh bao trùm con phố W,trên dàn giáo của một công trình sắp thi công,thân ảnh nàng đáp xuống,nhẹ nhàng như gió. Nàng cúi mình,gõ gõ vào thanh thép dưới chân,cười lạnh. Đúng như thông tin đã cung cấp,đều là hàng rở tiền,để hòng,hắn tên chủ thầu này đã ăn bớt không ít tiền vật liệu.

Loại người vì lợi nhuận mà sẵn sàng từ bỏ những tính mạng vô tội,sống chỉ làm chặt chỗ

Nàng đứng lên,biến mất khỏi công trình,hướng đến nhà tên chủ thầu. Trong căn phòng tối ảm,chi có ánh trăng rọi sáng một góc phòng nhỏ,nàng có thể nghe thấy tiếng ngáy thô bỉ của tên chủ thầu. Nàng nhẹ nhàng bước gần chiếc giường,hử lạnh một tiếng rồi đặt một quả bom hẹn giờ,nhanh chóng biến mất.

5...

4...

3...

2..

1...

0

Trái bom nàng đặt phát nổ,gây ra một trận kinh thiên động địa. Mọi thứ chỉ còn lại một đồng đồ nát,cháy xém. Nàng đứng trên giàn giáo công trình,nhìn ngọn lửa địa ngục bốc lên mù mịt,toả sáng cả bầu trời,trong đôi mắt mang đầy ý cười:"Đó là do các người bắt nạt. Đùng trách ta"

"Ace, đến rồi?"- Một giọng lạnh như băng phát ra làm người ta thấy rợn người, tên mặc áo đen, khuôn mặt tuấn mĩ đi đến trước mặt Trương Lam Nguyệt, ngấn gọn nôi. Nàng không đáp, chỉ gật đầu rồi đi theo hắn. Đến một căn phòng khoá trái, hắn dừng bước, truy cập mật mã rồi tránh sang bên, ra hiệu cho nàng. Nàng gật đầu, bước vào căn phòng, một người áo đen khác đã chờ sẵn ở trong đó. Nàng hơi cúi đầu, lạnh giọng nhưng vẫn mang theo một phần kính trọng: "Boss". Boss xoay người, tiếp về phía nàng, cất giọng ồm ồm nói: "Làm tốt lắm Ace". Không khí đột nhiên căng thẳng từ lòng ngực của Boss, một ánh sáng lóe lên trong chớp mắt rồi vụt tắt, đến khi nàng có thể nhận ra, thứ ánh sáng đó đã ở giữa lòng ngực nàng. Một con dao găm rất nhọn, đâm xuyên qua lớp hắc y, cắm thẳng vào trái tim nàng. Nàng lùi lại một bước, khoé miệng từ từ tuôn ra từ chất lỏng màu đỏ lạnh lẽo. "Ace, tha lỗi cho ta"-Boss nói một câu ngắn gọn rồi phất tay, ra lệnh cho người đang đứng ngoài cửa kia: "Đem Ace đi hoá thiêu". "Boss, ngài vẫn muốn mạng của Ace?"-Hắn hỏi. "Ace là sát thủ ta tự hào nhất, nhưng tổ chức là mạng sống của ta"-Boss nói một câu không cảm xúc, xoay người rồi đi. Hắn nhìn Boss rồi đưa cái xác của Trương Lam Nguyệt đi hoá thiêu. Nhìn ánh lửa mờ mờ từ từ bén vào thân thể bé nhỏ ấy, hắn cũng chỉ biết lắc đầu: "Trương Lam Nguyệt, đừng trách Boss, ông ấy chỉ vì tổ chức thôi. Nếu có kiếp sau, mong cô không phải hạo nữ hay sát nữ mà chỉ là một cô gái bình thường". Lửa dần tàn theo màn đêm khi hừng nắng

Bánh xe số phận bây giờ mới bắt đầu quay. Ngày mà Trương Lam Nguyệt tái xuất, đã không còn xa nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nữ Nhân Tam Thất*

Tam thất còn gọi là ba không, gồm Thất Sắc- Thất Học- Thất Đức, nghĩa là không có sắc- không có học- không có đức

Trương Lam Nguyệt chìm dần vào bóng tối. Xung quanh nàng chỉ toàn một màu đen, yên tĩnh đến đáng sợ. Nàng vừa bị Boss đâm, vì tổ chức. Dừng một chút, nàng bắt đầu thấy cơ hồ có đốm lửa tí tách trong bóng đêm dày đặc, nó cho nàng cảm giác ấm áp hơn. Chợt toàn thân nàng bỗng nóng bừng, nàng thất kinh, thì ra những đốm lửa đó là khởi nguồn của một đám lửa lớn. Nó bùng lên, bao vây nàng, giam giữ nàng trong cái nóng bức và bóng rập của nó.

Trương Lam Nguyệt giật mình ngồi dậy, xoa xoa hai thái dương, tự trấn an mình đó chỉ là ác mộng. Nhìn lại, nàng đang ở trong một căn nhà dột nát, bốn vách tường nứt nẻ, bong tróc, cả căn nhà trống rỗng không có gì ngoại trừ một cái giường ọp ẹp, cũ nát, một cái tủ gỗ đựng quần áo đã bị mối mọt, một cái bàn bị gãy một chân phải chông lên mấy viên đá, vài cái bát sứ mẻ và một bộ ấm nước tường chừng đã là đồ cổ từ bao giờ. Một giả thiết đặt ra trong đầu Trương Lam Nguyệt: Nàng xuyên không. Nhìn lại, đây cũng không phải nhà nàng, Boss đã giết rồi hoá thiêu nàng, chỉ có giả thiết này là hợp lý.

Nàng giờ chần, định bước xuống giường thì chợt khụy xuống, đừng nói là nàng xuyên vào phế nhân nhé. Định thần lại một chút, nàng mới thấy chân mình đầy vết roi, cả tay cũng vậy, có lẽ, thân thể này đã bị hành hạ rất ác liệt nên mới chết. Nàng trở lại giường, chậm rãi tìm hiểu về chủ nhân trước của khối thân thể này.

Nàng ấy tên Thượng Quan Lam Nguyệt, tứ tiểu thư Thượng Quan gia ở Thiên Tang quốc, 14 tuổi. Mẹ nàng họ Bạch, không rõ tên, thường gọi là Bạch di nương. 14 năm trước, sau khi sinh nàng, Bạch di nương vốn thân thể yếu ớt sinh non, vậy còn bị bệnh nên chết ngay sau khi nàng ra đời. Thượng Quan gia vốn không ưa Bạch di nương, thấy nàng lớn lên xấu xí, thân thể yếu ớt, vừa không biết cầm kì thi hoạ, vừa yếu đuối nhu nhược nên đem nàng đẩy vào đây. Vậy nên địa vị của Thượng Quan Lam Nguyệt ở phủ đã kém lại càng kém hơn, đến gia đình cũng bất nạt nàng, nha hoàn bà tử thì ngày ngày đánh đập nàng đến chết.

Trương Lam Nguyệt vừa nhớ vừa nắm chặt tay, cơ hồ muốn đánh gãy cái giường ọp ẹp này, cho dù là sát thủ, nàng cũng chưa bao giờ đối xử với người vô tội tàn nhẫn như vậy. Thượng Quan gia này, nhìn bề ngoài thì tốt đẹp, mà bên trong lại tàn nhẫn như vậy.

Không thể tha thứ

Nhưng cũng thật tội cho Thượng Quan Lam Nguyệt này, Thượng Quan gia đối xử với nàng không nhân tính, nàng còn nuôi hy vọng một ngày được họ chấp nhận. Hừ, đúng là vừa đáng thương vừa ngu ngốc. Bất quá, Thượng Quan Lam Nguyệt tam thất không còn cho bọn họ khi dễ nữa đâu, nàng sẽ làm Thượng Quan Lam Nguyệt trước kia trở thành một Thượng Quan Lam Nguyệt hoàn toàn khác.

Thượng Quan gia rồi sẽ biết, Thượng Quan Lam Nguyệt thực sự là ai

Trương Lam Nguyệt bước khỏi giường, đôi chân đau như vẽ gầy từng khúc xương nàng nhưng nàng mặc kệ, lao đảo đi đến bên trước gương đồng. Trong gương, một gương mặt xấu xí hiện ra. Nói xấu xí thì không đúng lắm nhưng cũng không quá đáng bởi trên gương mặt kia có cả chục vết sẹo lồi lõm, to nhỏ khác nhau, tuy cũng qua điều trị nhưng vẫn hiện hữu rõ ràng. Đôi bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lại, đôi lam mâu chợt lên, nàng đã thực sự

cầm hận Thượng Quan gia rồi. Sẹo này,vừa nhìn đã biết là do đánh đập để lại hậu quả,nàng không ngờ,một đứa bé 14 tuổi lại bị chính người thân của mình hành hạ đến như vậy. Nợ này,bằng mọi cách phải bắt bọn họ trả đủ.

Cánh cửa căn phòng bật mở,Trương Lam Nguyệt liếc nhìn người kia,đôi mắt băng lãnh dịu đi vài phần. Đây là Huyền Huyền,nàng trước là nha hoàn bên cạnh Bạch di nương,sau khi dinh nương mất thì trở thành nha hoàn của nàng,Huyền Huyền đã cùng nàng tới đây,ngày ngày hầu hạ nàng khi nàng bị dày đến cái nơi hoang vắng như này.Huyền Huyền nhanh chóng bước đến bên nàng,quỳ xuống,hai bàn tay nắm chặt ống áo đã buông ra. Nàng cười gượng,lấy từ trong ống áo ra một lọ thuốc,đổ ra tay rồi bôi lên mặt cho nàng,nhẹ nhàng nói:"Tiểu thư nô tỳ mới lên lấy được lọ thuốc bôi này của đại tiểu thư. Người bôi cho đỡ sẹo. Tội nghiệp người,nếu không có những vết sẹo xấu xí này,thì tiểu thư hẳn là một nữ khuyển quốc khuyển thành rồi". Trương Lam Nguyệt nhìn Huyền Huyền cười gượng,lạnh giọng hỏi:"Huyền Huyền,em có sao không?".Huyền Huyền lần đầu tiên thấy tiểu thư quan tâm mình,trong mắt không giấu nổi ngạc nhiên,Trương Lam Nguyệt lại lên tiếng:"Em đừng lo. Ta không sao. Chỉ là,Thượng Quan gia đã bắt ta phải trở nên như vậy thôi"."Tiểu thư,người,người thay đổi.ô ô,tốt quá"-Huyền Huyền mừng rỡ nhìn nàng,nước mắt không kìm được mà trào ra. "Tiểu thư có lẽ cũng đói rồi. Để em đi lấy bữa trưa cho người"-Huyền Huyền đứng dậy,lau nước mắt nói,không kìm nổi sự vui mừng. Nàng gặt đầu,đợi Huyền Huyền ra khỏi cửa rồi trở lại giường,lấy một con dao cắt máu nhỏ lên gò,giọng lạnh như băng nói:"Ta,Trương Lam Nguyệt,hôm nay dùng máu của mình để thề bằng mọi giá phải trả thù cho Thượng Quan Lam Nguyệt xấu số,phải giết cái Thượng Quan gia này dưới chân"

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyển Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đại Ca Thượng Quan Lâm Hiên

Trương Lam Nguyệt ở đây cũng được ba ngày rồi,trong ba ngày này,nàng biết được không ít thông tin về nơi này qua Huyền Huyền

Theo lời Huyền Huyền thì đại lục này,lúc trước là một vùng đất rộng lớn,nằm phía đông của đại dương,người ta không biết tên nên đặt tên nó là Đông Đại Lục. Đông Đại Lục có bốn quốc gia :Thiên Tang Đông quốc nằm phía đông của đại lục,Bắc Cung quốc nằm phía bắc của đại lục,Tây Vực quốc nằm phía tây của đại lục và Nam Nguyệt quốc nằm phía nam của đại lục. Bốn quốc gia từ xưa chưa từng có xích mích nhưng cũng không phải không chia bè phái. Nàng hiện giờ là người Thiên Tang quốc,Thượng Quan gia là một trong ba gia tộc lâu dài và có địa vị nhất trong toàn Thiên Tang quốc.

Huyền Huyền còn nói Thượng Quan gia hiện giờ,đứng đầu là phụ thân nàng Thượng Quan Lâm Thiên,tiếp đó là Thượng Quan lão phu nhân và Thượng Quan phu nhân-Đại tiểu thư Triệu gia Triệu Diệp Dương,bên cạnh còn có Liễu di nương và Hà di nương. Còn về phần các huynh của nàng có đại ca Thượng Quan Lâm Hiên,nhị ca Thượng Quan Lâm Lăng,tam ca Thượng Quan Lâm Ngọc. Còn các tỷ muội "dấu yêu" của nàng thì có đại tỷ Thượng Quan Lâm Vân,nhị tỷ Thượng Quan Lâm Ly,tam tỷ Thượng Quan Ngọc Kỳ,ngũ muội Thượng Quan Ngọc Huyền và lục muội Thượng Quan Mạc Liên. Các tỷ muội trong nhà trước kia không coi Thượng Quan Lam Nguyệt là tỷ muội,lúc nào cũng cậy có Triệu thị và Thượng Quan gia chủ nên luôn khi dễ,vũ nhục nàng,còn các huynh thì luôn im lặng như thể ngầm đồng tình với bọn họ. Chỉ có một mình đại ca Thượng Quan Lâm Hiên và đứng ra bảo vệ nàng,còn mang thuốc cho nàng bôi lúc nào bị đánh,trong mắt Thượng Quan Lâm Hiên,mọi người đều là người thân hết.

Nàng mở mắt,chạm rãi ngồi dậy,bước xuống giường. Thương thế ở chân,ở tay của nàng mấy hôm nay được Huyền Huyền tích cực điều trị nên cũng có biến chuyển tốt hơn một chút. Nàng cố lết bước ra ngoài,lấy nước rửa mặt rồi lại đi vào,nhắm nhĩ điểm tâm trên bàn mà Huyền Huyền đã chuyển bị sẵn. Nói là điểm tâm cũng không đúng vì chỉ có một ít cơm,vài miếng thịt cùng vài cọng rau đậm bạc nhưng cũng không chết đói. Phải nói,Thượng Quan gia này,chắc cũng chưa muốn nàng chết sớm.

Ăn xong,nàng dọn dẹp bát đĩa rồi đi về phía giường ngủ,lấy từ trong chiếu ra một thanh chủy thủ sắc bén,khởi động cơ quan mật đạo trên giường. Phải nói,Thượng Quan Lam Nguyệt cũng không phải quá ngu dốt,ít ra nàng đã thiết kế một mật đạo ngầm dưới giường dẫn đến rừng trúc gần Thượng Quan gia. Chỉ ít,trong rừng có thể luyện tập kiếm pháp mà không ai biết.

Trương Lam Nguyệt đi vào mật thất,bên trong cũng không khác mấy mật thất ở thế kỷ 21,hơn nữa chỉ có một đường nên muốn đi lạc cũng khó. Chẳng qua,lối ra hơi bé,vì nó là một gò đất nhỏ được đắp lên không biết từ bao giờ,nhưng lại rất thuận cho việc đặt lối đi bí mật.

Rừng trúc bên cạnh Thượng Quan gia,được người ta đặt tên là Trúc Quan Lâm. Từ khi Thượng Quan gia đến đây,Trúc Quan Lâm đã vô cùng rậm rạp và xanh tốt,quanh năm đều phát triển,Thượng Quan gia chủ khi đó thấy vậy nên mới gọi là Trúc Quan Lâm,lại ban lệnh Thượng Quan gia phải giữ gìn nơi này. Tuy chưa đến đây bao giờ,nhưng theo trí nhớ của Thượng Quan Lam Nguyệt thì Trúc Quan Lâm là nơi bằng phẳng,trúc mọc rậm rạp,vườn đến tận trời xanh. Hơn nữa,nơi này còn là căn cứ bí mật của nàng ấy,mỗi khi có chuyện vui hay chuyện buồn,Thượng Quan Lam Nguyệt đều đến đây chơi.

Trương Lam Nguyệt nhanh chân bước đến lối ra nơi có ánh sáng.

Trúc Quan Lâm này,quả nhiên rất đẹp

Ở trên thì có bầu trời,mây trắng nhẹ lướt qua. Gió thổi xào xạc,làm lay động những tán trúc tựa một chiếc tiêu trúc tẩu lên những ca khúc trữ tình. Ở dưới thì cỏ cây tươi tốt,trên từng thân mềm còn vương vấn chút sương đêm,đặt chân lên bãi cỏ mà như gắm lên một tấm thảm lông mượt mà,uron ướt. Vừa đẹp vừa yên tĩnh,quả nhiên là nơi luyện kiếm rất tốt.

Nàng lấy chiếc chủy thủ bên hông,nhìn nhìn rồi khẽ cười khổ. Đành chịu thôi,không có kiếm thì phải dùng chủy thủ thay vậy,ít ra,có còn hơn không. Nàng vung chủy thủ,tạo nên những đường sáng sắc bén,nhanh như cắt,chốc chốc lại thấy một tầng mồ hôi mỏng xuất hiện trên trán.

Trương Lam Nguyệt trở lại căn phòng cũ nát, trên trán lấm tấm mồ hôi. Phải nói,luyện tập với thân thể gầy yếu công nhận rất mệt,lúc trước nàng trải qua những đợt huấn luyện ma quỷ của tổ chức cũng chẳng bao giờ phải thở dốc như này. Nàng đứng dậy,rút một chén trà nóng nhâm nhi,khoảng một khắc sau,có tiếng bước chân phát ra ngoài cửa. Nàng cau mày,lập tức ngược nhìn cảnh cửa. Vị Ương Hiên của nàng là nơi đáng sợ nhất Thượng Quan gia,ngoại trừ Huyền Huyền và các vị tỷ muội "yêu dẫu" muốn tìm người để trút giận thì chẳng còn ai muốn lui tới Vị Ương Hiên hết. Giờ này,có lẽ Huyền Huyền đang bận rộn ở Thanh Khâu Phục,vậy thì chỉ còn các vị tỷ muội thôi. Nếu họ muốn phạm vào nàng,nàng không ngại vui đùa với bọn họ một chút.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần,xem ra rất gấp gáp,cánh cửa bật mở,Trương Lam Nguyệt có hơi ngạc nhiên nhìn người đứng trước mặt.

Đây,không phải đại ca Thượng Quan Lâm Hiên. Sao lại ở đây?

Thượng Quan Lâm Hiên thờ hồn hển nhìn nàng về mặt đầy lo lắng cùng tội lỗi:"Nguyệt Nhi,xin lỗi muội. Là đại ca không tốt,lại để muội chịu khổ". Rồi hần quay ra nhìn người ngoài cửa đầu trách cứ:"Huyền Nhi,ta đã nói muội chiều cố Nguyệt Nhi,sao muội không làm?"

Người đứng ngoài cửa chính là Thượng Quan Ngọc Huyền

Thượng Quan Ngọc Huyền nghe đại ca trách mắng,đôi mắt bỗng uron ướt như sắp khóc. Nàng nhìn Thượng Quan Lâm Hiên đầy vẻ oan ức rồi dùng ánh mắt sắc lẹm liếc Trương Lam Nguyệt đang thản nhiên ngồi uống trà như không có mình,trong lòng bỗng khó chịu vô cùng. Vì cái gì mà đại ca lại quan tâm đến con tiện nhân kia như vậy? Nó chỉ là muội muội đồng phụ khác mẫu với đại ca thôi,hơn nữa lại vừa xấu xí vừa ngu dốt,có gì đáng để đại ca yêu quý hơn cả nàng? Thượng Quan Ngọc Huyền nàng không phục,thực sự không phục nhưng nàng cũng chẳng làm gì được,chỉ biết cắn môi im lặng."Đại ca đừng trách Ngọc Huyền,là tại ta không cẩn thận mắc lỗi,phụ thân chỉ giáo huấn chút thôi"- Trương Lam Nguyệt là bộ thánh nữ hiền dịu nói làm Thượng Quan Ngọc Huyền cứng đờ. Nàng nghĩ,không phải tiện nhân kia bị đánh đến nổi ngốc chứ mà lại đi nói giúp nàng. Bất quá,nếu nhanh trí như Thượng Quan Lâm Hiên có thể nhận ra,"không cẩn thận mắc lỗi" trong lời Trương Lam Nguyệt,hàm ý sự thật nàng bị vô oan giá họa. Hần hừ lạnh,liếc nhìn Thượng Quan Ngọc Huyền đang ngạc nhiên,trong lòng bỗng dâng lên cảm giác thất vọng cùng chán ghét với nàng,vội đến bên Trương Lam Nguyệt hỏi han rồi đưa cho nàng một lọ nhỏ nói:"Nguyệt Nhi cố gắng,bảo Huyền Huyền hằng ngày bôi cho. Cái này đại ca đặc biệt cho muội nếu muội bị ức hiếp,sau khi bôi mấy ngày vết thương sẽ tự động khỏi ngay". Trong lòng Trương Lam Nguyệt bỗng dâng lên một cảm giác ấm áp lại thương.

Quả nhiên,Thượng Quan Lâm Hiên đối với Thượng Quan Lam nguyệt kia là thật lòng yêu thương. Chỉ tiếc,nàng chết rồi.

Thượng Quan Lâm Hiên kéo tay Thượng Quan Ngọc Huyền ra khỏi Vị Ương Hiên,lớn giọng trách cứ:"Huyền Nhi,ta thật thất vọng về muội. Chúng ta đều là con phụ thân,đều là máu thịt của người. Tại sao muội và Vân Nhi lại đối xử với Nguyệt Nhi như vậy?". Thượng Quan Ngọc Huyền nghe đại ca trách cứ mình,con giận không nên được mà bùng phát:"Đại ca,tiện nhân Thượng Quan Lam nguyệt kia đã bỏ bùa mê thuốc lú gì khiến huynh trở nên như vậy? Á bất quá chỉ là đồng phụ khác mẫu,là phế vật của Thượng Quan gia. Có gì để huynh phải để tâm?". "Im miệng. Thượng Quan Ngọc Huyền muội nên nhớ muội,Vân Nhi,Ly Nhi,Kỷ Nhi,Nguyệt Nhi và cả Liên Nhi đều là người nhà của ta. Chúng ta tuy đồng phụ khác mẫu nhưng đều là máu thịt phụ thân. Nếu các muội còn dám động đến Nguyệt Nhi,ta không chắc mình sẽ làm gì với muội đâu"

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyhnh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hắc Y Nhân Thần Bí

Trương Lam Nguyệt để Thượng Quan Lâm Hiên và Thượng Quan Ngọc Huyền đi khỏi,khoé môi không tự chủ mà cong lên. Có một đại ca như vậy thật tốt à! It ra còn có người quan tâm đến nàng. Tuy nhiên,Thượng Quan gia vẫn phải diệt

Nửa đêm,ánh trăng bị mây mờ che khuất,ánh trăng dần biến mất trên nóc Vị Ương Hiên. Đôi lam mâu đang mơ màng của nàng bỗng mở to. Nàng bật dậy,nhanh như cắt,Huyền Huyền cũng bị làm cho giật mình,dụi dụi mắt hỏi nàng:"Tiểu thư,người sao thế? Có gì không ổn ư?". Huyền Huyền la người nhay bén và dễ thích nghi,từ khi tiểu thư tỉnh dậy,mỗi khi có gì bất thường người sẽ vô cùng nghiêm túc,dần dần Huyền Huyền cũng thành quen. Nàng vội vàng đứng dậy,lấy áo choàng khoác cho Trương Lam Nguyệt rồi đi theo ra ngoài sân.

Vị Ương Hiên là nơi vắng vẻ và cũng vô cùng đáng sợ,mấy gia đình trong Thượng Quan gia hay bảo,nơi này có ma,Huyền Huyền nghe nhiều thành quen,đôi tay cứ bám lấy nàng run cầm cập,còn nàng,vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm túc lạnh lùng này. Cũng chẳng biết từ bao giờ,nàng trở thành chỗ dựa cho Huyền Huyền thay vì trước kia,có lẽ,từ khi trọng sinh,Huyền Huyền đã thân thiết và tin tưởng nàng hơn trước kia rất nhiều. Trên nóc Vị Ương Hiên,nếu tinh mắt có thể nhận thấy,trong bóng tối,có kẻ đang đánh nhau. Tuy hôm nay trăng bị mây che khuất,mọi thứ chỉ là một mảng bóng tối dày đặc nhưng nàng lại thấy rất rõ,những động tác của người kia,khăng định là cao thủ,hơn nữa,không ít có mùi tanh máu,có lẽ người này đã bị thương. Nàng trong lòng chó chút cảnh giác nhưng không đẩy một khắc sau,người kia đã ngã xuống chỗ nàng,miệng còn phun ra một ngụm máu tươi. Còn người đang đuổi theo sau thì dừng lại,nhéch môi hừ lạnh,một đường kiếm vung xuống nhưng bị Trương Lam Nguyệt chặn lại. Hắn cả kinh,định đánh tiếp nhưng nghĩ mình thân mang trọng thương mà nữ nhân này,dù trong bóng tối nhưng động tác đều dứt khoát và sắc bén,hắn làm một cao thủ nên đành bỏ đi. Trương Lam Nguyệt chắc chắn kẻ kia sẽ rời đi,khoé môi hơi cong lên một đường hoàn nĩ rồi sai Huyền Huyền đưa hắc y nhân vừa ngã xuống vào.

Nàng ngồi xuống,thân nhiên lấy một chén trà nóng uống,Huyền Huyền được căn dặn mang hắc y nhân vào. Nàng đứng dậy,ý bảo Huyền Huyền tránh ra rồi tiến lại gần,kéo tấm khăn bịt mặt xuống,khuôn mặt kia dần dần lộ ra.

Hắc y nhân này,cư nhiên là một nữ nhân,nhìn thoáng qua có lẽ cũng trạc 35 tuổi nhưng khuôn mặt vẫn khá thanh tú,ngũ quan ưa nhìn,tuy không nói là tuyệt sắc nhưng cũng gần như vậy. Huyền Huyền nhìn nữ hắc y bị thương máu tuôn làm đỏ hết thân thể,có lẽ người này đã bị thương rất nặng,vậy chẳng lẽ nàng phải chăm sóc nàng ta? Nàng không tự chủ xem biểu cảm của Trương Lam Nguyệt vẫn bình thản,tự nhiên trong lòng có chút ngượng ngùng

Chủ tử không ngại thì nàng có gì mà lại phải ngại!

Trương Lam Nguyệt như hiểu ý của Huyền Huyền,khẽ gật đầu rồi ngồi xuống ghế nhỏ,nắm mắt dưỡng thần. Huyền Huyền thì lén lút đem khuya đi lấy hộp thuốc,ngồi xồm băng bó vết thương cho nữ hắc y. Khoảng hai ngày sau,nữ hắc y cuối cùng cũng tỉnh lại và thứ nàng ta nhìn thấy đầu tiên là Trương Lam Nguyệt đang nắm mắt dưỡng thần. Nàng(NHY) neho mắt đánh giá nàng(TLN),đôi tay mõi khắp giường tìm cây kiếm của mình. "Người muốn động thủ với một nữ nhân trời gả không chặt hay với ân nhân mình?"- Trương Lam Nguyệt vẫn thuy chung nhắm mắt nhưng vẫn thu liễm vẻ ngạc nhiên của nữ hắc y. Nữ hắc y sờ khắp cơ thể,nhận ra vết thương của mình đã được băng bó,đôi mắt hiện lên đầy khó hiểu:"Người cứu ta?". "Ta cứu người,nàng băng bó vết thương cho người"- Trương Lam Nguyệt vừa nói vừa liếc nhìn Huyền Huyền vẫn yên giấc không biết gì. Hôm nay ở Thanh Khâu Phục đã vất vả,tôi đây lại phải chăm sóc cho nàng cùng nữ hắc y,chắc Huyền Huyền cũng mệt nên mới không bị đánh thức.

Như vậy,trong hoàn cảnh này cũng tốt!

"Bất quá,ta chưa cho không ai cái gì,bao gồm cả cứu mạng"-Nàng thu lại ánh mắt trên người Huyền Huyền,lười biếng nhếch môi. Nữ hắc y cũng thu liễm sát khí,đôi mắt hiện lên một tia thích thú khó có thể phát hiện.

Nữ nhân trước mặt,cư nhiên cao thủ,cho dù dung mạo bị sẹo che lấp nhưng lại đủ cuồng ngạo. Nàng thích.

Nữ hắc y ném cho Trương Lam Nguyệt một lọ nhỏ,nói:"Ta tên Triệu Nhựt Phong-người Thanh Hoa phái. Lọ thuốc này là bảo vật của Thanh Hoa,vết thương hay vết sẹo sâu đến đâu cũng có thể lành. Mà người,với những vết sẹo kia,hắn rất khó sờ. Dùng cái này,khi nào hết sẹo ta sẽ quay lại. Còn nữ,cầm lấy cái này". Triệu Nhựt Phong vừa nói vừa ném cho nàng một cái lệnh bài. Trên đó có chữ Thanh Hoa được khắc vô cùng tinh xảo. "Nó sẽ có ích cho người"-Triệu Nhựt Phong nói rồi biến mất,đúng lúc đó Huyền Huyền tỉnh lại:"Tiểu thư,cô dậy? Người kia đi rồi sao?". Trương Lam Nguyệt cúi đầu nhìn lọ thuốc cùng lệnh bài trên tay,đôi môi tạo nên một đường cong tuyệt nĩ:"Àn. Nhưng,nàng ta sẽ sớm trở lại thôi."

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyhnh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kế Hoạch Được Định Sẵn

Ngày hôm sau,Huyền Huyền mang chân gối của Trương Lam Nguyệt đến Thanh Khâu Phục giặt. Mấy tì nữ ở Thanh Khâu Phục thấy chân dính đầy máu thì vô cùng tò mò,Huyền Huyền đành phải lấy lí do tiểu thư đêm qua đột nhiên ho sặc sụa đến ra cả máu nhưng Huyền Huyền đã dùng thuốc cầm máu và trị liệu nên tạm thời không có vấn đề. Các tì nữ nghe nói,mừng vui ra mặt,tranh nhau đi báo cho mama bên cạnh Triệu thị,vừa có thể lập công vừa đỡ phải nhìn thấy cái tứ tiểu thư tam thất này. Huyền Huyền đợi các nàng đi khỏi,khuôn mặt nhỏ nhắn mới lộ ra một nụ cười châm chọc cùng khinh bỉ. Bọn họ trước kia đều là nha hoàn của Bạch di nương nhưng sai khi đi nương mất,tiểu thư lại không được sủng ái nên muốn thông đồng với Triệu thị trừ bỏ tiểu thư.

Trước đây Bạch di nương đối xử tốt với mấy người đó vậy mà sau khi người mất lại muốn hãm hại tiểu thư con gái người. Thật đúng là vong ơn bội nghĩa.

Khuong mama,người tâm phúc bên cạnh Triệu thị vừa nghe mấy nha hoàn bên Thanh Khâu Phục báo tin,liền hớn hờ ra mặt,vội vàng quay về bẩm báo với chủ tử mình. Nàng ta hướng Trường Nhạc Hiên-Nơi ở của Triệu thị mà đi.

Bên trong Trường Nhạc Hiên, một nữ nhân khoảng 35-40 tuổi đang ngồi trên ghế, chậm rãi thưởng thức mấy trái nho tươi. Khuôn mặt nữ nhân kiều mị, cùng bộ y phục đồ chổi, thêm vài món nữ trang đắt tiền và một tầng phấn dày cộp làm người ta như bị mê hoặc. Bên cạnh nữ nhân còn có một nữ tử khác, khoảng 18 tuổi. Nữ tử có vài phần nhanh sắc của nữ nhân khi nhưng lại trẻ trung và kiều mị hơn rất nhiều. Nàng ta cũng vận một bộ y phục hồng đậm, một tầng phấn dày chẳng kém gì và số lượng nữ trang tương tự.

Nữ nhân đó chính là Triệu thị- Triệu Diệp Dương và đại nữ nhi của nàng cũng là đại tiểu thư Thượng Quan Lâm Vân. Khương mama đẩy cửa vào, vội vàng bẩm báo mọi chuyện. Triệu thị và Thượng Quan Lâm Vân vừa nghe, khuôn mặt không giấu nổi sung sướng. Triệu thị cười to: "Ha ha. Con tiện nhân đó bị như vậy, chẳng mấy chốc nữa sẽ chết. Thật đáng đời. Ai bảo nó cứ suốt ngày dính lấy Khúc vương gia." Thượng Quan Lâm Vân cũng cười phụ họa: "Mà kể cả khi nàng ta không chết, ta cũng đã huy dụng mạo của nàng rồi, xem Khúc vương gia nhìn nàng không ghê tởm mới lạ. Mẫu thân, người xem ta có hợp với Khúc vương gia không?". "Ha ha. Rất hợp"

Khúc vương gia trong lời nói của Thượng Quan Lâm Vân là vị vương gia tuấn mĩ, tài giỏi nhất trong tất cả các hoàng tử của tiên hoàng. Tuy không được thừa kế ngôi vị nhưng ai cũng thấy rõ, Khúc vương gia hơn hoàng thượng rất nhiều. Luận về bề ngoài, Khúc vương gia- Khúc Trường Khanh là kẻ nhất nhì. Luận về tài năng, cho dù là chính trị hay binh pháp đều hơn xa tất cả những người còn lại. Về tính tình, không còn gì để nói, hần ôn hoà, với nữ cười ảm áp làm bao nữ tử động xuân tâm, ngày ngày mong nhớ vương gia, Thượng Quan Lâm Vân là một trong số đó. Bất quá, Khúc vương gia ngày ngày chỉ quan tâm đến một nữ tử, đó là Thượng Quan Lam Nguyệt. Những người thân tín của Khúc vương gia nói, Bạch di nương năm xưa cứu mạng vương gia không biết bao nhiêu lần, nay nữ nhi của nàng Thượng Quan Lam Nguyệt không còn người thân, không còn ai ở bên chăm sóc nên muốn thay Bạch di nương giúp đỡ Thượng Quan Lam Nguyệt, tuyệt không có tình cảm riêng. Các thiên kiêu tiểu thư si mê Khúc Trường Khanh nghe vậy thấy an tâm phần nào nhưng họ cũng không nhen được căm ghét Lam Nguyệt mỗi khi được Khúc Trường Khanh quan tâm giúp đỡ. Có lần, một nha hoàn cố ý dụng trướng Thượng Quan Lam Nguyệt, lại ở giữa đường lẳng nhục nàng, Khúc Trường Khanh đi qua, sai người bắt đem nhốt ngục nha hoàn đó, còn tuyên bố ai nhắc đến chuyện này đều chịu chung số phận.

"Bất quá mẫu thân, ta không thể chờ được cho đến lúc đó được. Ta muốn nó chết, ngay bây giờ." - Thượng Quan Lâm Vân đang cười bỗng trầm xuống. Nàng ta đang nhớ, cái lúc mà Khúc Trường Khanh nhẹ nhàng an ủi, hỏi han Thượng Quan Lam Nguyệt rồi quay lại nhìn mình với khuôn mặt phủ đầy lạnh khốc. Nàng ta không bao giờ quên, chính ngày hôm ấy nàng đã để lại trong lòng Khúc Trường Khanh một ấn tượng vô cùng xấu. "Hừm, hôm ấy đều tại con tiện nhân đó mà Khúc vương gia mới nhìn con đáng sợ như vậy. Con nhất định phải giết chết con tiện nhân đó, huy dụng mạo nó rồi vứt cho chó sói ăn thịt mới hả giận". Triệu thị nhìn Thượng Quan Lâm Vân phát tiết, cười nhẹ, lấy ra một gói nhỏ màu vàng, bên trong chứa những bột vàng vàng: "Con không nhớ sao, con tiện nhân đó hôm qua đã thổ huyết rồi, cũng chẳng sống được bao lâu. Nếu con muốn, có thể bỏ cái này vào thuốc rồi mang cho nó. Nó chỉ là một đứa thứ xù, nếu được chính thất quan tâm, chắc chắn sẽ vui vẻ uống hết chén thuốc đó".

Thượng Quan Lâm Vân nhìn gói thuốc độc trong tay Triệu thị, không chần chừ mà giật lấy ngay, ngắm ngía một hồi lâu rồi bật cười, cười một cách điên cuồng. Triệu thị cũng phả cười khoái chí, Trường Nhạc Hiên tràn ngập tiếng cười điên cuồng.

Đó là một kế hoạch được định sẵn dành cho Trường Lam Nguyệt

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tỷ Tỷ Rất Quan Tâm Đến Ta A!

Thượng Quan Lâm Vân không chần chừ, lập tức sai người đến Thái y viện trong Thượng Quan gia chuẩn bị cho tứ tiểu thư một bát thuốc bổ huyết rồi cho Khương mama nhân lúc Thái y viện không để ý rắc độc vào bát. Khương mama làm theo, xong xuôi rồi cho một nha hoàn mới vào bụng đến cho Lam Nguyệt.

Tại Vị Ương hiện, Trường Lam Nguyệt đang luyện kiếm trong mật đạo ngầm thì Huyền Huyền mang chân gối đã được giặt và phơi khô ở Thanh Khâu Phục trở lại phòng. Nàng vội vàng trở lại phòng, nhảy lên từ mật đạo làm Huyền Huyền giật thót tim. Huyền Huyền mấy ngày hôm nay đã được nghe Trường lam Nguyệt nói về việc có mật đạo ngầm hay việc mình đang tập luyện kiếm pháp ở đó, nàng đã vô cùng vui mừng khi nghe tiểu thư mình nói vậy. Cuối cùng tiểu thư yếu đuối của nàng cũng đã trở nên mạnh mẽ. Bản thân Trường Lam Nguyệt cũng có ý muốn dạy cho Huyền Huyền nhưng Huyền Huyền ngày ngày bận việc ở Thanh Khâu Phục- nơi được coi là khắc nghiệt nhất trong Thượng Quan gia nên chẳng còn thời gian cùng nàng học kiếm pháp. Đúng lúc đó, nha hoàn được Khương mama sai mang bát thuốc "bổ" đến cho Lam Nguyệt xin cầu khiến. Nha hoàn này dù mới vào làm việc chưa lâu nhưng lại biết rõ tiếng tăm của Lam Nguyệt từ trước đến giờ nên trong suy nghĩ vô cùng khinh thường nàng. "Thưa tứ tiểu thư, đại tiểu thư sai nô tỳ dâng thuốc bổ lên cho người. Đại tiểu thư hay tin hôm qua người đột nhiên lên cơn ho, lòng đau đớn vô cùng, vội nhờ người truyền Thái y viện nấu thuốc. Kính mời tứ tiểu thư"- Nô tỳ đó nhìn nàng khuôn mặt đầy sẹo thì hoảng sợ nhưng vẫn theo kịch bản cũ của Khương mama, có ra giọng bình thản nói.

Trường Lam Nguyệt vừa nghe đại tiểu thư thì nhú mày. Đại tiểu thư à, Thượng Quan Lâm Vân, kẻ chuyên gia gây rắc rối cùng bày trò hãm hại Thượng Quan Lam Nguyệt trước kia đây mà, ngay cả những vết sẹo trên mặt của Lam Nguyệt cũng đều là "thành tích" của nàng ta, sao hôm nay lại đổi tính muốn giúp đỡ nàng? Kháng định thuốc này có vấn đề.

Trường Lam Nguyệt gap đầu, giả vờ cảm kích cùng họ khan nói: "Người thay ta, cảm ơn đại tiểu." Nha hoàn kia vừa nghe nói, trong đầu không khỏi sung sướng vì hoàn thành nhiệm vụ, vội cúi đầu rồi lui đi. Trường Lam Nguyệt để nàng đi khỏi, khuôn mặt đầy cảm kích lập tức đánh lại, tay rút ra một cây trâm bạc, chỉ tay vào bát thuốc nói: "Huyền Huyền, em thử dùng trâm này kiểm tra bát thuốc đó xem". Huyền Huyền nhìn bát thuốc lại nhớ đến lời nha hoàn vừa

này, trong đầu liền hiện ra nàng muốn làm gì, vội lấy cây trâm để xuống bát thuốc, một lúc sau thì kêu lên: "Tiểu thư, thuốc này quả nhiên có độc". Trương Lam Nguyệt cũng đoán được việc này, tay cầm lấy cây trâm đã chuyển đen, bẻ gãy, lại cầm bát thuốc lên, môi cười lạnh: "Tiểu thư, người muốn uống? Nhưng nó"- Huyền Huyền định nói thì bị Trương Lam Nguyệt chặn lại, nàng mỉm cười hiền hậu nhưng nụ cười làm Huyền Huyền lạnh sống lưng, nói: "Đừng nói vậy, Huyền Huyền, như vậy sẽ phụ lòng tốt của đại tỷ mất. Tỷ tỷ đúng là rất quan tâm đến ta a!". Nàng nói xong, vận dụng công lực đẩy chất độc ra khỏi thuốc rồi uống cạn, đưa chén bảo Huyền Huyền mang đi còn mình thì vào mật đạo ngâm tu luyện công lực.

Nàng ngồi khoanh chân, tay đặt trên đầu gối, bắt đầu vận công đẩy hết những độc tố từ trước đến giờ trong cơ thể này ra ngoài. Phải nói, Thượng Quan Lam Nguyệt trước kia quả thật sống quá chật vật! Sinh ra thân thể đã gây yếu, di nương còn chết ngay sau khi sinh, chắc chắn khi mang thai bạch di nương đã trúng độc, không chỉ là độc mà còn là cổ độc- Huyết Nguyệt cổ.

Huyết Nguyệt cổ, nghe cái tên vừa hay lại vừa đáng sợ, chỉ cần nghe cũng biết nói như thế nào. Kịp trước, khi còn ở trong tổ chức, nàng đã có một lần được Boss giao nhiệm vụ tìm hiểu loại cổ này. Nó là một loại cổ từ rất lâu trước đây đã xuất hiện, Huyết Nguyệt cổ không màu, không vị, không cả hương, lan truyền rất nhanh trong không khí. Người trúng cổ, vào những đêm trăng tròn sẽ lên cơn đau nhức toàn thân, chịu nổi thống khổ hết như bị hàng ngàn con dao xuyên vào da thịt suốt cả đêm, đáng sợ hơn là khi cổ phát tác mà nhìn thấy ánh trăng, sẽ trở nên tẩu hỏa nhập ma, chết người đến chết. Bạch di nương bị trúng cổ khi mang thai nàng, người hạ duy nhất chỉ có Triệu thị, nàng ta muốn đi nương nàng thống khổ đến chết trước hi sinh nàng nhưng đáng tiếc, Bạch di nương đã gắng gượng đến lúc nàng ra đời mới an tâm nhắm mắt. Nghĩ đến Huyết Nguyệt cổ, lại nghĩ Bạch di nương cư nhiên là một nữ tử mềm yếu mà lại phải chịu đau đớn hơn 9 tháng, Trương Lam Nguyệt cảm thấy tự hào về Bạch di nương bao nhiêu thì càng căm hận Triệu thị bấy nhiêu.

Người đó là nương nàng, vừa mạnh mẽ vừa thương yêu nữ nhi của mình, nàng rất thích. Ngược lại, ả Triệu thị Triệu Diệp Dương kia, nàng phải khiến nàng ta chịu sự đau đớn còn gấp trăm gấp ngàn lần Bạch di nương năm xưa, để nàng ta chết trong cái cảm giác năm xưa của di nương mới thôi.

Hiện tại, không chỉ thân thể này, mà nàng còn quá yếu, nàng phải mạnh mẽ, bằng mọi cách phải trở nên mạnh mẽ. Nàng sờ ống tay áo, lấy ra chiếc lệnh bài của Thanh Hoa phái mà Triệu Nhục Phong lần trước cho nàng, trong lòng hạ một quyết định

Giao nhập Thanh Hoa phái, học võ Trung Hoa cổ, nghiên cứu Huyết Nguyệt cổ, trở nên mạnh mẽ, diệt trừ Thượng Quan gia, Triệu thị cùng Triệu gia của nàng ta để bọn chúng phải hối hận khi đã phạm vào tổ kiến lửa. Những việc đó, bằng mọi giá nàng phải làm được, bằng mọi giá.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Huyền Huyền Muốn Học Võ

Huyền Huyền vừa mang bát thuốc đến đưa lại cho Thái Y viện đã thấy Khương mama đứng đợi sẵn ở đấy. Nàng ta đảo mắt về phía bát thuốc đã cạn kia, trong mắt không kìm nén được lộ ra một tia vui mừng, nhưng vẫn cố làm bộ dạng thanh nhã, điềm đàm hỏi: "Huyền Huyền, tiểu thư nhà ngươi sao rồi, đã uống hết thuốc chưa?". "Tiểu thư của nô tỳ đã uống hết thuốc của đại tiểu thư chuẩn bị, còn dặn nô tỳ nếu thấy mama thì nhờ chuyển lời cảm ơn đến đại tiểu thư. Nô tỳ và tiểu thư thật vô cùng cảm kích"- Huyền Huyền trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác chán ghét, ngoài mặt lại tỏ ra tươi cười cùng cảm kích làm Khương mama không còn nghi ngờ, xua xua tay nói: "Huyền Huyền, ngươi và tứ tiểu thư đứng làm bộ khách khí như thế, chắc chắn đại tiểu thư chắc cũng không muốn nhìn hai người thế này đâu. Dù sao cũng là người một nhà, thôi, ta đi đây, ngươi mang bát về cho Thái Y viện đi". Huyền Huyền cúi đầu, mang bát thuốc trả lại Thái Y viện rồi trở về Vị Ương Hiên, nhớ lại câu nói lúc này của Khương mama mà trong lòng muốn chửi thề. Người một nhà? Trong cái Thượng Quan gia này có ai coi tiểu thư nhà nàng là người. Tiểu thư đường đường là tiểu thư, vậy mà ngay cả bọn hạ nhân cũng dám khi dễ, ngày ngày lấy nàng ra làm thú vui. Phụ thân, lão thái thái chẳng bao giờ thấy đến hỏi thăm một câu, còn cấm cửa không được phép đi ra ngoài. Triệu thị cũng mấy vị tiểu thư điều ngoa kia ngày ngày nghĩ kế hãm hại tiểu thư, đánh đập tiểu thư không thương tiếc, giờ còn lấy độc ra muốn lấy mạng của tiểu thư nhà nàng. Người một nhà cái gì? Nghe thật quá mức chứng tai.

Huyền Huyền trở lại Vị Ương Hiên, Trương Lam Nguyệt vẫn ở trong Trúc Quan Lâm bức độc tích tụ ra ngoài. Nàng đóng cửa chính và cửa sổ, đi đến giường tìm nút bấm mở cửa mật đạo ngầm mà lần trước tiểu thư nói. Quả nhiên, trên giường của tiểu thư nhà nàng có một chỗ hơi lõm xuống, nàng dùng sức, ấn mạnh vào nơi đó, cánh cửa bật ngờ mở ra làm Huyền Huyền trượt chân té rầm xuống đất. Nàng đứng dậy, xoa xoa cái mông đang đau nhức của mình, chậm rãi lần mò đường thông đến Trúc Quan Lâm. Thực ra, Huyền Huyền là một nữ tử rất thông minh, hơn nữa có trí nhớ tốt nên cũng không quá khó khăn để tìm được đường đến Trúc Quan Lâm.

Bước ra từ mật đạo ngầm, đập vào mắt Huyền Huyền là một rừng trúc tuyệt đẹp, phong cảnh tựa trong tranh vẽ, đúng như những gì tiểu thư nhà nàng nói. Nơi này đẹp như vậy, thế nào Thượng Quan lại độc chiếm, đặt tên là Trúc Quan Lâm*

*Trúc Quan Lâm: Rừng trúc của Thượng Quan gia

Huyền Huyền mò theo những kí hiệu mà Trương Lam Nguyệt để lại, cuối cùng cũng nhìn thấy nàng đang ngồi trên một tảng đá bức độc. Nàng lúc này, bị bao trùm bởi một luồng khí màu đen vô cùng dày đặc, hơn nữa lại hôi thối vô cùng, nhất thời làm Huyền Huyền không dám đến gần. Nàng không dám phân vì sợ hãi luồng khí độc hôi thối đó, phần vì muốn ngắm nhìn tiểu thư kỹ hơn. Tiểu thư, nếu không phải vì những vết sẹo xấu xí khi, có thể nói cũng

là một mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành,giống hệt Bạch di nương ngày xưa. Nhắc đến Bạch di nương,Huyền Huyền bất giác nhớ lại quá khứ chẳng mấy tốt đẹp của mình.

Huyền Huyền mang họ Lam tên thật là Lam Mặc Huyền,nhưng sau khi đi theo Bạch di nương thì đổi tên là Huyền Huyền. Gia đình của nàng từng giữ một chức quan nhỏ nhưng sau đó lại bị tịch thu chức quyền và phải trở về quê sống. Lúc này,mẹ ruột của nàng đang mang thai nàng được hơn một tháng nhưng mẹ vợ cả vốn căm ghét nương nàng nên nhấm nháp,nhân lúc cha nàng bệnh đem bán nàng cho một chủ nô nổi tiếng ác độc trong vùng. Lúc này,tuy nương nàng đang mang thai nhưng,chủ nô không phân biệt nên nương nàng phải làm việc quần quật,vất vả cả ngày mới được một bát cơm. Có hôm lỡ tay là hồng hay là chậm công việc là nguyên ngày hôm ấy nương nàng bị bỏ đói. Dần dần,đến hơn 6 tháng,chủ nô kia thấy nương nàng không làm được việc gì nữa nên ném nương nàng vứt ra ngoài đường,nương nàng bị bỏ đói mấy ngày liền cho đến khi Bạch di nương xuất hiện. Nàng cứu cả nàng và nương rồi đưa nàng về,cho ăn,cho ở lại,cưu mang cả nương cùng nàng. Kể từ lúc đấy,nương đã thế phải chăm sóc chủ tử mình cho tốt nhưng không ngờ,chỉ vài tháng sau,Bạch di nương đã sớm mất,để lại một mình tử tiểu thư bơ vơ giữa thế gian. Nương nàng,sau khi sinh nàng 7 năm cũng đi theo Bạch di nương,nàng phải làm việc thay nương trong Thanh Khâu Phục vô cùng khắc nghiệt,nhưng nàng chưa bao giờ oán trách hay căm hận tiểu thư hết. Bởi tiểu thư không hề có lỗi,trong chuyện này không ai có lỗi,là nàng mang ơn Bạch di nương,nên mới chấp nhận làm nha hoàn cho tiểu thư,là nàng cũng tiểu thư đồng cảm,cùng cảm hận Thượng Quan gia nên mới chấp nhận. Đều là nàng tự nguyện hết,tiểu thư không có lỗi.

Huyền Huyền đang ngẩn ngơ nhớ lại quá khứ của mình,chợt một bàn tay ấm áp vươn đến,chạm vào khuôn mặt đang sắp đắm đuối nước mắt của nàng. Huyền Huyền giật mình,vội ngược nhìn thì thấy,tiểu thư nhà nàng đã đứng ở đây từ bao giờ. Tuy quanh người tiểu thư nhà nàng đều tản ra một mùi hôi thối,nhưng khuôn mặt lại sáng bừng,mang theo nét lo lắng nhìn Huyền Huyền.

Trương Lam Nguyệt lấy khăn tay lau nước mắt cho Huyền Huyền,lo lắng hỏi:"Em sao vậy? Sao lại đứng ở đây khóc?". Huyền Huyền im lặng không nói lên lời,chỉ nhận lấy khăn rồi ngược nhìn nàng,nước mắt đầm đìa,khó khăn cất ra tiếng:"Tiểu thư,em,em muốn học võ công. Em muốn,bảo vệ tiểu thư". Trương Lam Nguyệt không có gì ngạc nhiên lắm,quay đầu lại nhìn nàng nói:"Hào,từ mai mỗi tối em cùng ta đến đây luyện võ". Huyền Huyền vui mừng gật đầu làm Trương Lam Nguyệt cũng có cảm giác vui theo một chút,nhưng rất nhanh khôi phục tâm trạng,phản phó Huyền Huyền về lấy một bộ y phục còn mình thì đi đến suối ở Trúc Quan Lâm tắm.

"Huyền Huyền,năm nay em bao tuổi?"- Trương Lam Nguyệt liếc nhìn nha hoàn đang đứng trên bờ,ánh mắt vô cùng bắt mắt dĩ nhiên nhìn mình. Hừ,biết sao được,nàng là người hiện đại,không quen để người khác thăm cho mình. "Em,năm nay gần 11 tuổi"-Huyền Huyền lí nhí đáp. "Vây,từ nay em kêu ta một tiếng tỷ tỷ đi"- Trương Lam Nguyệt lên bờ,lấy y phục mặc vào,Huyền Huyền tròn mắt nhìn tiểu thư nhà mình,lắc lắc cái đầu từ chối:"Em,em không dám". Trương Lam Nguyệt biết chắc chắn nàng sẽ từ chối,thở dài bất đắc dĩ,cổ đại đúng là làm người ta chán chết. "Nếu em không gọi ta tỷ tỷ,ta sẽ không dạy võ công cho em nữa. Ta không dạy võ cho nha hoàn". Huyền Huyền đương nhiên có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Trương Lam Nguyệt,học mất lại bắt đầu heo đò lên,gật đầu gọi một tiếng:"Lam Nguyệt tỷ tỷ",đến lúc này Trương Lam Nguyệt mới hài lòng gật đầu:"Tốt lắm. Chúng ta về,tôi sẽ bắt đầu luyện tập".

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Phong Ba Bắt Đầu

Huyền Huyền cư nhiên là một nha hoàn vô cùng thông minh lại hiểu ý Trương Lam Nguyệt. Những gì nàng(TLN) nói dù chỉ duy nhất một lần nhưng nàng(HH) đã thuộc lòng và nhớ rõ y như người đã nghe đi nghe lại rất nhiều lần. Ngay cả kiểm pháp,dù Trương Lam Nguyệt mới làm mẫu một lần nàng đã có thể làm được y hệt,tuy lực không đủ,động tác cũng có chút chậm nhưng vẫn rất đáng khen. Điều này làm Trương Lam Nguyệt thấy như được an ủi phần nào,ít nhất,người mà nàng yêu quý có thể tự bảo vệ chính mình. Cả hai vẫn duy trì thói quen cũ,Huyền Huyền buổi sáng đến Thanh Khâu Phục,buổi tối lại đến Trúc Lâm Hiên luyện tập nên có hơi gầy đi còn Trương Lam Nguyệt cả sáng lẫn tối đều trong Trúc Quan Lâm bức độc,luyện tập nội công cũng như một số thế võ cổ đại.

Đúng 15 ngày sau,Huyền Huyền khi mang thăm ngoại đến cho Trương Lam Nguyệt thì kinh diễm hô lên,cả người run cầm cập,không dám tin vào mắt mình nữa. Tiểu thư nàng,người thay đổi rồi,chắc chắn là thay đổi rồi. Trương Lam Nguyệt nhíu mày nhìn về mặt Huyền Huyền:"Em sao vậy? Trên mặt ta có dính gì sao mà em nhìn chằm chằm thế?". Huyền Huyền đỏ ửng xuống bàn,chạy đi lấy cái gương đồng cho Trương Lam Nguyệt,ngay cả Trương Lam nguyệt cũng kinh diễm nhìn về mặt mình trong gương. Gương mặt này,thật không thể ngờ được,bốn từ khuynh quốc khuynh thành cũng không sao diễn đạt nổi. Đây thực sự là địa nữ nhân ngăm năm có một. Khuôn mặt tròn trịa,hai má hồng hồng,nước da trắng nõn,đôi lông mày dày như lá liễu,đôi môi uơn ướn như hút hồn người ta,còn cả đôi lam mâu tuyệt đẹp ánh lên đầy vẻ lạnh lùng mỉa mai. Phải nói,bốn từ "khuynh quốc khuynh thành" cũng không thể diễn tả nổi vẻ đẹp này,ngay cả Trương Lam Nguyệt mắc bệnh "miễn dịch" với sắc đẹp cũng không khỏi trầm trồ,khinh ngạt nhìn dung mạo khôi thân thể này. Nhưng nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh,khuôn mặt khôi phục vài phần lạnh lẽo rồi bảo Huyền Huyền đi lấy cái mặt nạ da lần trước Triệu Nhục Phong đưa nàng. Huyền Huyền có chút kinh ngạc nhìn chiếc mặt nạ,nàng cũng hơi nhưng ngàng với nó.

Chiếc mặt nạ này,nếu nói thẳng ra thì chẳng khác nào dung mạo Thượng Quan Lam Nguyệt lúc trước,có điều sọc có ít hơn làm Trương Lam Nguyệt cảm thán:"Thanh Hoa phải đúng là biến thái hết sức! Ngay cả thứ như này cũng có". Huyền Huyền cũng gật đầu phụ họa nàng

Đêm, trăng lại bị một đám mây mờ che khuất,cảnh vật lại yên tĩnh đến đáng sợ giống ngày đó. Trên nóc Vị Ương Hiên,một cánh bóng mờ nhẹ lướt rồi đáp xuống nhẹ nhàng không một tiếng động. Trương Lam Nguyệt mở mắt,lấy chiếc mặt nạ đeo vào rồi tùy tiện mặc một chiếc áo choàng,khuôn mặt lãnh băng từ từ tiến về phía cửa.

Triệu Nhượng Phong thấy nàng vẫn mang khuôn mặt đầy sọc đi ra thì không khỏi ngạc nhiên hỏi:"Không phải được đã chữa lành khuôn mặt xấu xí đó? Sao lại mang mặt nạ để tự làm chính mình xấu đi?". Trương Lam Nguyệt vẫn thuy chung im lặng,một lúc lâu sau mới lên tiếng:"Dung mạo khuyhnh thành? Chỉ là khổ người ta mà thôi!". Triệu Nhượng Phong thực sự sững sờ nhìn nàng,trong đầu thực sự không tin. 15 ngày qua,nàng(TNP) đã điều tra về thân thế của nàng(TLN). Nàng ta,người được mệnh danh "nữ nhân tam thất" của Thượng Quan gia,không phải bởi những vết sọc chẳng chịt kia khiến dung mạo trở thành khó ưa nên mới bị chê cười sao? Bây giờ lại thành nàng ta chê cười dung mạo thực sự của mình? Hay dung mạo thực sự của nàng cũng khó ưa không kém? Triệu Nhượng Phong rồi rầm nhìn Trương Lam Nguyệt,thật muốn tự mình lao đến kéo cái mặt nạ khi ra để xác thực nhưng biết mình chắc chắn sẽ không làm được nên nói:"Ta,có thể nhìn một chút,khuôn mặt thật của người?". "Được"-Trương Lam Nguyệt miệng hiện lên một nụ cười hồ ly-"Nhưng phải đáp ứng ta một số chuyện". "Chuyện gì?". Trương Lam Nguyệt ngược mắt nhìn Triệu Nhượng Phong vẫn một thân hắc y giữa ánh trăng mờ,môi nhẹ cong lên một đường hỏi:"Người là gì ở Thanh Hoa phải?". Triệu Nhượng Phong nhú mày nhìn nàng nhưng cũng không chần chừ đáp:"Môn chủ". "Hào. Ta muốn gia nhập Thanh Hoa phải mấy người".

Triệu Nhượng Phong chần động nhìn nàng,muốn hỏi tại sao nhưng lại thôi mà thay vào bằng một cái gật đầu:"Hào,từ giờ nhưng là đệ tử của Triệu Nhượng Phong Thanh Hoa môn chủ ta cũng như Thanh Hoa phải ta. Người chuẩn bị đi,gì ta sẽ đưa người về môn phía ra mắt". "Khoan đã sư phụ,ta còn chuyện phải làm với Thượng Quan gia này,khi nào muốn trở về ta sẽ báo cho người"-Trương Lam Nguyệt âm thanh lạnh dần,tuy nhiên hai từ "sư phụ" lại tương đối ngọt ngào làm Triệu Nhượng Phong thấy như bay lên chín tầng mây,gật đầu nó:"Vậy cứ ở lại đây đến khi nào ta đến đón đi,còn việc của con ở môn phía cho đệ ta lo". Trương Lam Nguyệt gật đầu,lấy tay bỏ chiếc mặt nạ ra,ngước lên một chút rồi đi vào,để mặc ai đó đang thất thần ở bên ngoài,mãi mới nhớ ra mình có việc cần phải giải quyết hộ nàng.

Trương Lam Nguyệt trở lại giường,để cái mặt nạ lại chỗ cũ rồi chợp mắt. Nói là chợp mắt nhưng chỉ là nhắm mắt còn trong lòng vẫn canh cánh một số chuyện. Nàng biết,kể từ khoảng khắc đầu tiên của ngày mai,một hồi phong ba đã xuất hiện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyhnh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Giả Bệnh(1)

Sáng hôm sau,Trương Lam Nguyệt lấy mặt nạ của Triệu Nhượng Phong đưa lúc trước,ngồi xuống bàn,nhàn nhàn thưởng thức bữa sáng. Theo tính toán của nàng,có vẻ Thượng Quan Lâm Vân sắp đến đưa thuốc "bổ" cho nàng rồi. Mọi lần nàng ta luôn sai người mang đến cho nàng nhưng hôm nay có lẽ,à không,là chắc chắn sẽ tự mình đưa đến,lý do quá đơn giản,hôm nay là ngày độc phát tán. Huyết Nguyệt Cổ tích tụ bao nhiêu ngày,đến hôm nay mới có dịp phát tán,cho dù nàng ta không biết nhưng Triệu thị cũng sẽ bắt nàng ta đến,đêm nay sẽ là một đêm vô cùng đáng nhớ với một số người đây.

Đúng như nàng dự đoán,Huyền Huyền dọn dẹp bữa sáng rồi đến Thanh Khâu Phục,vừa ra khỏi cửa đã chạm mặt Thượng Quan Lâm Vân. "Kính chào đại tiểu thư"-Huyền Huyền cố nặn ra một nụ cười,trong lòng đang cảm thấy khinh bỉ. Thượng Quan Lâm Vân bĩu môi với Huyền Huyền,rồi đẩy cửa đi vào,chộp một cái,khuôn mặt vênh vao đã phủ đầy sự thương cảm cùng tội nghiệp. Trương Lam Nguyệt đã thay xiêm y,lên giường nằm,bộ dạng thật mệt mỏi làm Thượng Quan Lâm Vân đặc chí không thôi nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ thương hại:"Ôi,Nguyệt Nhi của ta,muội sao lại tùy tiện vậy! Để ta xem nào". Trương Lam Nguyệt ho khan,cổ phát ra tiếng yếu ớt:"Đa tạ tỷ tỷ,quan tâm. Ta,vẫn ổn,nhờ thuốc của đại tỷ hằng ngày". Thượng Quan Lâm Vân chắc hẳn Trương Lam Nguyệt đã uống vào rất nhiều độc,vài tia hí hửng vẫn lộ ra ngoài mặt:"Vậy,Nguyệt Nhi phải chăm chỉ uống thuốc của ta nhớ chưa? Người đầu,mau mang thuốc dâng lên cho tứ tiểu thư". "Khụ khụ,cảm ơn tỷ tỷ"-Trương Lam Nguyệt án mắt đầy "biết ơn" vừa nói vừa uống hết bát thuốc kia,Thượng Quan Lâm Vân vội đứng dậy,xua tay:"Không có gì,chúng ta là tỷ muội một nhà mà". Nàng ta nói rồi trực tiếp bỏ về,không nán lại một chút nào,nàng sợ sẽ lây bệnh của Trương Lam Nguyệt. Trương Lam Nguyệt đợi Thượng Quan Lâm Vân rồi đi mới mở mặt đạo đến Trúc Quan Lâm,trên đường đi,chất thải đen cứ từ từ tràn ra từ lòng bàn tay trắng nõn.

Thượng Quan Lâm Vân sau khi ra khỏi Vị Ương Hiên thì thẳng đến Trường Nhạc Hiên của Triệu thị báo tin,trên đường đi thì hí hửng không thôi,hết nói xấu Thượng Quan Lam Nguyệt lại đến tự đề cao bản thân,rồi lại dương dương tự đắc cho rằng chỉ có chính mình mới xứng đáng với Khúc Trường Khanh,trở thành Khúc vương phi.

Trương Nhạc Hiên, Triệu thị nghe Thượng Quan Lâm Vân nói chính mắt thấy Trương Lam Nguyệt thì vui sướng không thôi, cười hả hê nói: "Vân Nhi, con đã nhìn tận nhân đó uống bát canh mà không hề nghi ngờ? Hào, đúng là nữ nhi yêu quý của ta. Tối nay là ngày độc phát tán, hai ta phải đến thưởng thức phần cuối của màn kịch thôi". Thượng Quan Lâm Vân cười vô cùng khoái chí: "Ấn mẫu thân. Mà, độc người cho con tận nhân Lam Nguyệt kia uống là gì?". "Ta chỉ cho nó ném thử tư vị của Huyết Nguyệt cổ giống di nương tận nhân của nó thôi". "Huyết Nguyệt cổ?" - Thượng Quan Lâm Vân là diễn hình tiểu thư đến cửa lớn còn chưa bước ra bao nhiêu lần (ý nói chỉ ở trong sự bao bọc, không biết đến thế giới bên ngoài), hiển nhiên không biết Huyết Nguyệt cổ là gì. Triệu thị cũng không để ý đến điều này ở nữ nhi, "tận tình" giải thích: "Là một trong những kỳ độc của người xưa, ta vô tình có được. Người trúng cổ sẽ lên cơn đau như dao cắt mỗi đêm trăng tròn". Thượng Quan Lâm Vân nhắm mắt nhìn gói màu vàng kia nhưng nghe được công dụng của nó thì không khỏi vui mừng: "Lợi hại vậy sao?". "Đúng thế" - Triệu thị gật đầu: "Ngay cả người khéo mạnh trúng độc này cũng chưa chắc chịu qua cơn đau được hai ba lần đã là một cơn mà ớn lạnh tận nhân kia. Tin chắc đêm nay nó sẽ chết vặn vẹo trong đau đớn giống mẫu thân nó năm xưa". Thượng Quan Lâm Vân nghe đến Bạch di nương lại tròn mắt ngờ ngác: "Bạch di nương năm xưa cũng là mẫu thân hạ độc? Không phải do con tận nhân kia hại chết?". "Đừng cứ nghĩ à sẽ chết kia mang thai, không ngờ à tận nhân họ Bạch đó lại để lại trước đó một tận nhân khác. Thật là ông trời không có mắt mà" - Triệu thị gương mặt bỗng chuyển đỏ, gằn dữ gào lên nhưng Thượng Quan Lâm Vân đã không còn tâm tư để ý đến Bạch di nương mà chỉ ngẩn ngơ nhìn thấy Trương Lam Nguyệt thống khổ tối nay, nhất thời trong lòng đầy vui vẻ nói: "Mẫu thân đừng nóng. Để tối nay chúng ta đi xem con tận nhân đó khổ sở mức nào". Triệu nghe vậy, sắc mặt mới dần ra phần nào.

Đêm, trăng đã lên cao, chiếu rọi một mảnh xuống sân trước của Vị Ương Hiên. Trương Lam Nguyệt vừa dùng bữa xong, đang chuẩn bị cùng Huyền Huyền đến Trúc Quan Lâm thì phát hiện những tiếng bước chân khe khẽ, còn có cả tiếng người đang thủ thi trước cửa chính. Nàng nhú mào, theo phản xạ đóng chặt cửa sổ cùng cửa chính lại, Huyền Huyền thấy tiểu thư như vậy cũng lâm vào trầm mặc một hồi rồi nhỏ tiếng hỏi: "Tỷ tỷ, sớm vậy sao?". "Ấn, trăng cũng đã sắp lên rồi. Xem ra hôm nay không giúp em luyện kiếm được rồi" - Trương Lam Nguyệt gật đầu nói, Huyền Huyền lại ngại ngần lắc đầu: "Không đâu, hôm nay là ngày 'vui và đáng nhớ' của phu nhân và đại tiểu thư mà, thân là người phụ trợ tỷ tỷ, tỷ tỷ không phiền sao em phiền? Thôi, tỷ nằm xuống đi, em dọn dẹp rồi nhân tiện lấy vài thứ mà tỷ dặn". Huyền Huyền vừa nói vừa đẩy Trương Lam Nguyệt xuống giường, đắp chăn cho nàng xong mới an tâm dọn dẹp. Một lúc sau, Huyền Huyền quay lại cùng một chậu nước, lấy khăn chấm lên trán Trương Lam Nguyệt, còn hắt một chút lên xiêm y của nàng giống như mồ hôi. Trương Lam Nguyệt cứ mặt cho Huyền Huyền làm xong phần của nàng (HH) thì đến lượt mình, nếu nàng (TLN) nhớ không nhầm, vào thời điểm trăng sáng nhất hay nửa đêm, Huyết Nguyệt Cổ còn sót lại trong cơ thể sẽ bùng phát. Tuy liều lượng không nhiều nhưng thân thể này vẫn rất yếu, khả năng vượt quá sức chịu đựng là không thể tránh khỏi. Nhưng, để làm được đại nghiệp diệt trừ Thượng Quan gia sau này, chút hy sinh hiện tại chẳng là gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Giả Bệnh (2)

Trăng lên cao, tròn tròn khuất sau mây đen, Huyết Nguyệt độc còn sót lại trong người Trương Lam Nguyệt bùng phát. Nàng loạng choạng bước chân, tay vịn vào bàn gỗ, Huyền Huyền vươn tay đỡ nàng, giọng lo lắng: "Tỷ tỷ, người thực sự ổn?". Nàng nhíu mày trấn an: "Ta ổn. Em cứ theo lời tay nói". Huyền Huyền gật đầu, để nàng nằm xuống rồi đắp chăn mới yên tâm, "hoảng hốt" la lớn: "Tiểu thư, người sao vậy? Người khó chịu ở đâu?". "Aaa, Huyền Huyền, ta, aaa" - Trương Lam Nguyệt "thống khổ" kêu lên, Huyền Huyền lại tiếp tục: "Tiểu thư, để nô tỳ, nô tỳ đi gọi thái y". Trương Lam Nguyệt lại phát ra những tiếng "thê lương": "Không, em đừng, đừng đi. Ta sợ, em ở lại, với ta".

Liên một đêm, Vị Ương Hiên phát ra những tiếng rên rỉ thê lương không dứt, thi thoảng lại xen vào tiếng nói khàn đặc cùng nghẹn ngào, mãi đến khi trăng lặn, bình minh mới dứt. Ngay lập tức, tiếng bước chân dồn dập, nổi tiếng nhau ra khỏi Vị Ương Hiên. Huyền Huyền hé cửa, nhìn lủi lủi nhân tranh nhau chạy đi, lại thấy hai nữ nhân y phục thượng hạng đi đầu đám người, liền thở dài nhẹ nhõm, trong lòng dâng lên hai cảm giác khác nhau, thứ nhất là nghĩ họ ngu ngốc, cư nhiên bị lừa, thứ hai là nghĩ họ thật bất nghĩa, lại ra tay hạ độc như vậy. Trương Lam Nguyệt ngồi dậy, vén lên đoạn tóc bù xù ướt đầm hỏi: "Đi rồi?". Huyền Huyền gật đầu: "Ấn". "Hào, em mang máu chó vậy lên chặn màn rồi đem đến Thanh Khâu Phục giặt, nhớ nói theo những gì ta dạy, ta hiện giờ cần tắm rửa một chút". "Ấn, tỷ tỷ"

Huyền Huyền đem bộ chăn màn đã vấy đầy máu chó hôm qua tìm về đến Thanh Khâu Phục giặt, vừa bước vào cửa đã thu hút ánh mắt tò mò của bao người. Một phần vì màu máu chó rất tawh nên vừa đi đến cửa mà đã lan ra khắp Thanh Khâu Phục làm chứng nha hoàn mama đều nhăn mặt khó chịu, phần khác vì bọn họ tất thấy đã được Khương mama nhắc nhở, phải chú ý đến Lam Mặc Huyền xem nàng có mang đồ của Thượng Quan Lam Nguyệt đến đây giặt không, đương nhiên sẽ có thưởng.

Một nha hoàn già lo lắng cùng ghé tawh bước đến gần Huyền Huyền, ân cần hỏi: "Huyền Huyền, đây là, đồ của tứ tiểu thư?". Huyền Huyền gật đầu, cố nặn ra nước mắt nói: "Ấn. Tiểu thư đêm qua tự nhiên lên cơn đau đớn như bị dao cắt, mãi đến tận sáng sớm hôm nay mới ngưng nhưng người sợ đại tiểu thư và mọi người lo lắng nên không cho ta đi tìm thái y. Ô ô, tứ tiểu thư tội nghiệp!". Nha hoàn kia ngay Huyền Huyền "than khóc", trong mắt hiện lên đầu hà hề cùng thích thú nhưng cố gắng che dấu, cũng mang giọng lo lắng hỏi: "Vậy, tiểu thư giờ ổn?". "Ấn, tiểu thư nàng giờ đã đỡ nhưng vì đêm qua chịu đựng hết

sức nên đến sáng đã thiếp đi,giờ nàng vẫn còn ngủ".

Chúng nha hoàn bên cạnh nghe xong thì bỏ việc,kéo nhau đến vây quanh Huyền Huyền,có người giặt bộ chăn màn từ tay nàng,xác định là máu mới bớt về lo lắng,còn có người "hào tâm" nhắc nhở nàng phải chú ý quan tâm đến tứ tiểu thư,còn có người nói đem phần việc của Huyền Huyền giao cho mình và đi gọi thái y viện tới xem bệnh tứ tiểu thư. Huyền Huyền nếu không phải đều biết được bộ mặt của đám nha hoàn mama này thì chắc nàng sẽ cảm động tới khóc thật chứ không phải khóc giả nữa. Nàng gật đầu,nhận một bộ y phục mới từ tay một mama rồi nhanh chân chạy về Vị Ương Hiền báo tin này cho Trương Lam Nguyệt.

Chúng nha hoàn sau khi nhìn nàng đi khỏi,không kẻ nào bảo nhau đều kéo đến Trường Nhạc Hiền của Triệu thị báo tin,Thanh Khâu Phục bình thường im ắng giờ còn im ắng hơn,từ đầu đến cuối đều không một bóng người trong khi có rất nhiều đồng quần áo vẫn chờ giặt. Khương mama, Triệu thị,Thượng Quan Lâm Vân nghe tin đều cười đắc chí vô cùng,nhất là Thượng Quan Lâm Vân. Nhưng chợt,Thượng Quan Lâm Vân đứng dậy,gắn giọng hỏi:"Sao tiện nhân đó không chết đi? Còn bất tỉnh làm gì? Chết có phải hay hơn không?". Triệu thị cũng ngừng cười,khuôn mặt trở lại gian xảo nói:"Bản lĩnh của Bạch tiện nhân không phải tầm thường,có thể chịu đựng Huyết Nguyệt độc suốt hơn 9 tháng mang thai. Thượng Quan Lam Nguyệt này,có lẽ di truyền cái tính này của ả. Nhưng người cũng đừng lo,ta cam đoan nàng ta không chịu nổi quá 3 tháng". "Ta cũng nghĩ vậy nương". Triệu thị gật đầu,rồi như nhớ ra chuyện gì,bèn kiêu ngạo nói:"Người xem,giờ có phải chúng ta nên đi lan tin này cho cả thành này biết không? Khi đó Khúc vương gia chắc chắn sẽ đến đây,nếu vương gia nhìn thấy dung mạo của nàng ta chắc chắn sẽ ác cảm. Đến lúc đó,người với dung mạo này,cùng sự dịu dàng ân cần với Thượng Quan Lam Nguyệt của người,tin chắc ngài sẽ động lòng với người. Đến khi ấy,chỉ cần lão gia nói tốt người với hoàng thượng,người sẽ ban hôn cho hai người". Thượng Quan Lâm Vân nghe nói,toàn thân đều kích động:"Vậy thì ta,sẽ là Khúc vương phi",Khương mama ở bên lấy lòng:"Nô tỳ bái kiến Khúc vương phi". Thượng Quan Lâm Vân gật đầu liên tục,cười đến điên cuồng,Triệu thị cũng cười theo còn Khương mama thì phân phó chúng nha hoàn mama trong Thanh Khâu Phục đi lan tin khắp nơi.

Huyền Huyền trở lại Vị Ương Hiền cũng là lúc Trương Lam Nguyệt tắm xong. Nàng ngồi xuống,lấy một chén nước rồi lỏ cái hộp mà Bạch di nương để lại cho mình ra,lấy một đan thuốc,quay lại mỉm cười hỏi:"Em làm xong? Tình hình thế nào?". Huyền Huyền gật đầu:"Đúng như tỷ tỷ dự đoán,chúng nha hoàn ở Thanh Khâu Phục đều là tay trong của Khương mama". Trương Lam Nguyệt tựa tiểu phi tiểu*,ngắm nhìn đan thuốc trong tay,Huyền Huyền lại đánh bạo hỏi:"Sao tỷ tỷ biết,chúng nha hoàn trong Thanh Khâu Phục là người của Khương mama?". "Em cũng biết rồi đúng không? Thứ nhất:Những nha hoàn ở Thanh Khâu Phục đều bị chủ nhân ruồng bỏ hoặc địa vị thấp,vì vậy,là người,bọn họ phải làm mọi cách để thoát khỏi một nơi như thế. Thứ hai:Thượng Quan Lâm Vân và Triệu thị lúc trước nhiều lần biết ta bị bệnh nên mang thuốc,em thử nghĩ xem,ta bị bệnh,Thái Y Viện lại không truyền tin ra ngoài,vậy còn những ai có khả năng biết. Và thứ ba:Nụ cười của các nàng. Nụ cười đó thế nào,chắc em cũng biết". Huyền Huyền gật đầu,tiếp thu tất cả những lời nói của Trương Lam Nguyệt,bất chợt nhớ đến nụ cười của những nha hoàn trong Thanh Khâu Phục lại làm một cổ chán ghét trong nàng nổi lên. Có lẽ,nàng nên học tập tỷ tỷ,phải biết nghi ngờ mọi thứ.

Trương Lam Nguyệt biết Huyền Huyền hiểu ý,nhẹ tay vai nàng. Hai người trao đổi bằng ánh mắt rồi lẳng lặng gật đầu. Trương Lam Nguyệt lại lên giường nằm rồi sử dụng đan thuốc trong tay,Huyền Huyền thì đóng hết các cửa,lấy một bộ chăn màn mới,tất cả đều đã sẵn sàng chờ đón Thái Y Viện cùng Thượng Quan Lâm Vân.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Khúc Vương Gia Đến Thăm Bệnh(1)

Trương Lam Nguyệt lười biếng lên giường đắp chăn,điều chỉnh hơi thở xuống thấp nhất có thể. Bất quá,nàng cũng chẳng cần tốn sức cho việc này làm gì vì viên đan thuốc vừa rồi là một món quà được Bạch di nương để lại cho nàng,có tác dụng làm con người rơi vào trạng thái chết giả,cả nhịp tim và hơi thở đều hạ xuống rất thấp. Khoảng chừng một khắc sau,Thượng Quan Lâm Vân đá cửa phòng Trương Lam Nguyệt,đi bên cạnh nàng ta còn có một lão nhân khác,khẳng định là thái y đến từ Thái Y viện của Thượng Quan gia-Chu thái y. Huyền Huyền dù không muốn nhưng vẫn miễn cưỡng hành lễ,với Thượng Quan Lâm Vân còn nàng ta thì liếc xéo cô bé một cách vô cùng chán ghét và khinh bỉ. Nàng ta trực tiếp tiến đến gần giường Trương Lam Nguyệt,nhìn nàng khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt,trên trán đầy mồ hôi và khuôn mặt đầy xeo đỏ đang sưng lên thì không khỏi thở dài nhẹ nhõm,đồng thời cũng cười gian gian với vẻ vô cùng đắc ý. Thượng Quan Lâm Vân kéo Chu thái y đến bên giường,hoảng hốt nói:"Chu thái y,ông mau,mau xem bệnh cho tứ muội ta. Nàng làm sao mà lại thành thế này?". Chu thái y hoàn toàn không hiểu bộ mặt thật của Thượng Quan Lâm Vân,thấy nàng lo lắng cho vị tiểu thư thất sủng này như vậy thì trong lòng dâng lên một cổ cảm thán vị đại tiểu thư đức hạnh vô văn này còn vị tứ tiểu thư thất sủng lại làm ông không khỏi cảm thương. Hừ,nàng ta chỉ vì cái chết của di nương mình mà phải chịu oan uổng như vậy,thật đúng là trời không công bằng. Thật may,nàng ta vẫn còn đại tiểu thư,đại công tử,nhị tiểu thư và phu nhân yêu quý.

Chu thái y sau khi bắt mạch cho Trương Lam Nguyệt thì giật mình,khẳng định nàng bị trúng một loại độc cổ khó giải,thân thể lại yếu ớt,thường xuyên bị đánh đập cùng hành hạ nên cả hơi thở và nhịp tim đều yếu vô cùng,mạng đã gần như tận. Huyền Huyền và Thượng Quan Lâm Vân đều bày ra cái bộ dạng vô cùng ngạc nhiên cùng hoảng hốt,hỏi Chu thái y mấy lần liên xem có sai ở đâu không. Chu thái y cũng chỉ biết lắc đầu,chậm rãi ra khỏi Vị Ương Hiền,trong lòng thầm thương cảm cho vị tứ tiểu thư này

Nhờ thành quả làm việc vô cùng tích cực của chúng nha hoàn ở Thanh Khâu Phục mà chỉ sau một ngày, tin tức tiểu thư phế vật Thượng Quan gia Thượng Quan Lam Nguyệt sắp chết đã lan ra khắp kinh thành, lan đến cả Khúc vương phủ. Nhân chúng xôn xao vì tin này, các thiên kim tiểu thư yêu thích Khúc vương gia thì vô cùng vui sướng khi biết tin, còn muốn mở tiệc ăn mừng, đa phần nhân dân đều cảm thấy tiếc thương cho Thượng Quan Lam Nguyệt bởi nàng không làm gì cả nhưng rốt cuộc vẫn chỉ có kết cục này; còn một số ít những người khác lại vô sướng vì Thiên Tang quốc sẽ không còn bị cái danh xấu nữ của nàng làm ô nhục nữa.

Và tất nhiên, có một người đang vô cùng tức giận khi nghe tin này, không ai khác ngoài Khúc vương gia Khúc Trường Khanh. Khúc Trường Khanh như rơi xuống vực khi nghe tin, đến nỗi sáng sớm cũng không buồn thiết triều, chỉ cả ngày nghĩ xem nên tìm danh y ở đâu về chữa trị cho Thượng Quan Lam Nguyệt.

Khúc Trường Khanh ngồi im lặng trong thư phòng, mắt lúc này cũng hướng về phía cửa mà không chú ý đến thị vệ của mình đã trở về từ lúc nào. Thị vệ thấy chủ tử mình chỉ lo nghĩ đến kẻ được danh xưng xấu nữ kia, trong lòng không khỏi tò mò về nàng nhưng không hề biểu lộ ra ngoài mặt mà cung kính thu hút sự chú ý của chủ tử: "Vương gia, tiểu nhân đã tìm khắp Thiên Tang quốc nhưng". "Không tìm được? Hờ, Quân Ly, ta biết ngươi đã cố gắng, vất vả và ngại rồi!"-Khúc Trường Khanh thanh âm có chút thất vọng cùng thê lương nói. Thị vệ được gọi Quân Ly kia vẫn thùy chung cúi đầu, cẩn cẩn mỗi. Rốt cuộc là người nào lại có thể khiến chủ tử hấn ưu sầu đến mức này? Cho dù có là huyết thống duy nhất của ân nhân thì cũng không đến như vậy, chẳng lẽ chủ tử hấn thích xấu nữ? Hay người được gọi xấu nữ đó là cố tình che giấu bản thân? "Vương gia, chẳng phải chúng ta có một số thuốc giải độc sao? Hay thử đến xem tứ tiểu thư trúng độc gì xem chúng ta có thể giải được không?"-Quân Ly nhanh trí nói, Khúc Trường Khanh cười nhẹ gật đầu: "Cũng phải. Lâu rồi ta chưa đến thăm nàng". Hấn nói rồi xoay người bước ra khỏi phòng, phân phó hạ nhân chuẩn bị xem ngựa đến Thương Quan gia.

Xe ngựa mang biểu tượng Khúc vương phủ dừng lại trước cửa Thượng Quan gia, từ trong xe, Khúc Trường Khanh bạch trường bào bước xuống. Khuôn mặt hấn tuần mĩ pha chút buồn buồn, mái tóc đen cùng bạch trường bào phiêu phiêu trong gió chẳng khác nào thần tiên, quả là đẹp nhất mỹ nam, anh tuấn tiêu sái. Thượng Quan Lâm Thiên trước mặt Khúc Trường Khanh vô văn cung kính, hấn vừa nghe gia đình thông báo xe ngựa của Khúc vương gia đang đến đây thì vội vã bỏ cả công việc chạy ra nghênh đón, Thượng Quan Lâm Vân, Thượng Quan Ngọc Kỳ, Thượng Quan Ngọc Huyền và Thượng Quan Mạc Liên nghe tin, vội vàng sửa lại cảm y, ai nấy bày ra bộ dạng thập phần xinh đẹp lấy lòng Khúc vương gia.

Thượng Quan Lâm Thiên cung kính hướng Khúc Trường Khanh bắt chuyện: "Vương gia, không biết ngài tới đây vì chuyện gì?". Khúc Trường Khanh cười, gương mặt tuần mĩ làm bốn người kia đỏ mặt, hạ âm nói: "Thượng Quan gia chủ, Thượng Quan tiểu thư không cần đa lễ, bốn vương hôm nay đến vì muốn thăm tứ tiểu thư thôi". Thượng Quan Lâm Thiên hơi run hướng Khúc Trường Khanh, không nhìn được nhìn lại vài lần. Đây là vương gia ôn hoà tuần mĩ thường ngày? Sao lời nói vừa rồi lại giống như cảnh báo hấn đừng động vào Thượng Quan Lam Nguyệt? Chẳng lẽ vương gia thực sự để ý đến nó?

"Không biết tứ tiểu thư hiện giờ đang ở đâu?"-Khúc Trường Khanh hỏi, Thượng Quan Lâm Thiên còn chưa kịp nói gì thì Thượng Quan Lâm Vân đã cướp lời: "Thưa vương gia, tứ muội hiện đang ở Vị Ương Hiêm của muội ấy dưỡng bệnh, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Nếu vương gia không chê, tiểu nữ mạn phép dẫn ngài đến đó". "Vậy xin mời Thượng Quan đại tiểu thư, Thượng Quan gia quả nhiên gia giáo rất tốt"-Câu này rất ý tứ, muốn nói Thượng Quan đại tiểu thư cướp lời của phụ thân, thực sự không có gia giáo. Thượng Quan Lâm Thiên sao không nghe hiểu câu này, hấn liếc mắt nhìn Thượng Quan Lâm Vân đầy tức giận nhưng Thượng Quan Lâm Vân đang chìm trong sung sướng sao có thể biết.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Khúc Vương Gia Đến Thăm Bệnh(2)

Thượng Quan Lâm Vân dẫn Khúc Trường Khanh đến Vị Ương hiên mới nhớ ra nơi này đã lâu rồi không được quét tước, khắp mọi nơi đều là bụi bẩn cùng mạng nhện. Nàng ta hơi hoảng, liếc thấy Khúc Trường Khanh nhử này thì lại càng hoảng hơn, vội vàng gọi đại nha hoàn trong phủ đến, giả giọng khinh trách: "Nhà người sao lại có thể để Vị Ương hiên như thế này? Ương công mẫu thân ta tín nhiệm người". Đại nha hoàn không hay biết Thượng Quan Lâm Vân đang giả vờ, lại nhìn bộ dạng tức giận của Khúc Trường Khanh ở bên cạnh, trong lòng đầy lo sợ: "Xin đại tiểu thư tha mạng, nô tì, nô tì chỉ là thấy tứ tiểu thư đang bệnh nên không muốn làm phiền người thôi". Thượng Quan Lâm Vân vờ hừ lạnh, phát tay: "Vậy người lui ra trước đi, ngày mai cho người đến quét tước, dọn dẹp nơi này, nhớ là không được phép làm kinh động đến tứ muội". Thượng Quan Lâm Vân nói rồi bày ra khuôn mặt chán ghét, đại nha hoàn kia cũng biết tình cảnh hiện tại mà rời đi, đến lúc đó Khúc Trường Khanh mới thấp giọng hỏi: "Hạ nhân ở Thượng Quan gia này hình như không ưa thích Lam Nguyệt?". Thượng Quan Lâm Vân chột dạ nhưng vì đã được luyện tập trước với Triệu thị nên cũng không hoảng loạn gì mà cúi đầu về tội lỗi: "Khúc vương gia, đúng là, hạ nhân trong nhà không ưa thích tứ muội. Chỉ tại kẻ nào muốn hãm hại tứ muội, tung tin đồn nàng là xấu nữ, lại hãm oan cho nàng về cái chết của Bạch di nương. Phụ thân vốn trước giờ thương yêu Bạch di nương, nhưng sau khi di nương sinh tứ muội thì mất, còn nghe những lời đồn đại đó nên nhất thời tức giận với tứ muội". Khúc Trường Khanh cười thầm, câu này không phải hấn không nghe ra Thượng Quan Lâm Vân đây là muốn nhắc lại cái chết của ân nhân hấn, lại đổ lỗi đó cho Thượng Quan Lam Nguyệt, ngoài ra còn nhắc hấn Thượng Quan Lam Nguyệt này là diễm xấu, nên tránh xa. Thấy Khúc Trường Khanh không phản ứng, Thượng Quan Lâm Vân lại tiếp tục: "Nhưng tứ muội cũng thật may mắn khi có ngài bảo vệ, như vậy sẽ không có ai khi dễ muội ấy, chỉ vì muội ấy là xấu nữ mà ghét bỏ nữa. Thần nữ thấy mặt tứ muội, tạ ơn vương gia"-Câu này hàm ý Thượng Quan Lam Nguyệt không chỉ là diễm xấu, mà còn yếu đuối, chỉ là nữ nhân phế vật, không đáng để một vương gia như Khúc Trường Khanh phải bảo vệ.

Hai câu này đều ý tứ với Thượng Quan Lam Nguyệt làm Khúc Trường Khanh sâu trong nội tâm thật tức giận. Hắn thật không ngờ,nàng ở đây lại phải chịu khổ cực,thật không nghĩ người khác lại vì cái danh xấu nữ của nàng mà khi dễ,ghét bỏ nàng đến nhường này,trong đó còn có cả Thượng Quan Lâm Thiên cùng cả Thượng Quan gia này nữa. Nhưng giờ hắn biểu lộ tức giận thì cũng được gì? Không phải hắn không biết Thượng Quan Lam Nguyệt ở Thượng Quan gia bị như vậy cũng là do hắn một phần,nếu Khúc Trường Khanh hắn tức giận với Thượng Quan Lâm Vân ở đây,sợ là sẽ làm cuộc sống của Thượng Quan Lam Nguyệt thêm khổ cực. Bất quá,cũng phải làm một việc gì đó cho Thượng Quan Lam Nguyệt nàng trước đã. Khúc Trường Khanh nội tâm hoang mang vô cùng,liếc nhìn Thượng Quan Lâm Vân ở bên cạnh đang nhìn hắn với bộ dạng vô cùng si mê thì con ngươi sâu trong mắt chợt phát lạnh,hắn khí cũng có xu hướng tăng lên nhưng bị áp chế kịp thời. Hừ,nói nọc độc của rắn hay cũng ông cũng không độc bằng lòng dạ đàn bà quả không sai! Nữ nhân này đã bức muội muội của mình đến bước đường cùng chỉ vì hắn-một tên nam nhân xa lạ,so với ông hay rắn còn độc gấp trăm lần. Hắn là lần đầu tiên khinh thường nữ nhân đến vậy!

Trong khi đó,Thượng Quan Lâm Vân vẫn không nhìn thấy khinh thường biểu lộ sâu trong mắt Khúc Trường Khanh,lau đi "hước mắt" hoa lệ vừa nảy,tay hướng phòng của Thượng Quan Lam Nguyệt:"Vương gia,chúng ta cùng vào xem tứ muội ra sao. Chỉ là". "Thượng Quan đại tiểu thư quả là rất quan tâm đến Lam Nguyệt. Tiểu thư xin yên tâm,bốn vương chi đứng ngoài cửa,tuyệt sẽ không tiến vào phòng của Lam Nguyệt"-Khúc Trường Khanh khôi phục nét mặt tươi cười nhanh như chớp làm Thượng Quan Lâm Vân đỏ mặt cùng sung sướng vô cùng. Nếu nàng ta đem chuyện này kể cho các thiên kim tiểu thư nhà khác,chắc hẳn họ sẽ rất tức giận cho xem. A,nàng thật hạnh phúc khi Khúc vương gia chủ động cười với nàng,chi cần lợi dụng Thượng Quan Lam Nguyệt phế vật kia thì cái danh Khúc vương phi sẽ là của nàng,vấn đề chỉ là sớm hay muộn thôi. Tuy vậy,nàng ta vẫn có chút tức giận,vì cái gì mà Thượng Quan Lam Nguyệt tiện nhân đó được một nam tử ưu tú như Khúc vương gia bảo vệ mà nàng không có?

Thượng Quan Lâm Vân đẩy cánh cửa phòng Trương Lam Nguyệt,do quá mạnh tay nên cánh cửa đổ hẳn xuống,đề lộ Huyền Huyền đang ở trong cùng trướng Lam Nguyệt mạch tượng yếu ớt. Thượng Quan Lâm Vân ái ngại,không dám quay đầu lại nên không thấy biểu cảm khác khó coi của Khúc Trường Khanh ở phía sau. Nàng(Thượng Quan Lâm Vân) giả giọng lo lắng,chạy nhanh đến bên giường Trương Lam Nguyệt kêu khóc rồi quay lại nhìn Huyền Huyền giống như tất cả đều tại nàng(Huyền Huyền) mà ra:"Lâm Mặc Huyền,ngươi có chăm sóc tốt cho tứ muội không? Tại sao đến giờ muội ấy còn hôn mê?". Huyền Huyền quỳ xuống,gọng nói khản đặc xen lẫn với những tiếng khóc thảm thiết:"Đại tiểu thư,ngươi,xin người hãy trị tội nô tì. Nô tì đã không chăm sóc tốt cho tiểu thư,xin người hãy trị phạt nô tì". Huyền Huyền là một người rất thông minh,nàng đoán chắc hẳn Thượng Quan Lâm Vân sẽ không trách tội nàng,bởi nếu nàng ta muốn gây ấn tượng tốt với Khúc vương gia thì sẽ không làm như thế với hạ nhân của tứ tiểu thư. Đúng như những gì nàng dự đoán,Thượng Quan Lâm Vân không trách tội nàng,chi lặng lẽ phát tay ra về đau lòng:"Thôi,ngươi lui đi". Huyền Huyền đứng dậy,vội vàng xoay người ra khỏi phòng,khi lướt qua Khúc Trường Khanh thì biểu lộ ánh mắt khinh thường như ngấm báo hiệu cho hắn. Khúc Trường Khanh cười thầm,xem ra việc Thượng Quan Lam Nguyệt bị Thượng Quan Lâm Vân khi dễ,ghét bỏ không sai.

Hắn nhú mày,nhìn khuôn mặt đầy sẹo kia đang hấp hối mà thấy thật đau! Hắn thề,sẽ giúp nàng trả thù,trả thù Thượng Quan Lâm Vân,Thượng Quan Lâm Thiên và những kẻ đã bước nàng đến mức độ này,nhưng không phải bây giờ. Với hắn,quân tử trả thù,10 năm chưa muộn. "Nếu tứ tiểu thư vẫn hôn mê thì tại hạ cáo lui,khi nào nàng tỉnh lại sẽ đến tiếp"-Hắn giả bộ dạng chán ghét rồi xoay người ra khỏi Vị Ương tiên,thăm cười bộ dạng vui như hoa của Thượng Quan Lâm Vân ở đằng sau.

Khúc Trường Khanh ngã đầu vào thành xe,nhắm mắt dưỡng thần,trong đầu hiện lên những kí ức hồi nhỏ,g giống như một thước phim chiếu chậm đầy bi thương cho đến khi hắn gặp một người-ân nhân cuộc đời hắn-Thượng Quan Lam Nguyệt và Bạch di nương. Hắn chợt mở mắt,khuôn mặt bất giác trở nên tàn nhẫn:"Cô cô,xin hãy yên tâm. Ta nhất định sẽ trả thù cho cô và bảo vệ Nguyệt Nhi".

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Di Vật

Sau khi Thượng Quan Lâm Vân và Khúc Trường Khanh đi khỏi,Trương Lam Nguyệt chậm rãi mở mắt. Nàng cười mặc danh kỳ diệu*,toàn thân như muốn rã rời,đầu đau như búa bổ. Nguyên lai là nhờ thứ đan thuốc màu vàng vàng đỏ,làm nàng suýt phải dọa chơi hoàng tuyền một lần nữa. Nàng bắt giác thờ dài,dù sao đan thuốc này cũng đã giúp nàng đánh lừa Thượng Quan gia một lần,cũng không nhất thiết phải đi tìm kẻ chế ra nó để cho một trận,cơ mà cảm giác được dạo chơi dưới hoàng tuyền thực sự khó chịu nga!

*Mặc danh kỳ diệu:Không hiểu tại sao

Huyền Huyền trở lại mang theo một chén thuốc,nhìn thấy tiểu thư mình khoẻ lại,đang lục lọi những di vật của Bạch di nương,vui đến phát khóc,vội lao

đến ôm cổ Trương Lam Nguyệt."Tỷ tỷ,người tình. Ô ô,người uống viên đan thuốc kia thì như người chết thật,mạch tượng yếu ớt,sắc mặt trắng bệnh làm em lo quá,cứ tưởng". Trương Lam Nguyệt buồn cười nhìn bộ dạng Huyền Huyền rồi cốc đầu nàng một cái."Em này,thật là hết nói. Tỷ tỷ của em đâu có dễ chết như vậy,ta còn có nợ chưa trả mà". "Ân tỷ tỷ,nợ này tỷ nhất định phải đòi cả vốn lẫn lãi"-Huyền Huyền dụi nước mắt,cười tin tưởng với Trương Lam Nguyệt làm nàng(Trương Lam Nguyệt) cảm thấy an tâm vô cùng.

Huyền Huyền lại tò mò nhìn những di vật của Bạch di nương đang bị tỷ tỷ nàng bới móc,thắc mắc hỏi:"Uy,tỷ tỷ đang tìm gì trong này vậy?". "Ta tìm xem có thứ gì quý giá không"- Trương Lam Nguyệt vẫn tiếp tục bới móc,Huyền Huyền hơi ái ngại nhìn nàng một lúc,hít một hơi thật sâu rồi mới rụt rè nói:"Tỷ tỷ,em nói cái này cũng chỉ là sự thật,mong tỷ đừng giận. Di nương thực sự,không có món đồ gì quý giá hay có ích đâu". Nàng(Trương Lam Nguyệt) vẫn thủy chung lạc lõng,không thèm để tâm đến những lời nói của nàng(Huyền Huyền):"Tỷ,trước giờ em nghe các nha hoàn mama trong phủ nói,di nương xuất thân từ tầng lớp bình dân,gia chủ trong một lần đi ngang qua làng của di nương nên mới quen biết,từ đấy đưa di nương về làm thiếp. Nhưng,di nương đã có ý trung nhân nên không chấp nhận,bị gia chủ uy hiếp mới đồng ý,trước giờ chưa từng tranh sủng trong nhà nên trang sức đều không có,lại còn bị Triệu thị cùng đại tiểu thư lên lấy đi nữa". Trương Lam Nguyệt ngừng tay bới móc,hướng phía Huyền Huyền thán nhiên nở nụ cười,thanh âm cũng không mang theo phần trách cứ:"Thứ nhất,đan thuốc lần trước ta tìm được trong này,không phải một nữ tử xuất thân bình dân có thể có. Thứ đó,còn trên cả cự phẩm,nó có tác dụng làm giảm mạch tượng khiến con người rơi vào trạng thái chết giả,trong giang hồ,những khi bị kẻ thù truy bắt,chỉ cần dùng đan thuốc này,tin chắc không thể không an toàn. Thứ hai,nương thân mang thai ta,lại trúng Huyết Nguyệt độc,trả qua mười lần thập tử nhất sinh,vẫn cố gắng vì ta mà can tâm chịu đựng,y chí vô cùng mãnh liệt. Nếu không phải một cao thủ võ công cái thế,tin chắc đã xuống hoàng tuyền từ lâu rồi". "Vậy,y của tỷ là"-Huyền Huyền tròn mắt nhìn nàng,trần đầy nghi hoặc khó tin. Nàng gật đầu,đôi mắt cũng set qua một tia kinh ngạc:"Ân,nương ta chắc chắn từng là một cao thủ giang hồ",Huyền Huyền lại tiếp tục:"Nhưng sao di nương lại trở thành tiểu thiếp của gia chủ Thượng Quan gia?". "Cái này ta cũng không biết,bất quá nương làm vậy chắc có lý do của người,sau này chúng ta sẽ làm rõ. Ta nghĩ,nếu là một cao thủ giang hồ,nương chắc chắn sẽ giữ lại một thứ gì đó đáng giá,chỉ ít có thể luyện công hay học hỏi"- Trương Lam Nguyệt chuyển tâm chú ý lên hộp gỗ chứa di vật của Bạch di nương,tiếp tục bới móc,Huyền Huyền thấy vậy cũng ra trợ giúp.

"A tỷ tỷ,mau nhìn này"-Huyền Huyền vẻ mặt vui mừng nhét vào tay Trương Lam Nguyệt mấy cuốn sách. Nàng nhận,trong lòng không khỏi vui sướng:"Ma âm kiếm pháp còn có cả khinh công cùng nội công,tất cả đều là trân quý phái học giang hồ. Huyền Huyền,em giỏi lắm,tìm được nhưng cái này thì chúng ta không lo không có gì học rồi". Huyền Huyền nhe nanh cười hi hi:"Tỷ tỷ quá khen,quá khen rồi! Nhưng,thật không ngờ di nương lại có thứ trân quý như vậy". "Ân,vừa lúc ta muốn tìm hiểu về nội công cùng khinh công,tôi nay chúng ta bắt đầu luyện tập lại"- Trương Lam Nguyệt đem sách để dưới gối rồi cùng Huyền Huyền dọn dẹp lại những đồ bị lục. Như nhớ ra điều gì đó,nàng chợt ngẩng đầu,nhìn Huyền Huyền chăm chăm,hỏi:"Vị lúc nãy đi cùng Thượng Quan Lâm Vân là ai?". Huyền Huyền trừng mắt nhìn nàng,lấp bắp mãi không ra lời:"Tiểu,tiểu thư,người,không nhớ Khúc vương gia sao?". "Khúc vương gia,a,Khúc Trường Khanh sao?"-Đáy mắt Trương Lam Nguyệt ánh lên vài tia nghi hoặc,cố gắng lục lại trí nhớ của thân thể này rồi hỏi lại,Huyền Huyền sững sờ nhìn nàng,há hốc miệng:"Tỷ tỷ,Khúc vương gia là vương gia,sao tỷ lại có thể chỉ đích danh ra được? Mà theo ta nhớ không nhầm,tỷ trước từng nói muốn gả cho Khúc vương gia mà,sao giờ lại nói như thể ngài ấy với tỷ không quen biết thế?". Trương Lam Nguyệt nghe nói từ "gả" ánh mắt bắt đầu chuyển sang đáng sợ:"Gả? Hả có gì tốt mà ta muốn gả". "Aiya tỷ tỷ,ta thực sự nghĩ tỷ mất mấy phần trí nhớ rồi đây. Tỷ không nhớ ngài ấy đối xử tốt với tỷ thế nào sao?"-Huyền Huyền tay xoa xoa đầu,vô cùng bất đắc dĩ. Nàng nhún vai,quay người mang đồng di vật của Bạch di nương ra khỏi phòng,cung không quên bắt Trương Lam Nguyệt nghỉ ngơi rồi mới yên tâm rời đi. Đợi Huyền Huyền đi khỏi,Trương Lam Nguyệt mới gỡ chân,bước xuống giường đến bên bàn gỗ,rót một chén trà nóng vừa nhắm nhì vừa lục lại những mảng trí nhớ hỗn loạn trong đầu mình.

(P/s:Chương sau là có về những kỉ niệm của Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt với Khúc Trường Khanh và một chút thông tin về Bạch di nương. Bật mí cho mấy bạn là Thượng Quan Lam Nguyệt vẫn chưa hoàn toàn chết vì còn vương vấn Khúc Trường Khanh mà tạm thời trú ngụ chung với Trương Lam Nguyệt một cơ thể đó,hắc hắc)

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hồi ức Đẹp Của Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt

8 năm trước,Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt 6 tuổi,lần đầu tiên gặp Khúc Trường Khanh

Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt năm 8 tuổi,bị cha là Thượng Quan Lâm Vân cùng mẹ cả là Triệu Diệp Dung đẩy vào sống trong Vị Ương hiền,bắt đầu cuộc sống của xấu nữ. Buổi sáng,Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt cùng Huyền Huyền chuyển đồ đạc vào Vị Ương hiền,nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi bật khóc nức nở. Vị Ương hiền thật đúng với cái tên,thật bẩn và nhiều bụi,lại đầy mạng nhện giăng đầy nhà. Huyền Huyền ở bên cạnh lúc này mới 6 tuổi,nhìn tiểu thư nhà mình rồi cũng bật khóc theo:"Tiểu thư,chẳng lẽ từ bây giờ chúng ta phải sống ở đây hay sao?". "Ô ô,Huyền Huyền,ta không muốn sống ở đây. Tuy trước giờ ta ở Nguyệt Huyền hiền không được đầy đủ như các ti ti nhưng cũng không bẩn như tại đây,ô ô"-Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt ôm mặt,phát ra những tiếng nghẹn ngào,Huyền Huyền dịch người về phía nàng,vỗ vỗ đôi vai bé nhỏ của nàng:"Tiểu thư,ô ô,không sao,em sẽ dọn dẹp lại nơi này. Tiểu thư,ô ô,người đừng khóc nữa". "Chỉ có một nha hoàn thì làm sao dọn hết chỗ này?"-Một thanh âm ôn nhu cùng âm áp bỗng lọt vào tai Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt,nàng kinh ngạc,quay đầu nhìn Khúc Trường Khanh đứng sau mình.

Đây là lần đầu tiên tiểu oa nhi này nhìn thấy người nào tuổi nữ đến vậy,cho dù là đại ca cũng không sánh bằng. Phút chốc,Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt ngẩng người,còn Khúc Trường Khanh thì mỉm cười,chậm rãi tiến đến trước mặt nàng,đưa cho nàng một chiếc khăn tay thêu hoa,nói:"Đừng

khóc,nói ta nghe muội có phải Thượng Quan Lam Nguyệt-nữ nhi của Bạch cô cô không?". Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt gật đầu,hỏi lại:"Đúng,Bạch là họ của di nương muội. Vậy,huynh tên gì?". "Ta họ Khúc,tên Khúc Trường Khanh,là ngũ hoàng tử"-Khúc Trường Khanh đáp,Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt nghe đến ngũ hoàng tử không khỏi run rẩy,vội quỳ xuống hành lễ:"Ngũ điện hạ,tha mạng cho thần nữ không,không hành lễ".

"Không sao,cứ gọi ta là Khanh ca. Từ nay trở đi,Khanh ca sẽ bảo vệ cho muội"-Câu nói của hắn,như một lời định ước,làm trái tim nhỏ bé của Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt rung động

Vài tháng trước khi Thượng Quan Lam Nguyệt chết, 14 tuổi,danh tiếng xấu nữ đã lan truyền khắp nơi trong Thiên Tang quốc

Thượng Quan Lam Nguyệt sau 5 năm sắt mà không nên thép,với cái danh xấu nữ thì đây là lần đầu tiên nàng ra ngoài. Lần này nàng đi,không chỉ có một mình mà còn có Thượng Quan Lâm Vân và Thượng Quan Ngọc Kỳ,Huyền Huyền vừa nghe đã biết đại tiểu thư và tam tiểu thư định làm tiểu thư nhà mình xấu mặt giữa đường nhưng Thượng Quan Lam Nguyệt suy nghĩ đơn giản nên làm sao biết được.

Thượng Quan Lâm Vân cùng Thượng Quan Ngọc Kỳ cười thầm,nhắm đúng lúc chiếc xe ngựa đang tiến ra giữa kinh thành thì cho dừng xe,lại tự làm bông chính mình rồi hét lên,dây Thượng Quan Lam Nguyệt xuống đường,lớn tiếng quát:"Lam Nguyệt,ta đưa muội ra ngoài chơi,sao muội nhân lúc xe dừng làm bông tay ta". Thượng Quan Lam Nguyệt bất ngờ bị đẩy xuống xe,lại nghe Thượng Quan Ngọc Kỳ nói vậy thì run sợ,lấp bắp tím vấy Thượng Quan Ngọc Kỳ:"Tam tỷ,ta,ta không có",Thượng Quan Ngọc Kỳ bày ra bộ dạng thương tâm nhìn Thượng Quan Lam Nguyệt:"Từ muội,ta biết muội không có ý nhưng ta phải làm thế nào với vết bông to như vậy". Thượng Quan Ngọc Kỳ không được,Thượng Quan Lam Nguyệt đành đổi sang cầu tình Thượng Quan Lâm Vân:"Đại tỷ,ta,thực sự không có cố ý mà". Thượng Quan Lâm Vân lắc đầu tỏ ý bất lực,Thượng Quan Lam Nguyệt sững người,ngâm ngùi cuối đầu. Người xung quanh thấy như thế một màn liền xúm lại bàn tán,chi chò,khinh thường,có cô nương còn lên tiếng chê trách. Thượng Quan Lam Nguyệt cuối đầu,nàng không biết mà cũng không thể làm gì vào lúc này. "Có chuyện gì xảy ra ở đây thế?"-Một giọng nói quen thuộc vang lên,Thượng Quan Lam Nguyệt như được giải cứu,vui sướng hô to:"Khanh ca". Khúc Trường Khanh một thân bạch y chậm rãi bước đến đỡ Thượng Quan Lam Nguyệt,về mặt đầy ảm áp cùng sùng nịnh xen thêm một chút lo lắng hỏi:"Muội ổn?". Thượng Quan Lam Nguyệt thuy chung cuối đầu nhưng có thể thấy nàng đang tươi cười,bàn tay trắng nõn siết tay Khúc Trường Khanh thêm chặt làm bao thiên kim tiểu thư có mặt đều đỏ mặt căm hận. Khúc Trường Khanh đỡ Thượng Quan Lam Nguyệt vào xe ngựa,quay lại phân phó Quân Ly rồi cùng lên xe ly khai*. Không biết sau khi cả hai người đi Quân Ly đã nói gì nhưng bất quá lại không tệ,trên phố không có bất cứ lời bàn tán nào về chuyện này hết,ngay cả Thượng Quan Ngọc Kỳ cũng cần mẫn,nhắm mắt cho qua chuyện.

Ly khai:Rời đi

Nhưng,cũng kể từ chuyện đó,nàng(Thượng Quan Lam Nguyệt) bắt đầu ném trái cự hình của Thượng Quan Lâm Vân và Thượng Quan Ngọc Kỳ. Hai tỷ muội này mỗi khi rảnh rỗi đều đến Vị Ương hiền chen ép,đánh đập nàng,còn ra lệnh cho hạ nhân bất cứ lúc nào cũng có thể khi dễ nàng,trong một ngày nếu ai không khi dễ một lần sẽ phải chịu thay. Hạ nhân Thượng Quan gia đều là những kẻ ăn cháo đá bát,chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này khi dễ nàng. Nàng tư chất yếu đuối,không dám đánh trả nên mới đem dung mạo khuynh thành của mình huỷ hoại dưới tay Thượng Quan Ngọc Kỳ,mới bị Thượng Quan Lâm Vân đánh cho đến chết.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ân Tình

Đóng lại cánh cửa ký ức của Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt,Trương Lam Nguyệt hai tay xoa xoa thái dương. Nàng thực mệt mỏi vì những kí ức này,nó làm lòng oán hận cùng bản tính khát máu của nàng nhức nhối. Hừ,thật hận vì giờ nàng không thể xông vào một kiếm chém chết cả nhà Thượng Quan. "Lam Nguyệt,mày không được phép nghĩ đến việc đó"-Nàng thở dài,vỗ vỗ ngực tự nhắc nhở bản thân,biết vậy nàng đã không xem lại hồi ức của Tiểu Thượng Quan Lam Nguyệt rồi. Bất quá,có lẽ Khúc Trường Khanh kia thật lòng với nàng,nàng cũng đã lý giải tại sao lúc đó chính mình lại không kiềm chế mà ngại ngùng. Nga,nàng đâu phải là quân háo sắc đâu,với lại Khúc Trường Khanh kia có lẽ rất đẹp nhưng trong mắt nàng hắn chẳng qua chỉ là đẹp hơn bình thường một chút thôi mà,sao nàng có thể tư xuân nhanh vậy chứ? Một câu hỏi khác lại xuất hiện trong đầu Trương Lam Nguyệt.

Huyền Huyền mang đồ ăn đến,hai người vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ,sau đó lại chuyển bị tiến đến Trúc Quan Lâm bắt đầu luyện tập lại.

Sáng ngày hôm sau,chuyện tứ tiểu thư tình lại đã lan truyền ra khắp Thượng Quan gia,phải công nhận rằng,tốc độ truyền tin ở cổ đại cũng nhanh không kém gì ở hiện đại,từ vài cái nha hoàn ở Thanh Khâu phục mà đã đến tai cả Thượng Quan Lâm Thiên chỉ trong một buổi sáng.

Thư phòng,Thượng Quan Lâm Vân,Triệu thị cùng Thượng Quan Lâm Thiên đều im lặng,không khí vô cùng căng thẳng,cuối cùng bị phá vỡ bởi câu than trách của Thượng Quan Lâm Vân:"Phụ thân,nẫu thân,hai người nói xem Nguyệt tiện nhân đó sao tình lại nhanh thế?". Triệu thị gật đầu phụ họa,Thượng

Quan Lâm Thiên thở dài hỏi:"Hai người đã cho nó uống cái gì?". "Là Huyết Nguyệt độc phụ thân,tạ mặc dù không biết công hiệu nó ra sao nhưng nghe tiếng kêu thống khổ của ả đẽm mấy ngày trước thì thực thoả mãn"-Thượng Quan Lâm Vân cười ha ha nói,Thượng Quan Lâm Thiên hài lòng xoa đầu nàng:"Tốt lắm,quả nhiên là nữ nhi của ta,hạ thủ bằng Huyết Nguyệt độc,còn lo sợ không làm Thượng Quan Lam Nguyệt kia sớm chết". Thượng Quan Lâm Vân lần đầu tiên nghe phụ thân khen ngợi mình,lỗ mũi hếch lên tận trời nói:"Ân phụ thân. Nhưng ta không muốn nó chết sớm,tạ muốn nó sống không bằng chết". "Vậy mới là nữ nhi của ta. Đợi khi Thượng Quan Lam Nguyệt bị Huyết Nguyệt độc dày vò đến chết,tạ sẽ cầu hoàng thượng ban hôn cho ngươi và Khúc vương gia". Triệu thị cùng Thượng Quan Lâm Vân như trước mắt nhìn thấy ân sủng tận trời,đều cuối người cảm tạ Thượng Quan Lâm Thiên:"Đa tạ lão gia/phụ thân". Nói rồi quay người đi khỏi thư phòng,để còn lại mình Thượng Quan Lâm Thiên,hắn thở dài,tay lấy ra một chiếc trâm cài tinh xảo,vừa vuốt ve nó vừa khẽ thì thầm:"Nàng thấy chưa Miên Nhi,kẻ hại chết nàng,cho dù chính là nữ nhi của nàng ta cũng giúp nàng hoàn trả. Nàng thoả mãn rồi chứ? Nếu rồi thì đến bên cạnh tạ,được không?". Lời của hắn nhều nhẹ như cầu xin,lại có chút khiển trách như hầu như đều là thương yêu cùng sủng nịnh vô bờ,có thể nói hắn yêu thương nữ nhân tên Miên Nhi này đến mức nào. Trên nóc nhà xuất hiện một tiếng động nhỏ,nếu như bình thường chắc chắn sẽ bị Thượng Quan Lâm Thiên chú ý nhưng lần này hắn lại làm ngơ,đơn giản vì hắn đã không còn chú ý đến gì ngoài chiếc trâm cài và nữ nhân tên Miên Nhi này. Trương Lam Nguyệt thở dài nhẹ nhõm,cũng may có chiếc trâm cài kia,nếu không thì nàng nguy to rồi. Đứng dậy xoay người hướng Vị Ương hiền phi thân đến,trong đầu hỗn độn mĩa mai khinh thường và khó hiểu. Mĩa mai khinh thường vì Thượng Quan Lâm Thiên này,hoá ra không phải từ trước đến giờ cô tình làm ngơ mà là do chính bản thân mình sai bảo Thượng Quan Lâm Vân cùng Triệu thị hành hạ mình. Hảo,hảo lắm,ngay cả nữ nhi của mình cũng muốn giết chết,này là bất nhân,không thể thay thứ. Còn khó hiểu là nhìn biểu hiện của hắn khi cầm chiếc trâm cài kia. Miên Nhi có lẽ là tên của di nương nàng,còn hắn thì có lẽ rất thực tâm thương yêu bà,nhưng tại sao lại làm vậy với nữ nhi của bà? Hắn không sợ linh hồn di nương sẽ đau buồn sao? Là hắn tin di nương vì khó sinh mà chết,hoàn toàn không biết do Triệu thị hạ độc hay thân thể Thượng Quan Lam Nguyệt còn có bí mật nào khác mà chỉ hắn và di nương biết? Nhưng dù thế nào thì kẻ bất nhân muốn hại chết chính nữ nhi của mình,dù có ân tình hay nỗi khổ tâm thế nào,Trương Lam Nguyệt nàng,tuyệt đối không bao giờ tha thứ.

Đêm yên tĩnh đột nhiên có một tiếng đáp chân khe khẽ khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Trương Lam Nguyệt trở lại Vị Ương hiền,tháo xuống chiếc mặt nạ bạc-di vật Bạch di nương để lại,đẩy cửa đi vào phòng. Trong phòng mọi thứ tối om,Huyền Huyền đã ngủ từ bao giờ,Trương Lam Nguyệt thở dài,vuốt vuốt mái tóc đen của Huyền Huyền. Thấy có động,Huyền Huyền đột nhiên tỉnh giấc,dụi dụi mắt nhìn nàng nhà mình một thân hắc y thì ngạc nhiên vô cùng,vội hỏi:"Tỷ tỷ,tỷ sao lại mặc như này? Tỷ vừa ra ngoài à?". Nàng gạt đầu thay câu trả lời,rót một ly trà nước,Huyền Huyền vẫn mờ mịt hỏi:"Tỷ đi đâu vào giờ nào?". "Ta đi du ngoạn Thượng Quan gia trên không,tiện tai nghe được một bí mật động trời"-Giọng Trương Lam Nguyệt thấp phàn bí ẩn cùng lạnh lẽo. "Bí mật gì?"-Huyền Huyền vẫn không chịu từ bỏ hỏi tiếp. Trương Lam Nguyệt thở hắt ra một hơi,đặt ly trà xuống bàn,đổi lại y phục thường ngày mặc,thanh âm mang đầy châm chọc cùng khinh thường:"Thượng Quan gia thật có phúc,giời khi một gia chủ cầu kết với vợ cả và đại nữ nhi,muốn bức chết từ nữ nhi của mình". Huyền Huyền đôi mắt mờ mịt nghe xong câu nói vừa rồi thì trừng lên,bộ dạng không thể tin muốn xác thực lại:"Tỷ,là thật? Gia chủ đại nhân,muốn tỷ chết?". Trương Lam Nguyệt từ chối nói thêm bất cứ điều gì,lên giường nằm nghỉ ngơi,còn lại Huyền Huyền sắc mặt vô cùng đặc sắc,đến nửa ngày mới tức giận bộc phát ra một câu:"Thượng Quan Lâm Thiên này,đến nữ nhi của chính mình cũng muốn bức chết,thực sự bất nghĩa quá mức". Trương Lam Nguyệt nghe Huyền Huyền than trách,nhếch miệng cười đến chính mình cũng không hiểu tại sao lại cười,chuyện này,chắc chắn có ân tình,nàng nhất định phải làm rõ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyन्ह Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bước Đầu Lập Uy

Trương Lam Nguyệt nghĩ mãi cũng không ra tại sao mình lại cười,đánh nhắm mắt đi ngủ,nàng quyết định bắt đầu từ ngày mai phải thay đổi,phải dạy dỗ lại Thượng Quan gia này cho tốt. Sáng ngày hôm sau,Huyền Huyền phải đi Thanh Khâu phục sớm để làm bù cho quãng thời gian trước,nên Thượng Quan Lâm Vân phân phó cho hai nha hoàn khác phụ trách đưa đồ ăn sáng đến cho Trương Lam Nguyệt thay nàng. Trương Lam Nguyệt cười lạnh,vừa nghe là đã biết Thượng Quan Lâm Vân muốn gây khó dễ rồi. Bất quá,nàng cũng thay đổi rồi,từ Thượng Quan Lam Nguyệt trở thành Trương Lam Nguyệt.

Hai nha hoàn mang đồ ăn đến rồi gõ cửa,miệng nói nhỏ nhẹ:"Tứ tiểu thư,nô tì đem đồ ăn sáng đến cho người". Đợi một lúc không có tiếng động,một nha hoàn thấp giọng nói:"Uy,Tiểu Liên,ngươi có nghĩ tứ tiểu thư này ốm đến mức không dậy nổi không?". Nha hoàn tên Tiểu Liên kia như sương mây rồi gạt đầu:"Tiểu Băng,có lẽ ngươi nói đúng,chúng ta nhân cơ hội này hành hạ nàng một phen,ngươi thấy thế nào?". "Hào"-Nha hoàn Tiểu Băng đồng ý rồi tiến lên định đẩy cửa nhưng chưa đẩy được thì Trương Lam Nguyệt đã mở cửa làm Tiểu Băng suýt nữa ngã nhào xuống đất. Nàng cười vô cùng "sáng lạn" hỏi:"Hai người đến đưa đồ ăn sáng thay Huyền Huyền?". Tiểu Liên cung kính nói:"Ân tứ tiểu thư. Đại tiểu thư phân phó chúng nô tì đến đưa đồ ăn cho người thay Lam Mặc Huyền". Trương Lam Nguyệt gạt đầu,hướng tay về phía sao như tó y mời,trực tiếp không để ý đến ánh mắt căm hận của nha hoàn tên Tiểu Băng. Tiểu Băng thấy nàng làm ngơ mình thì tức giận vô cùng,đang tính kể trả thù thì đột nhiên vấp phải chân Trương Lam Nguyệt té ngã. Tiểu Liên vừa để đồ ăn trên bàn thấy Tiểu Băng bị Trương Lam Nguyệt ngăn chân ngã vội chạy đến đỡ Tiểu Băng dậy. Tiểu Băng giận lại càng giận,chỉ tay về phía Trương Lam Nguyệt hét lớn:"Ngươi,đồ xấu nữ,dám ngăn chân ta?". Trương Lam Nguyệt không nhưng không thu lại nụ cười mà còn làm nó càng đậm thêm,giọng đầy "ôn hoà" hỏi:"Đây là thái độ khi nói chuyện coi chủ tử của ngươi?". Tiểu Băng cùng Tiểu Liên nghe giọng nói nàng,sóng lưng không tự chủ run rẩy nhưng Tiểu Băng vốn nghĩ có Triệu thị chống đỡ nên vẫn kiêu căng tự mãn:"Hừ,ngươi xứng làm chủ tử của ta sao? Chỉ là xấu nữ mà

cũng". Tiểu Băng còn chưa kịp nói đã bị một bàn tay không chút lưu tình giáng xuống một bên mặt, nằng ta đau đón vội ôm mặt, Tiểu Liên ở bên cạnh kinh ngạc nhìn Trương Lam Nguyệt. Đúng, cái tát đó là do Trương Lam Nguyệt, thực sự đã làm cho một bên mặt của Tiểu Băng in rõ năm đầu ngón tay. Mà hung thủ của cái tát này là Trương Lam Nguyệt vẫn ung dung tự tại đi đến bên bàn, kéo ghế ngồi xuống ăn đồ ăn trên bàn, còn nhàn rỗi bồi thêm một câu mỉa mai châm chọc: "Hai từ 'xấu nữ' này ta thực sự nghe không được thuận tai cho lắm. Xin lỗi, đều tại cái tay của ta, nghe thấy hai từ đấy là đánh". Tiểu Băng nhìn một màn trước mắt, con giận không kiềm chế được, giờ tay chỉ vào mặt nằng hét lớn: "Ngươi, tiện nhân chết tiệt. Tiểu Liên, chúng ta cùng xông lên đánh nó, phải cho nó một bài học vì tội dám đánh ta". "Hào"- Tiểu Liên gật đầu, cả hai cùng khí thế hùng hổ định xông lên đánh Trương Lam Nguyệt thì nhanh như chớp, bóng của Trương Lam Nguyệt đã không thấy đâu. Cả hai ngơ ngác nhìn nhau, chưa kịp tiêu hoá sự việc trước mặt đã bị một quyền của nằng làm cho đau đón đến choáng váng đầu óc. Nằng chưa vừa lòng còn cho mỗi người thêm một cước vào giữa lưng, giọng mang đầy thỏa mãn: "Nha, thật nhớ lúc trước khi các ngươi hành hạ ta, cảm giác lại sáng khoái như vậy. Hoá ra đây là lý do các người lúc nào cũng xúm lại bắt nạt, đánh đập ta". Tiểu Băng cùng Tiểu Liên biết được sự lợi hại của nằng vội dập đầu liên tiếp, miệng kêu gào xin tha thứ. Trương Lam Nguyệt chán ghét nhìn cả hai, phất ống tay áo nói: "Các ngươi, nhìn thật chán ghét. Nếu sau này còn đến đây quấy rầy ta thì đừng các trách. Mà chuyện hôm nay", nằng ngưng một lúc, nhìn biểu hiện của hai kẻ trước mặt. Cả hai nhìn nhau rồi lại nhìn lên khuôn mặt gian xảo đầy ý cười nhạo của nằng, không tự chủ mà rùng mình, vội dập đầu nói: "Nô tỳ, nhất định sẽ đem chuyện này nói ra ngoài". "Tốt, lui đi"- Nằng phất tay áo rồi ngồi xuống bàn ăn đồ ăn sáng, Tiểu Băng cùng Tiểu Liên như được ân xá, vội vàng lui ra không dám lưu lại một giây. Đồng đại lục làm đại lục trọng võ, lấy võ thuật làm chủ nhưng nữ nhân trời sinh yếu đuối, không thể tu luyện võ, chỉ có thể ở nhà luyện tập cầm kỳ thi họa. Một nữ nhân có thiên phú luyện võ đã đếm chỉ trên đầu ngón tay, nói gì đến một xấu nữ bậc nhất yếu ớt, đó cũng là một phần lý do khi một đứa yếu ớt như Thượng Quan Lam Nguyệt bị người ta chê cười. Nếu bây giờ, nếu nữ nhân yếu đuối bị người ta cười nhạo nhất Thiên Tang quốc này trở thành một nữ cường, không biết sẽ có phong ba gì đấy, thật vừa là Trương Lam Nguyệt là kẻ yêu thích phong ba. Chắc chắn sẽ không thiếu nằng góp mặt vào sự kiện lần này.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tin Đồn

Tiểu Băng cùng Tiểu Liên quả nhiên không phụ lòng kì vọng của Trương Lam Nguyệt. Liên một buổi sáng, tin đồn đã lan khắp Thượng Quan gia làm Huyền Huyền sau khi làm xong việc ở Thanh Khâu phục thi hốt hải chạy về xác thực tình hình, đến khi được chính tai nghe Trương Lam Nguyệt giải thích mới yên lòng.

Bất quá, có rất nhiều người sau khi nghe tin này thì há hốc miệng đến nửa ngày cũng chưa ngấm lại được, trong đó phải nói đến Triệu thị, Thượng Quan Lâm Vân cùng Thượng Quan Ngọc Kỳ

Vân Uyển hiện, Thượng Quan Lâm Vân đang vô cùng tức giận nhìn Tiểu Băng cùng Tiểu Liên trước mặt, vẻ mặt khó coi cực điểm hỏi:

"Tin đồn là do hai ngươi?"

Tiểu Băng cùng Tiểu Liên không hèn mà cùng nhau thân mình run rẩy, đầu cuối càng ngày càng thấp, hiển như ngảm đồng tình. Thượng Quan Lâm Vân tức giận hét lên:

"Tiểu Uyên, đem hai kẻ này lôi ra trước mặt tất cả nha hoàn cảnh cáo, đồng thời phạt đánh 50 trượng cho bọn tiểu thư. Bọn tiểu thư hạ lệnh, tất cả nha hoàn rảnh rỗi trong Thượng Quan gia, đều ra ngoài, làm sao để đẹp đi cái tin đồn hỗn đâm này. Kẻ nào kháng lệnh phạt 100 trượng."

"Dạ, đại tiểu thư"

Tiểu Uyên cuối đầu hành lễ, cho gia đình lời hai kẻ đang không ngừng giãy giụa gào thét này đến trước mặt mọi người phạt 50 trượng.

Kỷ Huệ hiện, Thượng Quan Ngọc Kỳ tay hung hăng đập bàn, trút hết giận dữ lên cái bàn vô tội

"Hừ, con ả Lam Nguyệt chết tiệt. Không ngờ ma bệnh sắp chết như nó cũng có thể đánh lại hai cái nha hoàn Tiểu Băng Tiểu Liên kia"

Nha đầu tâm phúc của Thượng Quan Ngọc Kỳ- Tiểu Phương đứng bên cạnh nhìn chủ tử nhìn hung hăng, trong mắt đầy khinh thường nhưng cố ý che dấu, giọng nói như đang muốn vuốt móng ngựa*

"Tiểu thư, người có gì phải lo lắng? Tứ tiểu thư đánh lại, bất quá là hai cái nha hoàn tay chân yếu ớt Tiểu Băng Tiểu Liên, hơn nữa, nhờ đại tiểu thư và phu nhân, nằng ta cũng sắp chết rồi. Tiểu thư sao phải tức giận với một kẻ ma bệnh sắp chết."

Thượng Quan Ngọc Kỳ trông mắt có hơi dụ đi một chút nhưng vẫn còn nhớ, đúng lúc một mama bước vào, bô dạng hành lễ vô cùng cung kính

"Nô tỳ tham kiến tam tiểu thư. Thưa tiểu thư, hai nha hoàn Tiểu Băng Tiểu Liên đã bị đại tiểu thư phạt đánh 50 trượng, đồng thời bắt tất cả nha hoàn đi chấn chỉnh tin đồn."

"50 trượng? Như vậy sao đủ? Truyền lệnh ta, hai tiểu tiện nhân đó dám lên giọng khi dễ bốn tiểu thư, phạt cả hai thêm 50 trượng nữa."

Thượng Quan Ngọc Kỳ tìm được đúng đối tượng trút giận, hạ lệnh tàn ác vô cùng khiến mama và Tiểu Phụng đều lạnh run người. Cả hai đều không dám lưu lại lâu, vội vàng ly khai Kỳ Huệ, tránh việc Thượng Quan Ngọc Kỳ giận cá chém thớt vào lúc này.

*Vuốt mông ngựa: Chỉ hành động nịnh nọt kẻ khác

Trương Lam Nguyệt đang ngồi trong phòng uống trà thì Huyền Huyền chạy vào, vẻ mặt hốt hải nhưng cũng hưng phấn nói:

"Tí tí, đúng như tí nói, Tiểu Băng cùng Tiểu Liên đã bị đại tiểu thư phạt 50 trượng, tam tiểu thư phạt 50 trượng rồi."

Trương Lam Nguyệt không có gì quá ngạc nhiên, chỉ thần nhiên tiếp tục uống trà, gật đầu với Huyền Huyền. Đúng như nàng đoán, Thượng Quan Lâm Vân chắc chắn sẽ tìm lý do để phạt hai người kia, không nghĩ Thượng Quan Ngọc Kỳ cũng góp vui, bất quá như vậy cũng tốt, Tiểu Băng Tiểu Liên kia bị phạt 100 trượng, không chết cũng tàn tật rồi bị đuổi ra khỏi Thượng Quan gia thôi.

Đó chính là cái giá của việc dám phạm vào Trương Lam Nguyệt nào.

"A, phải rồi tí tí, em còn nghe nói hình như đại tiểu thư bắt tất cả các nha hoàn mama trong nhà ra ngoài chấn chỉnh, đàn áp tin đồn thì phải? Như vậy liệu có ổn không?"

Huyền Huyền hơi nhíu mày, thấp giọng hỏi, Trương Lam Nguyệt trong lòng cười lạnh:

"Như vậy cũng tốt."

Huyền Huyền khuôn mặt đầy khó hiểu, còn Trương Lam Nguyệt vẫn thần nhiên như không chớ chuyện gì thì chợt nhíu mày, thấp giọng nói:

"Huyền Huyền, có vẻ như chúng ta hôm nay có khách thì phải."

"Đại tí tí, chỉ tiếc đó là vị khách không mời thôi."

Huyền Huyền gật đầu với Trương Lam Nguyệt rồi hướng về phía cửa cười lạnh. Lập tức cánh cửa bật mở, Thượng Quan Lâm Vân bước vào, khuôn mặt chất đầy phấn cười tươi đầy quan tâm nhưng cũng rất gượng gạo:

"Tứ muội, muội ổn không?"

Trương Lam Nguyệt giả vờ ho khan vào tiếng, Huyền Huyền đứng bên cạnh đỡ nàng đứng lên hành lễ, Thượng Quan Lâm Vân lại xua tay:

"Không sao, không cần phải hành lễ."

"Tạ đại tí."

Trương Lam Nguyệt cúi đầu rồi ngồi xuống, tiếp tục thanh thoi uống trà như cũ, Thượng Quan Lâm Vân vẫn đứng như ở đấy đến tận hơn một khắc sau, cuối cùng không chịu nổi nữa mới lên lên tiếng hỏi:

"Tứ muội, muội không mời ta ngồi sao?"

"A, đại tí vẫn còn đứng sao? Là muội lỗ mãng, thật xin lỗi đại tí"

Trương Lam Nguyệt vẻ mặt vô cùng "hối lỗi" nói, Thượng Quan Lâm Vân nén cơn tức giận đang cháy bùng trong lòng ngực, chính mình hừ lạnh rồi kéo ghế lại gần Trương Lam Nguyệt, bộ dạng tí mỉa mai thâm tình vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cảnh Cáo Thượng Quan Lâm Vân

Trương Lam Nguyệt cũng không mấy nhiệt tình đáp lại những chuyện của Thượng Quan Lâm Vân, chỉ âm ờ cho qua. Cô biết rất rõ, loại người như Thượng Quan Lâm Vân sẽ không kiên trì được lâu, nếu cô không đáp lại, tự khắc nàng ta sẽ phải vào thẳng vấn đề chính. Quả nhiên, chỉ hơn một khắc sau, Thượng Quan Lâm Vân không chịu nổi bộ dạng thờ ơ lạnh nhạt của Trương Lam Nguyệt, trong đầu thâm nguyên rửa nàng tối nay sẽ bị Huyết Nguyệt độc hành hạ đến chết, trực tiếp nói ra vấn đề chính: "Tứ muội, hôm nay ta nghe nói, hôm qua, hai nha hoàn Tiểu Băng và Tiểu Liên mang con đến đây đã đánh muội. Ta đã phạt bọn chúng 50 trượng rồi, muội không sao chứ?"

Trương Lam Nguyệt vẫn thản nhiên uống trà, cả bộ dạng và giọng nói đều không có lấy một chút cung kính:

"Đa tạ đại tỷ quan tâm. Tiểu muội không có việc gì."

Thượng Quan Lâm Vân nghe xong mà tức giận cùng uất tức bùng lên tận cổ họng, phải cố gắng lắm mới nuốt trôi được, khuôn mặt vẫn đầy tươi cười nhưng không giấu được hắc tuyến* đang chảy xuống, Trương Lam Nguyệt giả ngơ hỏi:

"Đại tỷ, có cái gì màu đen đen đang chảy trên đầu tỷ kia."

"A, không có, không có gì!"

Thượng Quan Lâm Vân xua xua tay, nháy mắt với đại nha hoàn Tiểu Thủy đang đứng bên cạnh mình, Tiểu Thủy hiểu ý cuối đầu với Trương Lam Nguyệt:

"Tứ tiểu thư, đại tiểu thư nhà nô tỳ đang muốn hỏi người!"

Tiểu Thủy còn chưa nói câu xong đã bị lời nói sáng lạnh đầy "tức giận" của Trương Lam Nguyệt đánh gãy:

"Lớn mặt, chủ tử của ngươi còn chưa lên tiếng, lại đến lượt một đứa nha hoàn nhỏ bé như ngươi lên tiếng dạy dỗ ta. Đại tỷ, nha hoàn này dám to gan mở miệng trước người, còn muốn dạy dỗ ta, tỷ phải làm chủ cho ta."

Thượng Quan Lâm Vân đang uống trà đột nhiên vì câu nói vừa rồi mà dừng động tác, Tiểu Thủy ngây người, khuôn mặt lúc này vẫn còn bình thản giờ dần dần chuyển sang tái nhợt. Nàng ta quỳ xuống với Thượng Quan Lâm Vân, gào khóc vô cùng thảm thiết, Thượng Quan Lâm Vân ý định làm khó nàng ta một chút trước mặt Trương Lam Nguyệt để lấy tin tưởng. Rốt cuộc câu tha lỗi chưa được thốt ra đã bị Trương Lam Nguyệt chặn lại:

"Đại tỷ, người không được phép tha thứ cho nàng. Nàng một lần phạm lỗi rồi sẽ có lần thứ hai, thứ ba, rồi dần dần sẽ không còn coi gia pháp Thượng Quan gia là gì nữa, đến lúc ấy tỷ vẫn muốn tha thứ? Huống hồ, tội bất kính với chủ tử là tội nặng, phạm lỗi thì vẫn là phạm lỗi, cho dù nàng ta có công lao lớn trong nhà nhưng cũng vẫn tuyệt đối không thể tha thứ dễ dàng đến như vậy."

Thượng Quan Lâm Vân sắc mặt trắng bệch rồi chuyển sang xanh, lại dần dần biến thành màu đen, hiển nhiên là đang tức giận cùng kinh ngạc đến quên mất mục đích của mình. Nàng ta tròn trĩnh mắt, đảo một vòng mắt từ Huyền Huyền vẫn yên lặng chỗ cũ, đến Tiểu Thủy đang kêu gào thảm thiết hoa lệ trên nền đất lạnh ngắt rồi dừng lại ở Trương Lam Nguyệt về mặt "tức giận" ngồi cạnh mình, trong mắt không che nổi sự nhạo nhệch tột độ. Phế vật thất học từ bao giờ có thể nói ra những câu lý lẽ sắc bén như vậy. Phế vật này là bị Huyết Nguyệt độc làm cho thấp tử nhất sinh rồi thay đổi tính cách? Hay là có kẻ ở đằng sau sai khiến, giúp đỡ? Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cho dù thực sự ngu ngốc vẫn là ngu ngốc, không thể tự nhiên nói ra những câu này được, chắc chắn đã có kẻ những tay vào việc này. Nghĩ đến đây đầu Thượng Quan Lâm Vân cơ hồ đã muốn vỡ ra vì không thể suy nghĩ thêm được nữa, nàng ta âm ờ, nhìn Tiểu Thủy đầy trách tội rồi lớn giọng hạ lệnh:

"Người đầu, đại nha hoàn Tiểu Thúy mắc tội khi dễ chủ tử, lôi xuống đánh 50 trượng."

"Không được đại tỷ, Tiểu Thúy này thân là đại nha hoàn mà không gương mẫu để các nha hoàn khác noi theo, phải phạt tước đi cái danh đại nha hoàn của nàng ta mới được."

Thượng Quan Lâm Vân ghen không nói lên lời, Tiểu Thúy thấy cầu xin nàng ta là vô ích, bèn chuyển mục tiêu sang Trương Lam Nguyệt, vừa dập đầu vừa kéo xiêm y nàng:

"Tứ tiểu thư xin tha tội cho nô tì. Nô tì biết sai, nô tì không nên cướp lời của chủ tử, không nên lên giọng dạy dỗ tiểu thư. Xin tiểu thư, tha tội cho nô tì."

Trương Lam Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Thúy đang bám lấy xiêm y của mình, khéo môi gọi lên một nụ cười ác mả:

"Vậy là ngươi thừa nhận? Huyền Huyền, kéo nha hoàn này ra, nói với gia đình đại tiểu thư phế bỏ chức vị đại nha hoàn của nàng, phạt nàng nhịn ăn 5 ngày, đánh 50 trượng."

Tiểu Thúy cơ thể mềm nhũn, không còn chút sức lực được Huyền Huyền kéo ra. Thượng Quan Lâm Vân sắc mặt vắn vẹo đến cực điểm, nhanh chóng đứng lên, đối với Trương Lam Nguyệt nói:

"Tứ muội, ta mệt. Ta về trước."

Nói rồi đứng lên, giờ bộ loạn choạng đến gần Trương Lam Nguyệt rồi vấp ngã. Trương Lam Nguyệt làm sao không biết âm mưu của Thượng Quan Lâm Vân, nàng ta định giả vờ ngã rồi vu oan cho nàng làm nàng ta ngã sao?

Tiếc quá, Thượng Quan Lâm Vân tính kế sai người rồi.

Thượng Quan Lâm Vân chuyển bị ngã, Trương Lam Nguyệt đã vươn tay ra đỡ, thuận tiện dùng một phần nhỏ lực làm hoàng hoa khêu các như Thượng

Quan Lâm Vân đau đớn,mặt nhăn lại. Trương Lam Nguyệt "hào tâm" nhắc nhở:

"Đại tì,chỗ này tron,cần thân kéo ngã."

Thượng Quan Lâm Vân cắn môi đến sẫm ra cả máu,nhấn nhó,đau đớn cùng giả tạo nhìn Trương Lam Nguyệt:

"Đa tạ tứ muội nhắc nhở."

Nói xong phát ổng tay áo,nhan chóng bỏ đi.

Trương Lam Nguyệt đầy tà ác nhìn Thượng Quan Lâm Vân,khoé môi tạo nên một nụ cười thập phần tuyệt đẹp cùng tà ác,thầm nói:

"Đây chỉ là màn mở đầu thôi đại tì. Kịch hay còn đây phía sau,hãy chuẩn bị đón nhận điều đó đi."

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Thêm Một Vị Khách Nữa

Thượng Quan Lâm Vân vừa khỏi Vị Ương hiền,bên ngoài lại tiếp tục truyền ra tiếng mở cửa,Trương Lam Nguyệt quay đầu lại hỏi:"A,về rồi hả?"

Hai từ "Huyền Huyền" cuối cùng còn chưa được thốt ra,Trương Lam Nguyệt đã lập tức im lặng sững sờ rồi nhanh chóng thu liễm sát khí cùng sững sờ,thay vào đó là sự dịu dàng tin tưởng nhìn người đang mang bộ dạng hốt hải kia. Trước mặt nàng là một nữ tử xinh đẹp,khuôn mặt không chút phần son,vận một bộ y phục màu trắng,cho người ta cảm giác thanh bình,tinh khiết khi ở cạnh. Nữ tử này,là Thượng Quan Lâm Ly. Theo trí nhớ của Thượng Quan Lam Nguyệt,trước kia,mỗi khi nàng bị các tì muội ăn hiếp,ngoài Thượng quan Lâm Hiền còn có Thượng Quan Lâm Ly giúp đỡ,bảo hộ nàng.

Thượng Quan Lâm Ly cùng Thượng Quan Ngọc Kỳ đều là nữ nhi của Liễu di nương,hơn nữa còn là hai tì muội song sinh nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược nhau. Trong trí nhớ của Thượng Quan Lam Nguyệt,Thượng Quan Lâm Ly là mẫu tiểu thư khuê các thực thụ. Một nữ tử xinh đẹp,dịu dàng,không hề tâm ngoan thủ lặc,không màng đến danh phận hay tranh đấu,thủy chung đối xử tốt với tất cả hạ nhân xung quanh nên được nhiều người yêu quý,trong đó có cả Huyền Huyền và Thượng Quan Lam Nguyệt. Hơn nữa,từ khi Thượng Quan Lam Nguyệt chuyển vào ở trong Vị Ương hiền,tiền tiêu vật hàng tháng đều bị bớt hơn phân nửa,chính Thượng Quan Lâm Ly và Liễu di nương đã lấy tiền dành dụm hàng tháng lên cho Thượng Quan Lam Nguyệt,nhờ vậy nên Thượng Quan Lam Nguyệt và Huyền Huyền mới có thể chống đỡ cho đến bây giờ.

Ngược lại,Thượng Quan Ngọc Kỳ thân là song sinh với Thượng Quan Lâm Ly nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược. Nàng ta không phải một kẻ tâm ngoan thủ lặc như Triệu thị hay Thượng Quan Lâm Vân mà là một kẻ không có đầu óc. Thượng Quan Ngọc Kỳ trong lòng nói của đàn chúng nổi tiếng là một vị tiểu thư chưa ngoa như giám,một kẻ vô cùng háo sắc,cứ thấy công tử,thậm chí hài tử nhà ai đẹp mã một chút là đòi mang về làm nam sủng lại hay lớn tiếng đánh đập hạ nhân trong nhà cũng như những người dân xung quanh nên không kẻ nào thích nàng ta. Cũng chỉ vì Thượng Quan Ngọc Kỳ mà danh phận trong nhà của Liễu di nương đã bị giảm xuống không ít,nàng ta còn nói Liễu di nương có đầu óc,không thích tranh đấu chỉ tổ hại bản thân,lại cấu kết với Triệu thị chống lại chính mẹ ruột của mình.

Nghĩ đến Thượng Quan Ngọc Kỳ mà Trương Lam Nguyệt chỉ biết thở dài. Liễu di nương là một nữ nhân tốt bụng,bà giống Thượng Quan Lâm Ly,không hề có tâm cơ tranh đấu,chỉ mong một cuộc sống yên bình. Trước đây,mỗi khi Thượng Quan Lam Nguyệt phạm lỗi đều phải trốn nhờ ở Liễu Nguyệt hiền của Liễu di nương,di nương đã luôn bảo vệ Thượng Quan Lam Nguyệt những lúc như thế,đều này làm cho cả Trương Lam Nguyệt cũng thấy cảm động vô cùng. Chỉ tiếc,một người như vậy,rất cuộc lại sinh ra một nữ nhi như xấu bụng Thượng Quan Ngọc Kỳ.

Thượng Quan Lâm Ly lén lút đứng ngoài Vị Ương hiền,đợi Thượng Quan Lâm Vân ly khai một lúc mới dám tiến vào trong. Nàng không phải sợ Thượng Quan Lâm Vân mà là lo lắng cho Trương Lam Nguyệt. Nàng lo,Trương Lam Nguyệt thân mang trọng bệnh,nay lại Thượng Quan Lâm Vân đến thăm,chỉ sợ đến đề sẽ gây bất lợi cho nàng (TLN). Nếu giờ nàng (THLL) tiến bảo,không những không thể cứu vớt,chỉ sợ làm lộ chuyện hàng tháng,đề cả Vị Ương hiền lẫn Liễu Nguyệt hiền đề bị cắt tiền tiêu vật thì Trương Lam Nguyệt cơ như chỉ còn một con đường đó là từ từ chết vì đói.

Thượng Quan Lâm Vân bước chân ra khỏi Vị Ương hiền với vẻ mặt vô cùng dữ tợn,phảng phất cả khó hiểu cùng ngạc nhiên làm Thượng Quan Lâm Ly nhủ mảy. Thượng Quan Lâm Vân bình thường ly khai nơi này đều là bộ dạng hờ hững hoặc nén cười,sao hôm nay lại chuyển thành tức giận. Có lẽ nào,Thượng Quan Lam Nguyệt thay đổi,không còn ngốc nghếch tin vào Thượng Quan Lâm Vân? Nghĩ đến đây,Thượng Quan Lâm Ly gương mặt xinh đẹp cơ hồ ánh lên niềm vui sướng,tốt quá rồi,nếu thực sự như vậy thì nàng và Liễu di nương có thể phần nào bớt đi nỗi lo lắng,cả Bạch di nương cũng có thể yên tâm nhắm mắt rồi. Nghĩ đến đây,Thượng Quan Lâm Ly thấy người nhẹ nhõm hẳn ra,nụ cười ôn nhu hiện lên làm vẻ thanh nhã cùng thuần túy lại càng rạng rỡ thêm. Nàng nhanh chóng xông vào Vị Ương hiền.

Trương Lam Nguyệt mất đôi mắt Thượng Quan Lâm Vân, bộ dạng hốt hải nhưng nụ cười lại vạn phần ôn hoà, lại không hề giả dối, rất giống như một ti ti nhìn muội muội thân yêu của mình, trong lòng bỗng ảm áp thập phần. Kiếp trước nàng không có gia đình, không có bạn bè, việc gì cũng đơn độc một mình thực hiện, nội tâm từ đó chỉ toàn bóng tối và cô độc. Kiếp này, tuy Thượng Quan Lam Nguyệt bị người đời chán ghét, bị cha ruột cùng mẹ cả rắc tâm hãm hại nhưng ít nhất nàng còn có di nương kiên cường và nàng đấu tranh Huyết Nguyệt Độc, còn có nha đầu Huyền Huyền thông minh cùng chính mình nguyện chịu đựng gian khó, còn có đại ca yêu thương quan tâm, còn có cả nhị ti và Liễu di nương sẵn sàng vì chính mình mà hi sinh tiền tích cốp.

Những điều này, đối với một bóng ma cô độc như Trương Lam Nguyệt, thực sự là quá tốt rồi.

Thượng Quan Lâm Ly điều hoà lại nhịp thở, không dấu nổi vui mừng nhìn Trương Lam Nguyệt trước mặt. Đúng như những gì nàng nghĩ, từ muội nàng 14 năm ngày ngốc tin lời Triệu thị cuối cùng cũng thấu hiểu mọi chuyện. Trước đây khi gặp ai Thượng Quan Lam Nguyệt cũng đều cúi đầu không dám ngẩng lên, ngay cả thờ cũng không dám, bộ dạng nhút nhát vô cùng. Còn bây giờ, nàng ấy đã có thể ngẩng cao đầu, mặc kệ khuôn mặt xấu xí đầy sẹo, trong mắt vẫn tràn đầy tự tin cùng lãnh đạm. Thực sự là quá tốt a!

Giọng nói nhẹ nhàng của Trương Lam Nguyệt kéo Thượng Quan Lâm Vân trở lại:

"Nhị ti, người đến đây có chuyện gì không?"

"A, không có gì quan trọng lắm. Ta đến đưa tiền cho muội. Ta vừa nghe nó Triệu thị tháng này sẽ cắt tiền tiêu vặt của muội nên đến sớm hơn."

Thượng Quan Lâm Vân lắc đầu, lấy trong ống tay áo ra một túi những xu tiền leng keng nhét vào tay Trương Lam Nguyệt, muốn nhanh chóng rời đi thì bị Trương Lam Nguyệt giữ lại:

"Nhị ti, tâm ý của người, Thượng Quan Lam Nguyệt xin nhận. Nhưng bắt đầu từ tháng sau, người không cần phải đem tiền qua cho ta nữa đâu."

Thượng Quan Lâm Vân sửng sốt, đến nửa ngày cũng chưa nói được lời nào còn Trương Lam Nguyệt đã chậm rãi nói:

"Người không cần sửng sốt. Ta không phải chưa quá ít mà ta muốn tự mình đứng lên, muốn tự mình chống lại Triệu thị. Ta không muốn cứ mãi dựa vào tiền của người và Liễu di nương."

Nếu Thượng Quan Lam Nguyệt là người không hiểu sự đòi, vậy những lời này là có sức thuyết phục nhất, quả nhiên Thượng Quan Lâm Ly vừa nghe xong dân thu liễm vẻ sửng sốt, thay vào là lo lắng hỏi:

"Muội thế liệu có ổn?"

"Ti không cần lo. Ta ổn."

Nghe Trương Lam Nguyệt nói chắc chắn, Thượng Quan Lâm Vân cuối cùng chỉ biết thở dài ly khai Vị Ương hiền. Huyền Huyền liền từ cửa bước vào, về mặt ngữ ngữ giống như đã nghe được câu chuyện lúc nãy. Trương Lam Nguyệt trở lại về lãnh đạm, ngồi xuống bàn, tay đưa ly trà lên miệng nhấp nháp, nói:

"Muội cũng không cần phải ngạc nhiên, ta đã có tính toán cả rồi."

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Cướp Giữa Ban Ngày(1)

"Ti ti, người muốn, kinh doanh?" Huyền Huyền gần như muốn hét lên khi nhớ lại những gì mà lúc nãy Trương Lam Nguyệt nói với Thượng Quan Lâm Vân. Ti ti ơi, ta biết người rất giỏi nhưng xin làm ơn thực tế chút có được không? Kinh doanh đâu phải chuyện nói chơi, huống chi chúng ta trong tay không có nổi một đồng thì làm sao mà kinh doanh được?

Trương Lam Nguyệt chậm rãi nhìn Huyền Huyền, nói:

"Ta biết muội muốn nói gì. Kinh doanh đồng nghĩa với việc phải cạnh tranh, mà cạnh tranh bắt buộc phải có đầu óc. Ti ti muội tuy không phải thông minh nhưng ta biết kinh doanh cần những gì. Còn về tiền thì"

Trương Lam Nguyệt vừa nói vừa nhếch mép cười đầy gian tà làm Huyền Huyền sợ rúm người, trong đầu không ngừng kêu gào. Ô ô, ti ti trích tiền hạ phẩm, lãnh đạm như mặt nước phẳng lặng, lại đối nàng dịu dàng thấu hiểu đầu rồi? Sao giờ lại biến thành gian gian tà tà như này? Ô ô, là ai đánh tráo ti ti của nàng rồi?

Trương Lam Nguyệt vận một bộ lam y đơn giản, khuôn mặt mang mặt nạ được che dưới một lớp mu sa, cả người phảng phất thanh nhã tinh tế. Nàng khẽ mỉm cười, sửa sang lại bộ dạng chuẩn bị đi đến thính an Triệu thị. Huyền Huyền hơi ngại người nhìn bộ dạng tiểu thư, lập tức khen lấy khen để, Trương Lam Nguyệt cũng chỉ gật đầu đáp lại. Điều này, Huyền Huyền không cần phải nói nàng cũng biết, thân thể Thượng Quan Lam Nguyệt ẩn dấu một nữ mao khuyển quốc, ngàn năm khó gặp, cho dù bị gương mặt đầy sẹo che lấp nhưng toàn thân vẫn toát ra khí chất thanh nhã, tinh tế, khi mặc lam y lại càng trở nên rõ ràng hơn. Cho dù có nói, Thượng Quan Lam Nguyệt dung nhan trầm ngư lạc nhạn, bệ nguyệt tu hoa, ngàn năm khó gặp cũng không phải nói quá.

Nàng đứng dậy, động tác vô cùng tinh tế, quý phái, nói:

"Huyền Huyền này, hôm nay ta muốn đi thính an mẫu thân. Muội nói xem ta nên chuẩn bị quà gì?"

Huyền Huyền nhìn ý cười gian tà hiện rõ trên khóe môi xinh đẹp kia, nhin không được rùng mình một cái nhưng vẫn đầy hứng thú tham gia:

"Muội nghĩ, phu nhân dung nhan tuyệt đẹp, hiền hậu nhân nghĩa, quan tâm chúng ta. Tỉ muội chúng ta phải chuẩn bị cho phu nhân quà đáp lễ thật tốt mới được."

"Vậy chúng ta đi thôi. Đi thính an mẫu thân nhanh thôi."

Trương Lam Nguyệt ra khỏi Vị Ương hiên, theo trí nhớ kiếp trước tìm đến Trường Lạc hiên của Triệu thị, trên đường đi gặp phải không ít ánh mắt dòm ngó, soi xét cùng hàng loạt tiếng bàn tán, thì thào to nhỏ. Nàng dưới mu sa cười khinh bỉ, đem tất cả ánh mắt kinh ngạc cùng những lời bàn tán ra sau lưng. Huyền Huyền lúc đầu thì trừng mắt với bọn họ nhưng thấy tí ti nàng không có vẻ gì là quan tâm đến mấy điều đó nên cũng mặc kệ luôn. Hai người cứ như thế đến khi nhìn thấy Trường Nhạc hiên.

"Tỉ tỉ, phía trước là Trường Nhạc hiên rồi."

Huyền Huyền thấp giọng thì thào vào tai Trương Lam Nguyệt. Nàng khẽ gật đầu, môi nhếch lên một đường cong tuyệt đẹp nhưng lại là Huyền Huyền rùng mình. Phải, Trương Lam Nguyệt đang cười, nụ cười so với Tu La địa ngục cũng không khác nhau là mấy, thậm chí còn có phần đáng sợ hơn. Trường Nhạc hiên này, thật đẹp a! Mọi thứ trong này đều thật rực rỡ và tuyệt đẹp giống như cái tên của chính nơi này. Nhưng mà, thứ gì càng đẹp, Trương Lam Nguyệt lại càng muốn phá hủy nó, tí như nơi này. Nếu không phải nàng muốn cho Triệu thị cùng Thượng Quan Lâm Vân biết thế nào gọi là từ từ rơi xuống 18 tầng địa ngục, Trường Nhạc hiên này đã không còn nguyên vẹn rồi.

Trước mặt Trương Lam Nguyệt xuất hiện một vị mama, bà ta vừa nhìn nàng, bộ dạng đã trở nên hốt hải làm nàng khó chịu tâm tình. Huyền Huyền kéo tay thì thâm vào tai nàng, ra đầu là Khương mama, khẽ tiếp tay cho bọn Triệu thị chúc độc nàng. Nàng tựa tiểu phi, bước nhanh đến, nhẹ giọng nói:

"Khương mama, không biết mẫu thân có ở trong không? Ta muốn thính an người, nhân tiện cảm tạ người cùng đại tỉ đã chăm sóc cho ta."

"A, tứ tiểu thư, phu nhân đang ở trong đó."

Khương mama thất thần khi nhìn thấy bóng dáng Trương Lam Nguyệt, lắp bắp mãi mới nói được một chữ, trong lòng đang bối rối không biết tại sao tứ tiểu thư lại xuất hiện ở đây thì đã bị Huyền Huyền đẩy qua một bên. Khương mama giật dử, trừng mắt với Huyền Huyền thì bị Trương Lam Nguyệt lời nói làm cho sắc mặt đại biến:

"Huyền Huyền, không được phép làm như vậy. Khương mama là mama của mẫu thân, cho dù có chặn đường ta thì chúng ta vẫn có thể nói với bà để bà tránh ra chỗ khác được mà."

Câu nói này ý chỉ Khương mama không hiểu lễ nghĩa, chỉ là một mama cũng dám cả gan chặn đường tiểu thư, lại nói móc Triệu thị quản giáo không nghiêm, không biết dạy dỗ nha hoàn mama của mình.

Một kẻ như Khương mama làm sao không hiểu lời nói của Trương Lam Nguyệt ám chỉ điều gì. Bà ta giận dữ trừng mắt lớn với Huyền Huyền và Trương Lam Nguyệt. Trương Lam Nguyệt cũng không quan tâm đến bà ta, liền trực tiếp kéo tay Huyền Huyền và Trường Nhạc hiên, để Khương mama đang ngây ngốc tức giận ở bên ngoài, giống như bà ta là không khí.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyển Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cướp Giữa Ban Ngày(2)

Trương Lam Nguyệt không để ý đến sắc mặt vô cùng khó coi của Khương mama ở đằng sau, trong lòng cười lạnh một tiếng. Khương mama thấy chính mình bị tiểu thư tam thất khi dễ thì giận run người, đầu đang không ngừng bốc khói. Hừm, chỉ là loại tiểu thư phế vật, từ trên xuống dưới chẳng được cái gì tốt, khuôn mặt đầy sẹo, cảm kỳ thì hoá chẳng biết một cái gì, thân thể lại suy nhược yếu đuối chẳng thể luyện võ, chẳng qua nhờ có Khúc vương gia chống lưng nên dần trở nên không sợ trời đất chứ gì? Khương mama nhìn Trương Lam Nguyệt ánh mắt đầy âm độc rồi lại chuyển sang cười hả hê, đại tiểu thư đã ra tay hạ độc vào thuốc và thức ăn nàng ta ăn hàng ngày, bà lo gì không thể trừng trị nàng. Đợi đến lúc độc được phát tác thì xem phế vật này có thể đắc chí được đến đâu.

Trương Lam Nguyệt sao không biết suy nghĩ cùng biểu cảm Khương mama giành cho nàng, ha, muốn âm thầm ở trong bóng tối hạ độc chết nàng. Tiếc quá, hình như bọn họ chọn nhầm đối tượng thì phải nhưng không sao, nàng sẽ phối hợp cùng họ để màn kịch này thật đúng theo kịch bản cho đến khi hạ màn. Trương Lam Nguyệt dừng bước trước cửa Trường Nhạc hiền, ghé tai gần sát vào cửa nghe lén, Huyền Huyền cũng hướng thú làm theo nàng. Hình như bây giờ trong phòng ngoài Triệu thị còn có Thượng Quan Lâm Vân, Thượng Quan Ngọc Kỳ, chắc chắn đang bàn bạc về chuyện của nàng đây mà. Aiya, tự tiện đi vào không phải hành động lịch sự chút nào, mà Trương Lam Nguyệt là một người rất lịch sự và có phép tắc, vậy nên nàng sẽ ở đây nghe cho hết chuyện của ba người này rồi mới bước vào, như vậy thể hiện lịch sự và quý cù của một tiểu thư a.

Thượng Quan Lâm Vân sắc mặt giờ đen do vói đít nổi cũng không kém cạnh là bao nhiêu, hung hăng đập thật mạnh xuống bàn nhưng để một thiên kim tiểu thư tay trái gãi không chặt đập bàn kêu to vậy, chắc chắn không tránh khỏi đau đớn. Thượng Quan Lâm Vân cũng vậy, vừa mới đập một cái, liền nắm đấm chuyển đến một cảnh giác ran rất làm nàng ta không dám đập nữa. Thượng Quan Ngọc Kỳ thấy vậy, trong lòng cười khoái trá không thôi, bên ngoài lại trung ra khuôn mặt "tốt bụng" định tranh thủ thời cơ vuốt mông ngựa:

"Đại tì, không cần vì một tiện nhân mà tức giận làm tổn hại sắc đẹp của tì."

Rõ ràng là một câu vuốt mông ngựa, vậy mà rơi vào tai Thượng Quan Lâm Vân lại thành châm chọc khinh bỉ, nàng ta không kìm chế được lửa giận đang muốn bùng nổ trong lòng, lớn tiếng quát:

"Người cầm miệng lại, người nghĩ chính mình rất xinh đẹp sao còn chê ta xấu. Ta nói cho người biết, Thượng Quan Lâm Vân ta là chính thất, là đệ nhất mỹ nữ kinh thành, không phải loại thứ xuất thấp kém như người. Người nên nhớ chính mình còn phải dựa vào bọn ta nhiều lắm đấy."

Thượng Quan Ngọc Kỳ thân mình run rẩy, lấy hết sức khống chế tức giận đang sôi sục, trong đầu không ngừng khinh bỉ Thượng Quan Lâm Vân. Đệ nhất mỹ nữ kinh thành, nàng phi, Thượng Quan Lâm Vân này đúng thật không biết xấu hổ, cư nhiên tự nhận chính mình là đệ nhất mỹ nữ. Đệ nhất cái thá gì? Sao phải chỉ suốt ngày trang điểm lòe loẹt, y phục từ vải thượng hạng sao? Thật sự so với mấy á kĩ nữ trong khách điểm chỉ biết đi vẫy khách thì không khác biệt là bao nhiêu. Tuy nhiên đó chỉ là suy nghĩ trong đầu thôi, còn Thượng Quan Ngọc Kỳ dù không có đầu óc vẫn biết phải im lặng, cuối đầu cúi gằm:

"Dạ, đại tì. Đều do muội muội ngu ngốc, nhất thời quên mất điểm lệ động lòng của tì."

Thượng Quan Lâm Vân lúc này sắc mặt mới hơi hòa nhã một chút, lập tức lên tiếng:

"Mẫu thân, người nghĩ xem, con tiện nhân Lam Nguyệt kia tại sao đột nhiên lại có thể suy nghĩ thấu đáo và quyết đoán đến như vậy? Không phải do chúng ta đánh nó, làm nó nghĩ thông đấy chứ?"

"Không thể. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, nó không thể nào dễ dàng trở nên quyết đoán như vậy được. Trừ khi!"

Triệu thị giọng quả quyết rồi trầm xuống dần nhìn Thượng Quan Lâm Vân cùng Thượng Quan Ngọc Kỳ. Thượng Quan Ngọc Kỳ có lẽ hiểu ý Triệu thị nghĩ hoặc hỏi:

"Mẫu thân, lẽ nào Thượng Quan Lam Nguyệt là, là bị oan hồn nhập vào mới trở thành thế."

Đúng lúc Thượng Quan Lâm Vân dứt lời, cánh cửa phòng đang đóng chặt chợt bật mở, Trương Lam Nguyệt cứ thế thoang dong bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Cướp Giữ Ban Ngày(3)

Trương Lam Nguyệt xinh đẹp mỉm cười, đảo mắt thưởng thức sắc mặt của những kẻ có này. Triệu thị nhìn thấy Trương Lam Nguyệt, ánh mắt ngạc nhiên còn xen lẫn cả toan tính sâu trong đáy mắt. Thượng Quan Lâm Vân biểu thị cảm hận đến tột cùng, có nguy cơ bùng phát bất cứ lúc nào. Thượng Quan Ngọc Kỳ vẫn dùng bộ mặt giả dối đến chán ghét với nàng hiền nhiên là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Còn những nha hoàn mama có mặt đều đồng loạt cúi đầu thấp, đầy vẻ trừng nhìn nàng.

Trương Lam Nguyệt đem thu hết biểu cảm vào đáy mắt, trên khuôn mặt bị che bởi mu sa vẫn còn mỉm cười nhưng đáy lòng lại thêm vài phần lạnh lẽo cùng chán ghét. Nàng cúi đầu với Triệu thị, giọng mềm mại:

"Mẫu thân, Nguyệt Nhi hôm nay đến đây để thỉnh an người."

Triệu thị đầy nặng nề gật đầu, Trương Lam Nguyệt lại tiếp tục giải bày:

"Từ trước đến giờ nữ nhi chưa bao giờ đến thỉnh an người nhưng người và đại tì vẫn hết mực chăm sóc nữ nhi. Nữ nhi thật, vô cùng xấu hổ. Vậy nên hôm nay nữ nhi đến đây, trước là để thỉnh an người, chúc người thọ tì nam son, sau là muốn cảm tạ ơn đức của người."

Triệu thị nghi hoặc nhìn kĩ Trương Lam Nguyệt, trong lòng giật mình không thôi. Nha đầu này từ bao giờ lại có khí chất và biết ăn nói như này? Khuôn mặt tuy xấu xí, phục cũ nát lại không phải được làm từ loại thượng hạng nhưng khi nó mặc lại toát lên đây vẻ tinh tế, quý phái đúng với khí chất của một tiểu thư khư các thực thụ. Còn cả ngôn từ của nó lúc này nữa, thoát nghe có vẻ rất thành thật và tôn kính nhưng một người tâm tư hồ ly như Triệu thị lại có thể thấy, Thượng Quan Lam Nguyệt này không phải giọng điệu tôn kính mà là trào phúng, ngôn từ cũng là khích bác, chán ghét chứ không có vẻ gì là cảm tạ hết. Nha đầu này mệnh danh tam thất (xem lại chú thích chương 2), từ khi nào có thể trở thành như vậy, cái này là tuyệt đối không phải Thượng Quan Lam Nguyệt ngu học xấu xí chân tay vụng về hồi trước. Chẳng lẽ là bị đánh tráo? Hay là đã nghĩ thông? Hoặc, bị tà nhập? Nghĩ đến đây, Triệu thị cơ hồ cảm thấy sống lưng đều lạnh, cơ thể có chiều hướng run lên bần bật, dù có là lí do gì chẳng nữa thì bà cũng phải nhanh nhanh trừ khử Thượng Quan Lam Nguyệt này mới được. Trước khi nghĩ nó ngu ngốc, sẽ không làm hại đến đại sự nên mới giữ lại, hằng ngày lấy làm thú vui đùa giỡn, còn bây giờ, xem nó biến hoá như vậy, sớm muộn sẽ gây bất hại đến chính mình, tốt nhất là phải đem giết sớm, phòng hậu hoạ sau này.

Trương Lam Nguyệt đoán chắc Triệu thị sẽ nhận ra và toan tính đúng theo kế hoạch của mình, khéo môi nhẹ nhàng gọi lên một nụ cười mỉa mai.

Muốn tính kế với nàng còn lâu đi.

Thượng Quan Lâm Vân cũng nghe hiểu ý tứ của Trương Lam Nguyệt, nghiêng rằng nghiêng lợi mặt đầy giận dữ còn Thượng Quan Ngọc Kỳ thì mờ tịt, nghĩ nàng thực sự cảm động bởi Triệu thị cùng Thượng Quan Lâm Vân, liền ngây ngô cười hả hê. Triệu thị nén cơn giận, nở nụ cười hiền hậu hướng Trương Lam Nguyệt nói:

"Nguyệt Nhi không cần đa lễ, mau đứng lên đến đây với mẫu thân. Ai ya, ta và di nương con ngày trước tình như tì muội, vô cùng thân thiết, giờ đương nhiên phải tốt với con rồi."

"Nguyệt Nhi đa tạ mẫu thân. Mẫu thân quả thương con không kém gì con ruột, làm con cảm kích vô bờ."

Trương Lam Nguyệt giọng uyển chuyển nói tiếp:

"Nữ nhi còn có một thắc mắc, thật không biết bao giờ mẫu thân phát tiền tiêu vật?"

Triệu thị nụ cười lập tức cùng mờ, Thượng Quan Lâm Vân cùng Thượng Quan Ngọc Kỳ khuôn mặt đầy ngạc nhiên, Thượng Quan Ngọc Kỳ cười cười hỏi:

"Tì muội, không phải tiền tiêu vật tháng này đã phát rồi sao."

"Đã phát? Sao Vĩ Ương hiền vẫn chưa nhận được?"

Thượng Quan Lâm Vân có cảm giác muốn đập Thượng Quan Ngọc Kỳ một trận, Triệu thị trừng mắt cảnh cáo với nàng ta. Thượng Quan Ngọc Kỳ nhìn hai người, lại đối mặt với Trương Lam Nguyệt không biết suy nghĩ, lớn giọng quát:

"Chẳng lẽ người nghi ngờ mẫu thân bí mật cất giấu tiền tiêu vật của người?"

Thượng Quan Ngọc Kỳ dứt lời tức thì cảm thấy má trái của mình nóng lên rồi nhanh chóng chuyển sang đau rát. Triệu thị, Thượng Quan Lâm Vân cùng tất cả nh hoàn mama trong phòng đều sững sốt đến nửa ngày vẫn chưa hoàn lại bình thường. Trương Lam Nguyệt ánh mắt đầy thương tiếc nhưng miệng lại duy trì nụ cười như hoa:

"Tam tì, sao tì có thể không biết phép tắc như vậy? Tiểu muội tuy từ nhỏ không được dạy dỗ đến nơi nhưng cũng biết nói xấu phụ mẫu là phạm tội bất hiếu. Tì sao lại có thể ở trước mặt mọi người cư nhiên nói mẫu thân như vậy?" Thượng Quan Ngọc Kỳ nghiêng rằng nghiêng lợi, tất cả mọi người đều toát đầy mồ hôi, Huyền Huyền đằng sau âm thầm cười trộm xem kịch hay. Một câu nói liền phui sạch trách nhiệm, còn có thể lấy đó để đối lại, quả nhiên hảo.

Thượng Quan Ngọc Kỳ biết mình vô lực, Triệu thị lại không giúp, liền cùng nha hoàn của mình trở về Kỳ Huệ hiền với một bụng ầm ứ. Triệu thị ra lệnh nha hoàn ở gần mình nhất:

"Đi lấy tiền tiêu vật tháng này cho Vĩ Ương hiền."

Nha hoàn vâng lời, chạy lấy 10 lượng bạc đến đưa cho Huyền Huyền. Huyền Huyền chưa kịp nhận đã bị Trương Lam Nguyệt ngăn lại:

"Mẫu thân, 10 lượng với một đứa ma bệnh như con, làm sao đủ được?"

"Vậy Nguyệt Nhi muốn bao nhiêu?"

"Gấp 20 lần."

Trương Lam Nguyệt vừa dứt lời, Khương mama không biết từ đâu chui ra, kiêu ngạo lên tiếng:

"Tứ tiểu thư, một tiểu thư bình thường chỉ có cùng lắm 80 lượng."

Khương mama còn chưa nói hết câu, lập tức hứng chịu một cái tát của Trương Lam Nguyệt. Bà ta trợn trắng mắt, nghiêng chặt răng nhìn nàng, còn chưa kịp hướng Triệu thị cầu tình lời nói đã trực tiếp bị Trương Lam Nguyệt đánh gãy:

"Chú từ đang nói chuyện, một mama như bà hà có thể xen vào? Xem ra mẫu thân đã quá sùng hạnh bà rồi."

Khương mama cứng họng, hoàn toàn không biết phải đáp trả ra sao thì Triệu thị đã phát tay, trực tiếp cho bà ta một bậc thang leo xuống, quya lại nhìn hướng Trương Lam Nguyệt, khuôn mặt vằn vẹo cố cứu vãn một tia hiền dịu:

"Nguyệt Nhi, mẫu thân biết thật ỷ khuất cho con nhưng tiền tiêu vặt của Vị Ương hiền chỉ có 10 lượng. Nếu con muốn thêm thì ngân khó."

"Mẫu thân sao lại nói vậy? Nguyệt nhi thân mang kịch độc, lại chỉ có 10 lượng chi tiêu. Người xem, như vậy chẳng phải rất khổ tâm sao? Hơn nữa Khương mama lúc này không biết phép tắc, xen vào giữa nữ nhi và người nói chuyện, không phải rất tổn hại đến danh dự Thượng Quan gia chúng ta sao? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, người ta lại nói chúng ta không biết dạy dỗ hạ nhân. Con đòi 200 lượng thực ra chỉ muốn tốt cho nhà ta thôi."

Lần này đến lượt Triệu thị cứng họng, Khương mama nhận ra mình bị Trương Lam Nguyệt lợi dụng nhưng chỉ biết cúi đầu chẳng làm gì được. Thượng Quan gia là danh gia vọng tộc, lại không biết dạy dỗ hạ nhân, để bọn họ tự ý xen vào chủ từ cuộc nói chuyện, đây đối với quý tộc không phải sỉ nhục sao? Bây giờ nếu Triệu thị không đưa cho Trương Lam Nguyệt 200 lượng tiền "tiêu vặt", không phải không có khả năng chuyện sẽ bị truyền ra. Triệu thị là kẻ tính ý, bà ta biết phé vật tam thất Thượng Quan gia thay đổi rồi, nàng ta đã nói được thì chắc chắn làm được. Vậy là bà đành cắn môi, tức giận sai nha hoàn đi lấy 200 lượng đi cho Huyền Huyền. Huyền Huyền tiếp nhận ngân lượng, còn đếm đi đếm lại vài lần đến khi chắc đủ 200 lượng mới gật đầu, cùng Trương Lam Nguyệt phát tay áo ra về.

Triệu thị đợi sau khi Trương Lam Nguyệt đi thật xa Trường Lạc hiền mới phẫn nộ đem tất cả nha hoàn cùng Khương mama ra đánh một trận, oán niệm ngập tràn:

"Thượng Quan Lam Nguyệt, tiện nhân, chết tiệt. Ta se bắt ngươi trả gấp trăm ngàn lần, trả luôn cho di nương tiện nhân của ngươi những gì các người nợ ta."

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nha Hoàn Mới

Trong khi Triệu thị đang giận đến tím mặt thì tại Vị Ương hiền, Trương Lam Nguyệt đang cười đến sáng sủa mặt mũi. Nàng rót một ly trà, chậm rãi thưởng thức, chốc chốc lại nhìn sang Huyền Huyền vẫn còn há học miệng không tin được trên tay cầm túi ngân lượng 200 lượng, cười cười: "Huyền Huyền, ngậm miệng lại đi, đừng để người khác thấy muội mang bộ dạng này."

Huyền Huyền lúc nào mới nhận ra chính mình rất mất mặt, vội ngậm lại miệng, gãi gãi đầu cười một tiếng nhưng vẫn không khỏi không hưng phấn hỏi:

"Ti ti, người sao biết Triệu thị chắc chắn sẽ cho chúng ta 200 lượng?"

Trương Lam Nguyệt đặt ly trà xuống bàn, ngược mắt hỏi:

"Vậy theo muội, Thượng Quan Lâm Thiên và Triệu thị coi trọng cái gì nhất?"

Huyền Huyền ngẫm một hồi rồi như rút cuộc cũng thông võ tay một trận tán thưởng:

"Ti ti hào thông minh. Chỉ cần lợi dụng điểm này, Triệu thị dù không muốn vẫn phải theo chúng ta nói."

"Thôi đừng ở đây lằng nhằng nữa, muội mau cầm 80 lượng ra phố mua thức ăn, còn sắm sửa thêm vài cho hai ta thêm vài bộ quần áo, vài đồ sinh hoạt cá nhân đi, 20 lượng đợi trở về sẽ cùng ta đi chợ nô lệ tìm một nha hoàn. Còn lại 100 lượng, sẽ để đầu tư vào việc kinh doanh."

Huyền Huyền nhìn điệu bộ vô cùng phúc hắc của Trương Lam Nguyệt, không nhịn được nhú mày một cái:

"Người là muốn kinh doanh cái gì?"

"Tứ lâu."

Trương Lam Nguyệt quả không thất vọng với nhan quang của Huyền Huyền, bằng chứng là những gì nàng (Huyền Huyền) mang về. Thức ăn đều là những món mà Trương Quan Lam Nguyệt trước kia yêu thích và cả Trương Lam Nguyệt bây giờ mê, y phục của nàng (Trương Lam Nguyệt) gần như là màu lam, đồ dùng vật dụng đều là những thứ cần thiết. Trương Lam Nguyệt gạt đầu ưng thuận, lấy 20 lượng bạc cùng Huyền Huyền xuất ngoại đến chợ nô lệ mua nha hoàn.

Chợ nô lệ quả giống cái tên của nó, khắp nơi chỉ thấy có nô lệ cùng chủ buồn. Chủ buồn nô thì toàn thân cao quý, cảm y sáng chói, khuôn mặt đầy dờn cùng vụn vặt cầm trên tay rơi ra, quật tới tấp vào người nô lệ. Còn nô lệ, cả người bẩn thỉu, quần áo chỉ là vải thô, lại rách rưới vô cùng, đầu tóc đầu bù xù, trên người toàn vết thương trông thật khiếp đảm. Chủ nô tựa hồ không quan tâm đến trên người chúng nô lệ có bao nhiêu vết thương đang ứa máu, chỉ mãnh liệt tiếp tục đánh đập, còn nô lệ, chỉ biết cam chịu những chiếc roi đó, cần rằng để chính mình không khóc mà không phản bác một tiếng nào hết. Nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Lam Nguyệt bất giác thấy chính mình khó chịu, kiếp trước dù là một cái đệ nhất sát thủ Ace, nàng cũng chưa bao giờ hành hạ người vô tội chết vật như này. Còn Huyền Huyền sớm đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho rớt sau lưng Trương Lam Nguyệt. Huyền Huyền cho dù là nha hoàn bên Trương Lam Nguyệt nhưng nàng cũng như tí mình không bao giờ ra khỏi cửa, lần đầu nhìn thấy đánh đập dã man như này, thật không tránh khỏi khiếp sợ. Hơn nữa, nàng tuy từ khi đã nghe mẫu thân kể về cuộc sống khát cái của người, khoảng thời gian đó thực sự mẫu thân rất chật vật, vì vậy nàng cũng mẫu thân luôn biết ơn Bạch di nương đã mang hai người về phủ Trương Quan gia, nhưng có lẽ cuộc sống khát cái còn tốt hơn nô lệ nhiều.

Trương Lam Nguyệt liếc mắt nhìn Huyền Huyền, thấp giọng nói:

"Đừng đồng cảm với họ nữa, chúng ta chỉ đủ tiền mua thêm một cái nha hoàn thiếp thân thôi."

"Vâng tí ti. Đầu tại ta thấy họ tội nghiệp nên nhất thời đồng cảm, người đừng lo."

Trương Lam Nguyệt nghe đến hai từ "tội nghiệp" này bỗng nhíu lại, cuối đầu xuống. Nàng đây là lại nhớ đến một kẻ, kẻ đó cũng như những người này, bị đánh đập, bóc lột vô cùng thậm tệ. Nhưng nàng chưa bao giờ thấy đồng cảm với người đó bởi những gì ả đã làm, tuyệt đối không bao giờ có thể tha thứ.

Trương Lam Nguyệt cùng Huyền Huyền vòng quanh chợ mấy vòng, rốt cuộc vẫn chưa tìm được người vừa ý. Chợ nô lệ, có rất nhiều loại người, tùy tiện chọn một cái nha hoàn rất dễ nhưng để chọn người vừa ý mới là khó. Đang suy nghĩ mông lung, Trương Lam Nguyệt chợt bị kéo trở lại hiện tại bởi một giọng quát tranh chua vô cùng:

"Con nha đầu thôi, người chỉ là một cái tí tiện nha đầu do một nha hoàn sinh ra, người cũng là một nha hoàn thôi, lại dám đánh đại tiểu thư. Hôm nay ta mang người ra cho người ta mua người về giáo dục người, để xem người cứng đầu được bao lâu."

Nàng cùng Huyền Huyền đồng loạt nhìn vừa phía tiếng quát tranh chua khi nãy, chỉ thấy một mama trung niên béo mập, đang hung hăng đánh một tiểu oa nhi 10 tuổi. Cảnh tượng này ở chợ nô lệ không thiếu nhưng nó thu hút người ta bởi tiểu oa nhi khi lại không những người khác cam chịu đòn roi mà vẫn hiên ngang đứng thẳng, trong mắt đầy quật cường. Trương Lam Nguyệt tựa tiểu phi tiểu, đi đến trước mặt mama béo kia, Huyền Huyền thấy nàng làm vậy cũng hiểu ý chạy theo. Vị mama béo mập đang đánh tiểu oa nhi kia thì thấy nàng đi đến gần. Nhìn cách ăn mặc của nàng, còn thêm cả chiếc mu sa che mặt, bà ta đoán ngay là tiểu thư khuê các của một gia đình quan lại liền đổi giọng nịnh nọt nói:

"Vị tiểu thư này không biết muốn mua nô lệ như thế nào?"

"Tiểu oa nhi này bà có bán không?"

Trương Lam Nguyệt hướng tiểu oa nhi hỏi, mama béo liền sùng sốt:

"Tiểu thư, nha đầu này rất bướng bỉnh, không biết có"

"Ta hỏi bà, có bán hay không?"

Nghe khẩu ngữ lạnh như băng của Trương Lam Nguyệt, mama béo cảm thấy lạnh sống lưng, liền run rẩy một hồi rồi gạt gạt đầu:

"Bán, có bán, 10 lượng bạc."

Huyền Huyền nhanh chóng lấy 10 lượng bạc ra đưa cho mama béo. Bà ta nhận bạc, đếm lại một hồi rồi hung hăng trừng tiểu oa nhi, quát:

"Còn ngây người ở đó làm gì? Mau nhanh cầm tạ vị tiểu thư đã mua người đi."

Nhưng tiểu oa nhi căn bản không nghe thấy, vẫn đứng nhìn Trương Lam Nguyệt ánh mắt sắc bén như dao. Trương Lam Nguyệt liếc nàng, cười mỉm đầy thích thú. Còn mama béo thấy tiểu oa nhi không nghe liền vùng roi muốn đánh, nhưng chiếc roi chưa kịp quất trúng mục tiêu đã bị một đạo lực chặn lại. Bà ta kinh hoàng, run rẩy nhìn Trương Lam Nguyệt tay nắm chặt lấy roi, còn Huyền Huyền nhanh chóng kéo tiểu oa nhi kia ra, chủ buồn và những nô lệ khác cũng đồng loạt nhìn về phía này. Khẩu ngữ Trương Lam Nguyệt thuy chung ở mức âm độ hỏi:

"Từ bây giờ tiểu oa nhi này là người của ta, bà lấy tư cách gì đánh nàng?"

Nói xong rồi đem đao lực vừa nảy quật ngược lại người mama béo, làm bà ta thống khổ kêu lên một tiếng. Nàng cũng không để ý bà ta bị gì, hướng Huyền Huyền cùng tiểu oa nhi nói:

"Chúng ta đi."

Tiểu oa nhi ánh mắt đặc sắc nhìn bóng lưng Trương Lam Nguyệt. Xúc động, khó hiểu, ngưỡng mộ đủ loại cảm xúc, hướng Huyền Huyền hỏi nhỏ:

"Tiểu thư khi này là bảo vệ ta?"

"Đúng vậy, tiểu thư là người tốt, tí ấy rất thông minh, lại đối xử với ta như tí muội một nhà. Mặc dù tiểu thư trong nhà thất sủng, nhưng đi theo tí, ta có thể đảm bảo chúng ta không bị trở thành bao cát trút giận."

Huyền Huyền tận tình giải thích cho tiểu oa nhi biết. Nó cuối đầu, cảm giác như nước mắt sắp tràn ra. Ấy là xúc động quá mà, nó cứ nghĩ tiểu thư khuê các nào cũng là một loại kiêu ngạo tự mãn, hoá ra vẫn còn người tốt như vậy. Có lẽ nó sẽ không cần lo lắng vì chính mình bị bán cho một kẻ bạo ngược rồi. Nghĩ đến đây, tiểu oa nhi hướng Trương Lam Nguyệt cung kính:

"Nô tì Diệp Từ, ra mắt tiểu thư."

Trương Lam Nguyệt vẫn như cũ bước đi nhưng giọng nói lại làm Diệp Từ thấy chính mình cõi lòng ấm áp lại thường:

"Ta là Trương Lam Nguyệt, từ bây giờ sẽ gọi muội là Từ Từ còn muội, cũng theo Huyền Huyền gọi ta tí tí đi."

Diệp Từ rom róm nước mắt, mạnh mẽ gạt đầu, trong lòng thầm hứa sẽ không bao giờ phản bội lại Trương Lam Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Lần Đầu Chạm Mặt

Một hàng ba người cùng nhau trở về Thượng Quan phủ đệ, Diệp Từ cuối cùng cũng hiểu tại sao Trương Lam Nguyệt chỉ đơn thuần muốn mình gọi là tí tí chứ không phải tiểu thư, mà Huyền Huyền lại nói chắc chắn chính mình sẽ không trở thành vật trút giận của tí tí. Hóa ra tí tí cũng giống nàng, bị những kẻ tự xưng là "người thân" ngược đãi, hành hạ đến mức này. Nhưng Trương Lam Nguyệt như vậy làm Diệp Từ không những không chán ghét mà còn thêm kính trọng nàng hơn, có một chủ tử đồng cảm, quan tâm tới chính mình như vậy, hơn nữa, Trương Lam Nguyệt bình thường nhan sắc khuyên thành, lại vô cùng có đầu óc Diệp Từ có cầu cũng không được chứ đừng nói chán ghét. Nàng thấy nàng là rất may mắn a!

Diệp Từ có thể coi là một nha hoàn đặc lực với Trương Lam Nguyệt bởi con mắt nhìn người của nàng. Cho dù là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng Diệp Từ lại có thể từ ánh mắt đối phương phát hiện ra tâm ý của họ, đó cũng là lý do tại sao một người tâm tình sắt đá như Diệp Từ có thể dễ dàng tôn sùng Trương Lam Nguyệt, coi kẻ thù của nàng cũng như kẻ thù của chính mình. Bởi ánh mắt Trương Lam Nguyệt, Diệp Từ có thể thấy rất nhiều thứ tâm tình hỗn độn, vừa lạnh lẽo thanh khiết như băng, vừa đen tối sâu thẳm như đáy vực, vừa mạnh mẽ như hỏa lại vừa ôn hòa như nước. Những thứ này dù tương sinh tương khắc, nhưng ở trên cùng một người lại hòa hợp đến kì lạ, làm người ta một khi đã nhìn, lại không thể dời mắt khỏi. Còn những kẻ như Thượng Quan Lâm Văn hay Triệu thị, vừa nhìn Diệp Từ đã biết hai kẻ nội tâm âm hiểm, độc ác như rắn, làm người ta vạn phần chán ghét.

Cũng được hơn một tuần sau khi Trương Lam Nguyệt mua Diệp Từ về từ chợ nô lệ, nàng cũng đại khái hiểu được quan hệ của Trương Lam Nguyệt với những người trong Thượng Quan gia. Đương nhiên, Trương Lam Nguyệt cùng Huyền Huyền cũng không dấu diếm bất kì thứ gì với Diệp Từ hết, nên lòng hâm mộ của Diệp Từ với tí tí mình càng cao hơn. Nhưng, có thêm Diệp Từ ở chung, giúp đỡ cũng không làm thay đổi mấy cuộc sống bình thường của Trương Lam Nguyệt, thẳng đến một ngày nàng gặp một người - Một người đã tan chảy hoàn toàn băng giá trong trái tim nàng, thay đổi hoàn toàn số mệnh của Trương Lam Nguyệt (Nam chính lên sân bà con ơi!)

Tròn một tháng sau khi Diệp Từ được mua về, nàng đối với Trương Lam Nguyệt vẫn là hết mực tôn sùng, giúp đỡ, cũng nhờ nàng mà việc tìm nhân lực cho kinh doanh từ lâu nhanh hơn một bước. Diệp Từ quen biết rất nhiều nô lệ bị chủ nô vứt bỏ, khát cái trong kinh thành, hơn nữa chúng đều là những đứa trẻ cũng chỉ mới 14, 15 tuổi nên không sợ sẽ gây trở ngại cho việc kinh doanh. Còn một tuần nữa là đến ngày khai trương Nguyệt Hoa lầu công việc kinh doanh tạm thời xong xuôi nên Trương Lam Nguyệt có thời gian rảnh rỗi ra ngoài ngắm trăng. Đây là lần đầu tiên nàng có dịp thưởng thức ánh trăng nơi này, có lẽ so với quê hương trước kia cũng không khác biệt lắm nhưng như vậy có thể giúp nàng giảm bớt nỗi nhớ nhà trước kia. Chợt, một tiếng đao kiếm va chạm thành công kéo Trương Lam Nguyệt trở lại thực tại, nàng ánh mắt trở nên sắc bén, tay đặt lên chủy thủ bên hông, đảo mắt bốn phía để phòng bất trắc. Tiếng va chạm càng ngày càng gần, rồi hai cái bóng đen lướt qua, đáp trên nóc Vĩ Ương hiên, lại tiếp tục giao chiến. Đây có thể nói là trận chiến của cao thủ thực thụ bởi những đường kiếm vung lên, vừa sắc bén đoạt mạng đối phương, lại vừa nhanh như chớp, liên tiếp lóe lên trong đêm. Trương Lam Nguyệt vẫn im lặng nhìn hai ngoại nhân kia hỗn chiến, chủy thủ trong tay hơn thả lỏng.

Nàng không cần mà cũng không muốn can thiệp vào chuyện của hai người này.

Sau một hồi chiến đấu ác liệt, một trong hai người bắt đầu đuối sức, động tác cũng theo đó mà chậm lại, sức sát thương giảm đi đã hơn ba phần. Người còn lại thấy đối thủ đã kiệt sức, cười khoái chí, một kiếm hướng ngực trái-địa phương chí mạng của con người mà đâm. Người kia không kịp tránh, hứng trọn một kiếm chí mạng, lập tức ngã từ trên xuống, dựa vào gốc cây phía dưới mà hấp hối. Người còn lại đứng trên nỏ nụ cười ngạo mạn, cũng không xuống kiểm tra xem đối thủ của mình đã chết hay chưa, khinh công tuyệt diệu thoát cái đã biến mất khỏi tầm mắt Trương Lam Nguyệt. Nàng lúc này mới động chân mày, dời tầm chú ý về phía ngoại nhân đang hấp hối, khẽ đến gần vạch khăn bịt mặt của hắn xuống. Ánh trắng mờ thoát khỏi mây che, chiếu một mảng xuống chỗ hai người đang đứng, khuôn mặt ngoại nhân dần lộ ra. Cho dù đang ở ranh giới sống chết vẫn toát ra khí thế bức người; dung mạo anh tuấn tiêu sái, lại lạnh lẽo như băng son ngàn năm, làm người ta bị cuốn hút ngay từ cái nhìn đầu tiên, nếu nói hắn về đẹp chỉ đứng hạng hai, tuyệt đối không kẻ nào xứng đáng ở hạng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Độc Cô Thiên Sát

Cho dù hấn mỵ mạo đệ nhất, Trương Lam Nguyệt cũng chỉ thất thần phút chốc, rồi nhanh chóng đem hấn mang vào bên trong, lại nói Huyền Huyền và Diệp Từ đem thảo dược nấu thành thuốc cho hấn chữa thương. Không phải nàng muốn lo chuyện bao đồng mà hai kẻ ngoại nhân này, cư nhiên từ đầu chạy đến đây hỗn chiến rồi bị thương rớt xuống Vị Ương hiên, nếu cứ để mặc hấn chết ở ngoài kia, nhất là mùi máu tươi quanh quẩn làm Trương Lam Nguyệt nàng khó chịu, hai là nếu để Triệu thị hoặc người Thượng Quan gia nhìn thấy, khác nào để chúng nắm thóp* vào lúc này là chuyện ngàn vạn lần không nên. Vậy nên nàng chỉ có cách uy khuất ban cho hấn một ân huệ, chỉ mong sau này không còn hấn đối đầu, nếu không, nàng chỉ có đường thua trận thôi. Mà cả Huyền Huyền và Diệp Từ đều không có phần đối tỉ ti làm vậy. Bọn họ một người là tin tưởng tuyệt đối tỉ ti không làm việc thừa thải kẻ cả cứu người, chắc chắn tỉ ti có toan tính riêng của mình, mà nếu không thì người kia cũng có thể là, nhưng nhìn thái độ lãnh đạm của tỉ ti thì chắc không phải. Người còn lại lại sùng bái và tôn trọng đến tận điểm, chắc chắn "thần tượng" của mình sẽ không khiến cho chính mình thất vọng. *Nắm thóp: Nắm được điểm yếu của đối phương

Sau một đêm "tận tình" chăm sóc, ngoại nhân ngày hôm qua cuối cùng cũng tỉnh lại, hấn ánh mắt sắc lạnh nhìn Trương Lam Nguyệt đang đưa lưng về phía mình, nhàn rỗi châm trà uống. Trương Lam Nguyệt dường như cảm nhận được ánh mắt "thâm tình" ở sau lưng mình, liền đặt ly trà xuống, chậm rãi quay người lại nhìn kẻ kia, lạnh nhạt hỏi:

"Tỉnh?"

"Ngươi, là ngươi cứu ta?"

Hắn nghi hoặc nhìn nữ tử trước mặt, cẩn thận đánh giá nàng. Nàng một thân lam y thanh nhã, gương mặt ngũ quan thanh tú, tuyệt đẹp, nước da trắng nõn, đôi lông mày là liễu, miệng đỏ mọng mê người, còn cả đôi mắt đen linh động như muốn câu hồn người khác. Hắn từng thấy rất nhiều người đẹp, cũng không kém những kẻ tự xưng mình là quốc sắc thiên hương, khuyên quốc khuyên thành, thậm chí còn vạn phần khinh bỉ những nữ tử như thế nhưng nữ tử trước mặt hắn, bốn chữ khuyên quốc khuyên thành cũng không phải nói quá.

Trương Lam Nguyệt cũng không ngại để hắn đánh giá chính mình khi không có mạng mặt nạ. Nàng đương biết nhan sắc của Thượng Quan Lam Nguyệt là vô đối, song ngoại nhân này lại không nhìn chằm chằm mà chỉ đơn giản đánh giá, thật làm nàng có chút hào cảm.

"Ngươi có thể dùng ánh mắt không mấy thiện cảm như này để nhìn ân nhân mình sao?"

Nàng nhún mày giả bộ khó chịu, rồi xua tay:

"Thôi không sao. Chỉ cần ngươi chóng bình phục rồi nhanh đi khỏi đây thôi."

"Sao lại cứu ta?"

Hắn nhìn nàng, không khỏi thấy tò mò vì sao lại cứu mình, nàng thì thờ dãi dùng giọng điệu uy khuất đáp lại:

"Ngươi cư nhiên cùng ngoại nhân giao chiến ngay tại nhà ta rồi rớt xuống đây. Ta không muốn bị người khác chỉ trích bàn tán, ngươi lại không đi được nên có lòng "hào tâm" cứu giúp thôi. Vết thương lành rồi thì nhanh chóng ly khai đi."

"Cô nương cứ mạng, tại hạ vô cùng cảm kích, phần ân tình này mai sau sẽ báo đáp."

Trương Lam Nguyệt mỉm môi, bật cười xinh đẹp:

"Tại hạ cũng nghĩ vậy, các hạ xin mời báo danh."

Hắn im lặng một lúc rồi lên tiếng đáp lời:

"Tại hạ họ Độc Cô,tên Thiên Sát."

"Còn tại hạ họ Thượng Quan,tên Lam Nguyệt. Danh hiệu Xấu nữ tam thất của tại hạ,các hạ chắc đã biết?"

Độc Cô Thiên Sát mở to mắt kinh ngạc nhìn Trương Lam Nguyệt. "Xấu nữ tam thất" không phải hắn không biết,nghe đồn đó là thứ nữ của Thượng Quan gia,mới sinh ra đã khắc chết mẹ ruột-Tiểu thiếp được Thượng Quan gia chủ yêu thích nhất,nên nghe từ khi sinh ra đã không được vừa mắt ông ta. Người ta còn nói đó là một nữ tử ngu ngốc không học thức,thứ gì cũng không biết,dung mạo xấu xí cực điểm,trên mặt đầy những sẹo,đức hạnh thứ gì cũng không có. Vậy còn người trước mặt hắn,Xấu nữ tam thất vậy mà lại là quốc sắc thiên hương,khuynh quốc khuynh thành. Hơn nữa,khi hắn mở màng tình dục đã nghe tiếng tiêu,chắc chắn là tiếng tiêu của nàng,có thể nói là cái danh đệ nhất tài nữ cũng chưa diễn tả hết. Còn về đức hạnh,quyết đoán,thông minh,không giống những tiểu thư thích ra vẻ yếu đuối yếu điệu,nàng như vậy e là đệ nhất cũng không diễn tả hết. Nàng như vậy mà người ta nói là Xấu nữ thất sắc,thất học,thất đức thì trên đời này làm gì có ai là không như thế.

Đúng là mặt mù hết!

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ta Nhất Định Sẽ Trả Ngươi Phần Ân Tình Đây

Độc Cô Thiên Sát ngẩng người nhìn Trương Lam Nguyệt một hồi lâu làm nàng có chút khó chịu,nhú nhú mày:"Ngươi nhìn đủ?"

Độc Cô Thiên Sát giờ mới cảm thấy hành động vừa rồi của mình rất lỗ mãng,vội vàng dòi tằm mắt đi,khuôn mặt hơi đỏ lên vì xấu hổ. Hắn biết,nàng dù sao cũng là khuê nữ,bị mình nhìn chăm chăm như vậy chắc chắn rất khó chịu nhưng hắn không thể ngăn nổi chính mình tò mò tại sao một người như nàng lại bị nói là Xấu nữ,còn tam thất nữa,chẳng lẽ có người muốn hãm hại nàng. Nghĩ đến đây,hắn cơ hồ thấy chính mình có chút tức giận (Tiền độ có vẻ nhanh nh),bèn tò mò hỏi:

"Trương cô nương như vậy,sao lại bị nói là Xấu nữ tam thất?"

Trương Lam Nguyệt sắc mặt không đổi,vẫn thùy chung lại nhạt không quan tâm đến nói,xoay người uống hết ly trà thảo mộc chính mình yêu thích,tựa tiểu phi tiểu hoi lại:

"Độc Cô các hạ bận tâm đến những thứ đó."

Độc Cô Thiên Sát bị nói trúng tim đen,vội tìm cách hóa giải:

"A,không phải,đúng thế. Tại hạ vừa rồi đã nghe tiếng tiêu của Trương cô nương,nó thực sự rất hay,hơn nữa dung mạo của cô nương cũng không,không có xấu như lời đồn."

"Vậy hả? Nếu vậy Độc Cô các hạ nghĩ sao về những lời đồn đó?"

Độc Cô Thiên Sát ngẩn người một lúc,nói:

"Tại hạ,nghe Trương cô nương nếu bị tiếng oan như vậy,sẽ khó,sẽ khó"

Trương Lam Nguyệt nở một nụ cười khả ái,quay đầu lại hỏi tiếp:

"Sẽ không gả đi được?"

Nàng nói rồi hừ lạnh với Độc Cô Thiên Sát một tiếng,đặt ly trà xuống bàn,gọng âm trầm:

"Ta thật cũng chẳng quan tâm đến việc đó. Nam nhân tên nào chẳng như nhau,tam thê tứ thiếp,rồi lại trong bóng tối âm thầm hãm hại nhau. Tốn thời gian."

Độc Cô Thiên Sát mở to mắt nhìn nàng,miệng mở ra định nói gì nhưng rồi lại không phát ra tiếng. Hắn là đang vô cùng ngạc nhiên,nữ nhân từ xưa đến nay không phải hứng thú nhất,mong chờ nhất là việc được gả đi sao? Sao giờ lại có nữ nhân như này,nói chính mình chán ghét lập gia thất? Đây là ý gì?

Nhìn Độc Cô Thiên Sát ngờ ngác như tên ngốc,Trương Lam Nguyệt chợt bật cười. Nàng đứng dậy,đi đến bên giường,tay nhỏ nhẹ nhàng kéo chăn lên,nhìn vết thương tam trung địa phương của Độc Cô Thiên Sát,mỉm cười:

"Không sao rồi,vài ngày nữa vết thương của Độc Cô các hạ có thể lành hoàn toàn."

Trương Lam Nguyệt nói xong lại nở nụ cười, xoay người ly khai khỏi phòng. Độc Cô Thiên Sát cảm thấy tâm mình cơ hồ hồ hấp nhanh hơn bình thường, sắc mặt từ từ đỏ lên khi nhớ lại nụ cười vừa này. Nha, nàng cười thật xinh đẹp, làm một tên chán ghét nữ nhân như hắn cũng phải ngẩn ngơ mà cảm thán, người như nàng mà bị gọi là Xấu nữ tam thất?

Phi, hắn mà biết kẻ nào tung tin đồn bậy như vậy sẽ trực tiếp xông đến nhà khoét miệng kẻ đó.

Mấy ngày trôi qua, thương thế của Độc Cô Thiên Sát cho dù đã gần như lành lại hoàn toàn nhưng hắn thủy chung vẫn không muốn rời đi. Lý do rất đơn giản: Hắn vẫn đang rất tò mò về Trương Lam Nguyệt. Cơ mà cho dù hắn cố bắt chuyện, nàng cũng chỉ nói đôi ba câu rồi trực tiếp bỏ đi, hỏi hai hạ nhân bên cạnh nàng thì cả hai đều vòng vo mà không trả lời thẳng câu hỏi, sự việc này làm hắn càng tò mò, quyết tâm phải điều tra cho bằng được tất cả những việc liên quan đến nàng. Đương nhiên Trương Lam Nguyệt biết rõ mục đích của Độc Cô Thiên Sát nên càng ngày càng bộc lộ tâm tình đuổi khách của mình. Hai người một muốn ở lại một muốn đuổi khách cứ thế đối chọi nhau cho đến khi Độc Cô Thiên Sát đột ngột rời đi nhưng cũng không quên để lại lời nhắn:

"Ta nhất định sẽ trả ngươi phần ân tình này! Nhất định."

Trương Lam Nguyệt có hơi suy tư sau khi hắn đi, không phải vì nàng lo Độc Cô Thiên Sát sẽ với mình thất hứa mà là nàng cứ nhiên tuyệt đối tin tưởng lời hứa hẹn của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hương Cư Lô Khai Trương. Giác Ngộ Khúc(1)

Độc Cô Thiên Sát rời khỏi, cũng là lúc Hương Cư lâu của Trương Lam Nguyệt khai trương. Từ trên xuống dưới, khắp mọi nơi đều tấp nập, đương nhiên Huyền Huyền là Diệp Từ là phi thường bận rộn. Bởi vì hai người một là phó quản lý một là trực tiếp chỉ đạo công việc, tuy không phải ngày nào cũng đến đây nhưng vào ngày này lại hết sức bận rộn. Đương nhiên, hôm nay Trương Lam Nguyệt là không thể không có mặt tại đây, và cũng không thể đeo mặt nạ hay dùng mu sa, bởi như vậy sẽ không tốt cho việc kinh doanh của Hương Cư lâu.

Canh Tuất (19-21 giờ) đã điểm, Hương Cư lâu chính thức khai trương, thật may mắn vì nó đã khai trương trong yên bình, ít nhất là như thế bởi có một rắc rối nhỏ, chỉ là một rắc rối nhỏ thôi nên không mấy ảnh hưởng đến uy tín của Hương Cư lâu, tuy nhiên nó vẫn cần giải quyết một chút.

Chuyện là sau khi Hương Cư lâu khai trương, Quách Lan - một thân tín lúc trước của Diệp Từ được Trương Lam Nguyệt chọn làm tú bà cai quản nơi đây. Quách Lan bẩm sinh là nghe lời Diệp Từ nên khi thấy nàng (Diệp Từ) đối với nàng (Lam Nguyệt) cung kính thì cũng theo đó, lại thấy Trương Lam Nguyệt mơ Hương Cư lâu mục đích (phụ) là để những khát cái như các nàng bán nghệ kiếm sống chứ không bán thân thì lại càng khâm phục hơn.

Sau khi nghe Quách Lan tuyên bố mục đích của Hương Cư lâu với khách quan, có nhiều người đã thờ dài chán nản nhưng thủy chung cũng không lên tiếng phản đối, thật ra bọn họ cũng không qua thích thú những kĩ nữ ăn vận thiếu vải hằng ngày kiếm sống bằng cách bám lấy những nam nhân khác. Thêm vào đó, những nữ tử Hương Cư lâu sau quãng thời gian được chính tay Trương Lam Nguyệt rèn luyện cầm kì thi họa, tài năng đều xuất chúng hơn, vượt xa hoàn toàn những kĩ nữ ở nơi khác nên có lẽ được lòng nhiều người hơn. Nhưng sự im lặng đó không bao lâu, nghe sau phần diễn đầu tiên, một nữ tử xinh đẹp, tuổi có lẽ đã trạc 30, trên người ăn mặc thiếu vải đột nhiên xông vào, hung hăng lăng mạ:

"Tẩu như vậy cũng gọi là tẩu, đúng là không biết xấu hổ."

Không khí nhất thời im lặng, Quách Lan lập tức đứng dậy, tiến lại gần nữ tử vừa rồi, khuôn mặt đang vẫn vẹo cổ gắng hiện lên một tia tươi cười thân thiện, hướng nữ tử hỏi:

"Không biết vị này là"

Nữ tử nhìn Quách Lan hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt đầy kiêu ngạo:

"Ta là tú bà của Tiểu Mộng lâu, tên Y Đoá. Hôm nay biết Hương Cư lâu các ngươi khai trương nên có ý đến thăm, nhân tiện muốn kết giao với các ngươi, thật không nghĩ tài năng của các ngươi chỉ có chừng này, thật làm ta thất vọng."

Nói dối trắng trợn a! Những người có mặt bao gồm khách nhân, nhóm Trương Lam Nguyệt và Quách Lan đổ mồ hôi. Tiểu Mộng lâu có tiếng ở kinh

thành Thiêng Tàng quốc, không ai là không biết, nhưng nó là không phải nổi danh nhờ tài năng mà là nhờ công phu trên giường của các kĩ nữ-những người đều đã được tập luyện vô cùng thuần thực nhờ chính tú bà Y Đoá. Tuy nhiên, trái với công phu trên giường, kĩ nữ Tiểu Mộng lâu đều là hạng nữ tử cầm kì thi hoạ có thể nói là hoàn toàn mù tịt, nhưng người đến với nơi này cũng đa phần là những kẻ muốn thoả mãn dục vọng của mình, nếu so với Hương Cư lâu ai cũng tài năng xuất chúng, Tiểu Mộng lâu thật là không có khả năng thắng.

Quách Lan định thần lại, nở nụ cười khinh miệt đối với Y Đoá, hỏi:

"Nếu Y Đoá bà và không muốn hợp tác với Hương Cư lâu chúng tôi vậy xin phép đi cho."

Y Đoá thấy Quách Lan khinh thường mình mà gọi hai tiếng "bà bà", lại nghĩ vừa rồi chính mình trắng trợn nói dối, sắc mặt đỏ lên vì xấu hổ, tức giận trong lòng bắt đầu bùng phát:

"Người đây chỉ là hạng tú bà nhi bé, lại dám khinh miệt Tiểu Mộng lâu chúng ta. Hừ, đã là kĩ nữ cùng một loại, lại ra vẻ thanh thanh cao cao, chỉ bán nghệ không bán thân. Ta phi."

Quách Lan sắc mặt đã khó coi cực điểm, nhóm Trương Lam Nguyệt ở trên trông xuống cũng không kém mấy. Bất chợt Trương Lam Nguyệt mờ mắt, trên mặt vẽ lên một nụ cười tuyệt đẹp nhưng làm người khác lạnh sống lưng, nói nhỏ vào tai Diệp Từ cái gì đó rồi đứng lên, hướng phòng thay đồ bước đến. Không biết Trương Lam Nguyệt nói gì, chỉ biết sau khi nó được chuyển tới tại Quách Lan, trông nàng bắt chợt sáng lên, cười nham hiểm rồi quay xuống, cất cao giọng nói:

"Thưa tất cả mọi người, chủ tử của chúng tôi cũng chính là người đã lập nên Hương Cư lâu đây có lời muốn cùng Y Đoá bà và tỉ thí ca tài. Không viết ý của bà bà thế nào?"

Y Đoá làm sao biết được, kiếp trước Trương Lam Nguyệt mệnh danh tài nữ tất thấy đều nhờ vào giọng hát của mình còn nữa, vị cô nương vừa rồi tấu một khúc trên sân khấu là người có thiên phú chơi cầm kén nhất trong Hương Cư lâu, với lại nếu giờ từ chối, mặt mũi Tiểu Mộng lâu coi như vứt sạch, không còn đường lui liên đồng ý. Từ trên gác, Diệp Từ và Huyền Huyền nhìn nhau, trong mắt đầy trầm chọc mĩa mai, đồng thanh thì thầm một tiếng:

"Ngu ngốc".

Quách Lan cười cười, Y Đoá không thèm để ý đến bộ dạng của nàng, bữu môi cùng một kĩ nữ đi lên sân khấu. Nha, có thể nói tiếng ca của bà ta cũng không tệ, ít nhất so với mấy kĩ nữ ở Tiểu Mộng lâu.

Khúc ca kết thúc, Y Đoá phát tay áo rồi khỏi sân khấu, từ trong cánh gà, Trương Lam Nguyệt bước ra. Nàng bao giờ cũng thủy chung một thân lam y, dung mạo tuyệt diệu bị che dưới một chiếc mũ sa nhưng vẫn toát lên khí chất vừa quý phái vừa thanh nhã, phi thường bị thu hút ánh mắt của người khác. Đi bên cạnh nàng còn có hai nữ tử khác của Hương Cư lâu bước lên sân khấu. Tiếng đàn, tiếng tiêu của hai nữ tử vang lên, thanh âm trữ tình, triu mến lập tức làm không khí vốn nãy giờ có chút căng thẳng tan biến, một khúc Giác Ngộ (Bạn nào muốn nghe thì lên youtube nha) được cất lên

Đương chúng sinh đập thượng, giá điều lộ

Nhãn tiền thị nhất phiến mê vụ

Thái đa đích tạt tố

Thái đa đích thúc phọc

Mặc mặc thừa phụ, trước vọng bất đắc khổ

Đương thâm ái tự thử kết thúc

Tịch mịch xâm thực liễu cô độc

Thái đa đích thống xử

Đô vô pháp di bỏ

Chỉ hảo thâm thâm bão trước hồi ức khổ

Giác ngộ, phóng hạ sở hữu đích tâm khổ

Cầu nhất cá quy thuộc

Bà yêu hận biến thành chú phúc

Giác ngộ, phiêu khai hoan hỉ đích kinh thư

Niệm nhất cú tri túc

Bà tâm niệm toàn tổ khuyển.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyển Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hương Cư Lâu Khai Trương. Giác Ngộ Khúc (2)

Một khúc Giác Ngộ được cất lên làm toàn thể những người có mặt giống như hồn lìa khỏi xác, chìm đắm trong nó đến tận khi kết thúc vẫn chưa hoàn lại được. Đương nhiên, Quách Lan là người đầu tiên hoàn hồn, trong mắt đầy ý cười hướng Y Đoá hỏi: "Không biết ca nghệ của chủ tử chúng tôi, Y Đoá bà bà thấy sao?"

Y Đoá cố gắng lắm mới kiềm chế được con tức giận của mình, trên mặt là một nụ cười vắn vẹo, một câu nói ra như nặng ngàn cân:

"Chủ tử các người, quả nhiên tài nữ. Y Đoá ta xuống đã lâu như vậy, mà vẫn chưa nghe ai thể hiện Giác Ngộ khúc hay như này."

Quách Lan là vô cùng đắc chí nhìn Y Đoá làm nàng ta tức muốn thổ huyết. Đột nhiên, trong đầu Y Đoá lên một ý tưởng nào đó, nàng ta bắt đầu thu liễm bộ mặt giận dữ, hướng Trương Lam Nguyệt sắp ly khai cười tươi như hoa:

"Cô nương là chủ tử Hương Cư Lâu? Quả đúng như những gì ta đoán. Những cô nương tại Hương Cư Lâu này, ai cũng đa tài đa sắc, không biết có phải do một tay cô nương dạy dỗ?"

Trương Lam Nguyệt khuôn mặt dưới mu sa tựa tiểu phi tiểu, trong lòng bắt đầu đoán được mục đích của Y Đoá, liền cùng nàng ta phối diễn một vở kịch:

"Y Đoá bà bà quá lời rồi, cô nương Hương Cư Lâu có lẽ đúng là do tiểu nữ truyền dạy một chút nhưng họ đều là bẩm sinh đa sắc đa tài, tiểu nữ chỉ chút tài mọn, khi này đã tự bêu xấu mình với bà bà, thật không dám tự nhận một tay dạy dỗ."

Y Đoá khuôn mặt lộ ra hưng phấn rõ ràng vì nghĩ Trương Lam Nguyệt cá cắn câu, tiếp tục nói:

"Ồ không! Cô nương sao lại tự mình bêu xấu với ta? Tài nghệ cô nương nơi này ai cũng biết, là thập phần hoàn hảo không chút tí vết. Y Đoá ta điểm phục nói có thể gặp được tài nữ như cô nương. Không biết cô nương danh xưng là gì?"

Một số khách nhân có mặt bắt đầu tán thành ý kiến của Y Đoá. Bọn họ quả là từ xưa đến nay chưa thấy ai ca được Giác Ngộ khúc hoàn mĩ như vậy. Phải biết, Giác Ngộ đối với những tài nữ Thiên Tang quốc đều là một thử thách khó khăn, nếu ai có thể ca được hoàn hảo, chắc chắn sẽ khiến người ta ca tụng và đổ kị. Vấn đề là từ trước đến nay chưa ai làm được điều đó. Bây giờ kì lục ấy đã bị phá, tránh không khỏi bọn họ muốn biết về nàng

"Tiểu nữ họ Trương, còn tên cũng không có gì đặc biệt, sợ mọi người sẽ cười chê."

Trương Lam Nguyệt vẫn phối hợp với Y Đoá một cách xuất sắc, khiến nàng ta càng ngày càng đắc chí, bắt đầu đi vào vấn đề chính:

"Trương cô nương, hảo. Không biết cô nương có thể cho Y Đoá ta xem dung mạo của cô nương?"

Cuối cùng cũng lộ diện mục đích chính!

Trương Lam Nguyệt bỗng cảm thán cho chính mình. Y Đoá bà bà có lẽ nghĩ bộ dạng của nàng rất xấu nên mới phải dùng đến mu sa che mặt đây mà. Tuy nhiên thì, việc này cũng không sai với lối sống Thiên Tang quốc nữ tử. Thời cổ đại, nữ nhân chỉ cần diện mạo, mà những nữ nhân có diện mạo cũng không ai như nàng, phải dùng mu sa che mặt. Vậy nên, Y Đoá bà bà là nghĩ nàng thất sắc mới phải dùng khăn che mặt đó mà. Nhưng có lẽ, bà bà phải thất vọng rồi. Nha, cũng không phải là nàng tự kiêu với khuôn mặt của mình, nhưng đúng là nó rất tiềm năng hại nước hại dân mà.

Nhẹ mím cười một cái, nàng cố ra vẻ lo lắng hỏi:

"Không biết Y Đoá bà bà tại sao lại có nhã hướng với dung mạo tiểu nữ?"

Y Đoá nhận ra sự "lo lắng" trong giọng nói nàng, trong lòng thầm đắc chí, chắc hẳn nàng bề ngoài xấu xí mới lo lắng khi phải lộ mặt, liền tìm lý do khiến nàng không thể chối từ:

"Nha, Y Đoá ta thấy Trương cô nương tài hoa như vậy, chắc chắn phải là một người cốt mạo khuynh quốc khuynh thành, nên muốn nhìn xem để mở rộng tầm mắt chút thôi. Hoàn toàn không có ý gì khác, mọi người thấy có đúng không?"

Lần này thì không chỉ vài người mà cả đại sảnh đều cùng một ý kiến với Y Đoá. Cô nương có thể ca một khúc Giác Ngộ hoàn mĩ trong tường tường của họ, tuyệt đối là người đẹp nhất từ trước đến nay. Vậy nên bọn họ là vô cùng hứng thú với khuôn mặt của Trương Lam Nguyệt.

Được rồi!

Trương Lam Nguyệt thầm reo một tiếng, tay nhỏ từ từ đưa lên vén mu sa. Nhất thời, toàn đại sảnh hút một ngụm khí, lập tức động, Y Đoá bà bà trên mặt không còn chút nào đắc chí, mà thay vào là vắn vẹo đến cực điểm. Mu sa che mặt cuối cùng đã tháo xuống, giai nhân tuyệt sắc nở nụ cười xinh đẹp làm mê mẩn tâm hồn bao người, cất giọng nhẹ nhàng hỏi:

"Tiểu nữ thật đã bêu xấu chính mình rồi. Y Đoá bà bà xin đừng thất vọng."

Không chỉ Y Đoá há hốc miệng sững sờ, mà toàn bộ người có mặt tại đại sảnh đều ở trong tình trạng như này. Họ là chưa bao giờ thấy nữ nhân nào

xứng với bốn từ "khuyñh quốc khuyñh thành" đến như này nha! Tóc đen ba ngàn sợi được búi đơn giản, trên búi tóc cũng chỉ có một cây trâm phượng nhưng toát lên vẻ tinh thể; mày cong vút, dài như lá liễu; mắt phượng nhỏ, dài để lộ đôi lam mâu thần bí; môi đỏ mềm mềm ướt ướt, thi thoảng khẽ động làm mê hoặc lòng người; trên người lam y thuần khiết làm nàng trông như nổi bật hẳn lên. Vừa xinh đẹp khuyñh quốc khuyñh thành, vừa tinh thể quyến rũ lại vừa ngay thờ thanh nhã, hoà lại phối hợp trên một người không nghĩ lại xuất chúng đến vậy.

Trương Lam Nguyệt nở nụ cười duyên dáng, đem tất thảy biểu cảm của mọi người thu vào đáy mắt, nhẹ nhàng giọng hỏi:

"Y Đoá bà bà? Đừng nói bà bà thất vọng về ta đến vậy chứ."

Y Đoá hoàn hồn, cuối đầu nghiêng răng nghiêng lợi làm giọng nói mang vài phần vận vẹo hưng dữ:

"Trương cô nương quả xứng danh tuyệt sắc giai nhân, vừa khuyñh quốc khuyñh thành, vừa tài hoa dịu dàng. Không ngờ Y Đoá ta lại có thể thấy một người hoàn hảo đến như này."

Hai chữ "hoàn hảo" có lẽ Y Đoá đang tức giận vô cùng nên như được nhấn mạnh. Nha hoàn luôn đứng sau nàng ta biết chủ tử mình giận dữ, hạ thấp giọng nói với bà ta điều ý đó. Không biết nha hoàn này nói điều gì, chỉ biết sau khi nghe xong, Y Đoá cơ hồ lại càng thêm giận, trừng mắt nhìn nha hoàn làm nàng sợ hãi lùi lại mấy bước, tức giận như muốn bùng nổ nói:

"Chúng ta đi."

"Nếu bà bà muốn về vậy thì, Quách Lan tiễn khách."

Sau khi tiễn khách quý ra về, Trương Lam Nguyệt cũng không nán lại lâu, trực tiếp ly khai trở về phòng, khách nhân thấy giai nhân rời khỏi thì buồn chán nói đùa nhau ra về. Canh Hối (21-23 giờ) chìm trong yên tĩnh.

Ngày ngày hôm sau, một loạt những lời đồn về Hương Cự Lâu truyền khắp kinh thành Thiên Tang quốc, trở thành tiêu điểm bàn tán của nhiều người. Nghe đồn, Hương Cự Lâu nữ tử ai nấy đa tài đa sắc, chỉ bán nghệ không bán thân. Nghe đồn, Tiểu Mộng Lâu sáng nay náo động, tú bà Y Đoá vô cùng gấp rút chạy đông chạy tây tìm người dạy cầm kì thi hoạ cho kĩ nữ. Nghe đồn, cái danh "đệ nhất Thiên Tang quốc kĩ viện" của Tiểu Mộng Lâu chỉ trong một đêm rơi vào tay Hương Cự Lâu. Nghe đồn, Hương Cự Lâu Trương chủ tử cốt mạo như tranh, khuyñh quốc khuyñh thành, tài hoa đủ cả, đức độ vô lượng, đem hạng người như Y Đoá cung kính hai chữ "bà bà" suốt buổi. Nghe đồn...

...

Nha, tuy nhiên thì những lời đồn đó cũng không làm ảnh hưởng đến cuộc sống "xấu nữ" của ai đó.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyñh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Người Là Nữ Nhi Của Miên Miên*?(1)

*Có bạn nào còn nhớ di nương của Trương Lam Nguyệt- Bạch di nương không? Nàng tên thật là Bạch Miên Miên đấy.

Cùng nhờ những lời đồn trên mà Hương Cự Lâu làm ăn ngày một phát đạt, cuộc sống của Trương Lam Nguyệt, Huyền Huyền và Diệp Từ cũng được cải thiện hơn trước rất nhiều. Đương nhiên, việc này cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của Trương Lam Nguyệt. Nàng vẫn hàng ngày luyện võ ở Trúc Quan lâm, Huyền Huyền và Diệp Từ nhờ ơn của nàng mà không cần đi Thanh Khâu phục làm việc cực nhọc mà chỉ cần ở lại Vị Uog hiền quét tước, mọi việc nhìn chung cũng khá ổn.

Một tháng sau khi Hương Cự Lâu khai trương, vào buổi sáng, Trương Lam Nguyệt sau khi ăn sáng thì lấy mu sa che mặt, lên trèo tường ra khỏi Thượng Quan gia hướng Hương Cự Lâu đi đến. Xuất hiện trong bộ y phục đen và khuôn mặt được che kín nhưng cũng không gây sự chú ý bởi nó đang được đặt lên nữ tử trên sân khấu. Trương Lam Nguyệt không có trở ngại bằng qua khách nhân, trực tiếp lên lầu hai, mở cửa phòng Quách Lan. Cánh cửa mở ra, trong phòng là Quách Lan với y phục thường ngày đang ngồi bên bàn trang điểm. Thấy có động ngoài cửa, Quách Lan lập tức cảnh giác quay lại, thấy Trương Lam Nguyệt liền hô một tiếng, trong mắt đều là vui mừng và cung kính:

"Chủ tử"

Trương Lam Nguyệt cẩn thận đóng cửa, khẽ gạt đầu một cái rồi bỏ mu sa che mặt, đi đến bên bàn rót một ly trà, nhấp một ngụm hỏi:

"Mọi chuyện ở đây vẫn ổn chứ? Nhiệm vụ lần trước ta giao, người đã hoàn thành?"

"Dạ thưa chủ tử"

Quách Lan rời khỏi bàn trang điểm, đi đến bên tủ lấy một xấp giấy, để trước mặt Trương Lam Nguyệt tiếp tục nói:

"Đây là kết quả mà nô tỳ thu thập được."

Ngưng một chút, nàng (Quách Lan) nhìn nàng (Trương Lam Nguyệt) một lúc rồi nói tiếp, giọng có vẻ hơi trầm xuống:

"Còn một chuyện nữa nhưng nô tì không biết có nên nói hay không."

"Cứ nói đi."

"Nha, cái này, thực ra, hoàng thượng muốn cho mời chủ tử vào cung, trình bày khúc Giác Ngộ lần trước."

Trương Lam Nguyệt nghe Quách Lan nói xong, sắc mặt liền trầm xuống, nàng khép hờ mắt, vân vê ly trà trong tay một hồi, khuôn mặt không một tia cảm xúc làm Quách Lan trở nên sốt ruột, nước miếng nuốt ừng ực. Nàng không phải là không biết triều đình là nơi mực nát đến nhường nào, bắt đầu từ khi hoàng đế hiện tại lên ngôi, Thiên Tang quốc bắt đầu trở nên suy yếu. Nghe đồn năm xưa hoàng đế nhất kiến trung tình với một nữ hiệp giang hồ, hứa đem cả giang sơn để đổi lấy nữ hiệp, nhưng nữ hiệp là con người trọng nghĩa, hơn nữa đã có ý trung nhân nên không đồng ý, từ đó, hoàng đế không thiết việc triều chính, chỉ ở hậu cung hưởng lạc cùng phi tần. Cũng vì vậy, triều đình chỉ sau vài năm trở nên sa sút hoàn toàn, quan lại chia bè kết phái tranh giành lẫn nhau, đời sống người dân xuống dốc vô cùng. Thật may vẫn còn một số quan lại trung thành đem việc triều đình hết thảy giải quyết, Thiên Tang quốc mới bớt đi phần nào đời khổ. Quách Lan cũng biết, Trương Lam Nguyệt là con người trọng nghĩa, căm ghét triều đình nhưng để có được một số thông tin quan trọng, nàng (Quách Lan) không thể không đáp ứng yêu cầu đó thay nàng (Trương Lam Nguyệt), chủ tử có lẽ sẽ tức giận lắm.

Nhưng ngược với những gì Quách Lan suy đoán, Trương Lam Nguyệt mỉm cười một cái, đặt ly trà xuống bàn, đứng dậy phất tay áo rồi đi, còn không quên trả lời câu hỏi khi nãy:

"Được rồi, ta đồng ý, người chuẩn bị đi, mai chúng ta sẽ vào cung."

Quách Lan phút chốc ngăn người, nào có lẽ vẫn chưa tiêu hoá hết câu nói của Trương Lam Nguyệt. Chủ tử, người cư nhiên đồng ý?

Trương Lam Nguyệt vận một thân lam trang, đội mu sa che mặt, hít thở một hơi điều hoà cơ thể, cùng Quách Lan hướng hoàng cung đi đến. Bên ngoài cửa cung, một thái giám đã chờ sẵn, hẩn phất cái phất trần trên tay, hướng tay về phía trong ý nói mời vào, Trương Lam Nguyệt cũng không khách khí, theo thái giám đó vào trong. Vượt qua một chặng đường dài, hai người cuối cùng cũng đến được Điện Dưỡng Tâm - trung tâm của hoàng cung. Thái giám cung kính cúi đầu dẫn hai người Trương Lam Nguyệt vào trong, giọng the the nói:

"Trương cô nương đến."

Tất cả mọi người đều ngừng nói chuyện, đồng loạt hướng mắt về phía cửa chờ đón bóng dáng người được gọi là đệ nhất nữ nhân trong lòng đồn của quần chúng. Trương Lam Nguyệt và Quách Lan bước vào trong những ánh mắt tò mò của quan lại đại thần, trước hoàng thượng cúi đầu hành lễ:

"Nô tì bái kiến hoàng thượng."

"Trương cô nương bình thân."

Hoàng thượng Thiên Tang quốc - Khúc Nhan Hạo cười cười, phất tay miễn lễ, tiếp nói:

"Trẫm nghe đồn, Trương cô nương tài sắc có đủ, 10 phần vẹn 10. Hôm nay, trước tất cả mọi người, cô nương có thể tấu một khúc không?"

"Không biết hoàng thượng muốn nghe khúc gì?"

Hoàng thượng dáng vẻ suy tư một hồi rồi mỉm cười, nói:

"Cô nương có thể tấu một khúc Tiêu Dao không?"

Hoàng hậu, hoàng thái hậu, Thượng Quan Lâm Thiên ba người có mặt nhất thời đen mặt, cúi đầu vò vò khăn tay rải gần còn hoàng thượng vẫn ngồi im trên ghế rồng, tròn mắt mơ hồ chứa đựng những cảm xúc hỗn loạn. Vui vẻ có, giận dữ có, thương tâm có, nhớ nhung cũng có. Trương Lam Nguyệt đem hết cả biểu hiện của 4 người thu vào mắt, trong đầu khó hiểu vô kể nhưng cũng không đành lòng trái ý cầu của hoàng thượng, khẽ đáp:

"Nô tì xin tuân."

Nói rồi nhận cầm từ tay Quách Lan, ngồi xuống giữa đại sảnh, bắt đầu một khúc Tiêu Dao mà không biết, miệng của hoàng thượng đã nhếch lên, lâm lâm

cái gì đó mà không ai hay.

Tuế nguyệt thôi nhân lão,danh lợi đồ vọng điệu

Nhất hồ trọc tửu,bả mộng tụy đảo

Sinh tử dã tịch liêu,tham nhất cá ứng bão

Quản tha trì dữ tảo,phóng ái lý tiêu dao

Thiên na ma cao,lưỡng ngạn thanh sơn vi liễu

Thương biến nhân gian đa thiếu vị đảo

Ái hận thao thao,toàn đồ nhất bút câu tiêu

Chỉ tướng hảo hảo bả ác kim triêu

Nhĩ na ma hảo ngã dung nhất sinh kì đảo

Đời trước nhĩ,giang hồ lý tiêu dao

Chỉ yếu tâm hoàn khiêu tự ngã đậu nhĩ tiếu

...

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Người Là Nữ Nhi Của Miên Miên? (2)

Một khúc Tiêu Dao cất lên, biểu hiện của 4 người vừa rồi liền thay đổi. Hoàng thượng trước kia chỉ là một mờ tình cảm thì giờ. Là vui sướng biểu lộ ra mặt. Hoàng hậu liền hoa dung thất sắc* cuối đầu vò vò khăn tay che đi khuôn mặt đang đầy tức giận. Hoàng thái hậu cũng là vô cùng tức giận, nắm chặt tay đến mức móng tay đã cắm vào da chảy máu tự bao giờ mà không hay. Còn lại Thượng Quan Lâm Thiên là hỗn tạp tư vị giữ khó hiểu, giận dữ và kinh ngạc. Tất cả những đại thần còn lại có mặt đều là kinh ngạc và thán phục, đương nhiên cũng có người lên tiếng chê bai nhưng hết thấy đều không qua được mắt phượng Trương Lam Nguyệt. Nàng ngưng tay tấu, đứng lên vừa cầm đàn vừa khẽ nói: "Nô tì đã tự bêu xấu chính mình để hoàng thượng và mọi người chê cười rồi."

Khúc Nhan Hạo cố nén xúc động, thở hắt ra một hơi, cố kiềm chế hỏi nhưng ai cũng có thể nghe ra hần là đang rất khẩn trương cùng vui mừng:

"Trương cô nương quả nhiên khiêm tốn. Bản vương có thể biết ai là người đã dạy cho cô nương khúc cảm này không?"

"Khúc cảm này, là do mẫu thân dạy cho tiểu nữ."

Trương Lam Nguyệt không bịa đặt nói dối, nàng tuy biết khúc này ở kiếp trước nhưng trong bộ âm học của Bạch di nương cũng có khúc này, hơn nữa nhìn trang giấy còn cũ hơn bình thường, hiển nhiên nàng khi sống rất thích khúc nhạc này.

Hoàng thượng nghe nàng nói đến mẫu thân, nhất thời cao hứng hỏi lại:

"Mẫu thân của cô nương là họ Bạch?"

"Dạ, mẫu thân của nô tì quả đúng mang họ Bạch."

Trương Lam Nguyệt bắt đầu mơ hồ có chút nhận ra ý đồ của Khúc Nhan Hạo, khuôn mặt dưới mu sa tựa tiểu phi tiểu. Khúc Nhan Hạo nghe nàng nói vậy liền mừng rỡ hỏi tiếp:

"Phụ thân cô nương thực họ Trương?"

"Dạ đúng vậy thưa hoàng thượng."

"Vậy người tên gì?"

Khúc Nhan Hạo nói đến đây, Trương Lam Nguyệt thực đã nhận ra mục đích Khúc Nhan Hạo. Đây là muốn thăm dò về nàng hoặc mẫu thân Bạch di nương của nàng. Khúc Nhan Hạo có lẽ là cố nhân hoặc người thăm thương trọng nhớ mẫu thân nàng năm xưa, sẵn sàng đổi cả giang sơn của mình lấy mẫu thân, ai nghĩ mẫu thân vì quá yêu Thượng Quan Lâm Thiên mà từ chối, sẵn sàng trở thành thất thiếp, cuối cùng lại bị Triệu thị hạ độc mà chết.

*Hoa dung thất sắc: Sắc mặt khó coi

Ngắm lại, tình yêu của nàng dành cho Thượng Quan Lâm Thiên, quả thật không đáng.

Miên mạn suy nghĩ một hồi, Trương Lam Nguyệt mới nhận ra Khúc Nhan Hạo và 4 người kia đang vô cùng sốt ruột chờ đợi câu trả lời từ nàng, liền nói:

"Nô ti tên Trương Lam Nguyệt."

Nàng trả lời, Thượng Quan Lâm Thiên sắc mặt đen thui liền đứng lên hỏi:

"Người có thể cho tất cả mọi người nhìn ngắm dung mạo của mình hay không?"

Trương Lam Nguyệt liền lập tức lâm vào khó xử. Nàng đang là sợ Thượng Quan Lâm Thiên nhìn thấy mình giống mẫu thân sẽ nghe ngờ. Trong trí nhớ của Thượng Quan Lam Nguyệt không hề có Bạch di nương nhưng lần trước kia đột nhiên vào thư phòng nghe trộm Thượng Quan Lâm Thiên, nàng đã thấy bức họa của Bạch di nương và có thể chắc chắn, thân thể Thượng Quan Lam Nguyệt lớn lên cùng Bạch di nương chính là một khuôn mặt. Quách Lan cũng bắt đầu nắm chặt tay kim nén cơ giận, nàng biết chủ tử đang lo lắng bởi như vậy sẽ ảnh hưởng lớn đến việc thu thập thông tin mật của Hương Cư lâu trong bóng tối. Tất cả đều tại nàng, nếu nàng không vì tham tiếc một chút tin tức, chủ tử có phải lâm vào tình trạng này không.

Có lẽ sau chuyện này, nàng (Trương Lam Nguyệt) sẽ không tin tưởng giao nhiệm vụ thu thập cho nàng (Quách Lan) nữa rồi.

Suy nghĩ miên man một hồi, cuối cùng Trương Lam Nguyệt cũng quyết định liều lĩnh một phen, tay nhỏ nhẹ đưa lên vén chiếc mạng che mu sa. Thượng Quan Lâm Thiên lân vào trầm mặc cùng kinh ngạc, Khúc Nhan Hạo nhíu mày cười một nụ cười vô cùng tươi tắn, hoàng hậu và hoàng thái hậu hai người đều giống Thượng Quan Lâm Thiên là kinh sợ cùng trầm mặc, Quách Lan không tránh khỏi ngớ ngàng khi chủ tử quyết định như vậy, còn lại các quan lại đại thần ai nấy nín thở đồng loạt. Trương Lam Nguyệt đôi mắt xuất hiện một tia tức giận rồi rất nhanh biến mất, định mở miệng châm chọc Thượng Quan Lâm Thiên liền bị lời nói Khúc Nhan Hạo đánh gãy:

"Người là nữ nhi của Miên Miên?"

Trương Lam Nguyệt liền thu lại sự chú ý tới Thượng Quan Lâm Thiên, quay ra nhìn Khúc Nhan Hạo. Phải rồi, mẫu thân tên thật là Bạch Miên Miên, giờ có thể chắc chắn Khúc Nhan Hạo đang muốn thăm dò về nàng. Như vậy, chứng minh rằng, nữ hiệp năm đó từ chối hắn, là mẫu thân nàng. Nhưng nếu ý trung nhân của người năm ấy là Thượng Quan Lâm Thiên, vậy sao Khúc Nhan Hạo còn có thể cho hắn ở lại, hơn nữa còn nắm giữ vị trí rất cao trong triều đình Thiên Tang quốc? Tại sao Triệu thị có thể hạ độc chết mẫu thân mà không ai vào cuộc điều tra? Tại sao khi nàng nói họ Trương, không phải họ Thượng Quan, lại có thể chắc chắn nàng là nữ nhi của mẫu thân Bạch Miên Miên? Tại sao giờ cũng không nhận ra, kẻ bị cả Thiên Tang quốc trước sau chê cười là Xấu Nữ Khuynh Tam Thất Thượng Quan Lam Nguyệt-nữ nhi thực của nàng?

Rốt cuộc, chuyện này còn những khúc mắc gì mà nàng không biết?

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Người Là Nữ Nhi Của Miên Miên? (3)

Đêm vắng tại lãnh cung

Một nam tử trung niên, trên người khoác hoàng bào nhẹ nhàng cử chỉ đẩy ra cánh cửa lãnh cung. Hắn nhanh chóng bước vào rồi đóng cửa, lấy ra từ trong người ra một hộp diêm, quẹt lửa vào châm lên một ngọn nến có sẵn trong phòng. Ngọn nến vừa thấp lên, bức tường bên cạnh nó đã xuất hiện một bức tranh tuyệt đẹp vô cùng. Trong tranh là một nữ tử với khuôn mặt hao hao giống Trương Lam Nguyệt, tay phải nàng ôm một cây cầm gỗ, vừa nhìn đã biết nó là cực phẩm, tay trái nàng đặt lên những dây đồng tựa như sắp đánh làm cả bức tranh thêm phần sinh động và tuyệt đẹp hơn. Trong ánh lửa yếu ớt, dung mạo nam tử trung niên cũng hiện hữu rõ ràng

Là Khúc Nhan Hạo!

Khúc Nhan Hạo tay cầm bức tranh vẽ mặt tựa vô vàn sung sướng. Hắn cúi đầu, miệng mở ra, giống hệt đang nói chuyện với bức tranh:

"Miên Miên, lâu quá không gặp, nàng vẫn khoẻ chứ? Trẫm thật có lỗi khi không thể đến thăm nàng thường xuyên."

"Miên Miên, nàng phải chăng là đang trách trẫm vô tình, không quan tâm đến nàng. Ôi Miên Miên, xin đừng có ý nghĩ như thế. Nàng thương cho hoàn cảnh trẫm, thái hậu không cho trẫm đem theo bất kì đồ vật gì liên quan đến nàng, hoàng hậu và cung phi ngày nào cũng bám lấy trẫm. Nàng xin đừng oán trách trẫm."

"Nàng biết gì không Miên Miên, hôm nay trẫm gặp nữ nhi của nàng đấy, tuy không biết có phải hay không nhưng nó có rất nhiều điểm giống nàng."

"Nàng hiện tại đang ở đâu? Phải chăng là đang hạnh phúc bên cạnh Trương Tử Kỳ? Sao nàng không để ý đến trẫm? Trẫm có điều gì không bằng Trương Tử Kỳ?"

"Miên Miên, sao khi ấy nàng lại chọn Trương Tử Kỳ mà không phải trẫm? Là trẫm không anh tuấn bằng hắn? Trẫm không gặp được nàng trước hắn?"

Trầm không giỏi giang hay có lòng trọng nghĩa như hân? Sao nàng không muốn trở thành hoàng hậu cao cao tại thượng bên trầm, ngày ngày sống trong nhung lụa giàu sang lại muốn cùng hân quy ẩn giang hồ, sống cuộc sống bình dân tầm thường thấp kém ấy? Rốt cuộc tại sao nàng không chọn trầm hả Miên Miên? TẠI SAO CHÚ?"

...

Khúc Nhan Hạo thì thầm bên bức tranh, lúc đầu giọng hân đầy cung chiều sùng nịnh giống hệt nam tử đang dỗ dành người yêu rồi dần dần trở nên căng thẳng tức tối, cuối cùng là cao giọng như quở trách. Tựa hồ, hân cư nhiên coi bức tranh trở thành người thật mà đem tâm tình xả hết.

Tầm cung hoàng thái hậu, một tiếng đập bàn thâm thúy vang lên. Hoàng thái hậu sắc mặt vận vẹo khó coi, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau tạo ra những tiếng ken két phi thường khó nghe. Phía dưới là hoàng hậu cũng chẳng tốt đẹp sung sướng thêm bao nhiêu, khăn tay đã bị vò cho nhàu nát, móng tay đâm rạch cả khăn tay, đâm sâu vào da đến chảy cả máu. Cuối cùng là Thượng Quan Lâm Thiên khuôn mặt cơ hồ so với cái đít nổi cũng không khác biệt lắm, chén trà trên tay đã sớm nhìn thấy vết nứt. Hoàng thái hậu đập bàn hả giận xong, cảm thấy vẫn chưa đủ, liền hướng Thượng Quan Lâm Thiên trách móc:

"Việc này là sao? Người định giải thích thế nào?"

Thượng Quan Lâm Thiên đặt chén trà vỡ xuống bàn, cung kính:

"Bẩm thái hậu, chuyện này hạ thần cũng không biết. Năm đó khi Miên nhi mang thai, hạ thần đã theo lệnh thái hậu giết đi Trương Tử Kỳ, rồi dàn dựng như một vụ hoả hoạn bất đắc dĩ. Miên nhi 14 năm trước đã chết, nữ nhi duy nhất của nàng là Thượng Quan Lam Nguyệt giờ là xấu nữ. Thực sự, không nghĩ"

"Không nghĩ cái gì mà không nghĩ. Năm đó ta tin tưởng giao cho người giết Trương Tử Kỳ, dàn dựng vụ hoả hoạn, người khi ấy khẳng định không có bất cứ khe hở nào. Vậy Trương Lam Nguyệt kia là ai? Mẫu thân nàng họ Bạch, tên Miên Miên; phụ thân họ Trương; hơn nữa còn khúc Tiêu Dao đó, trừ Bạch Miên Miên không ai có thể tấu. Vậy Trương Lam Nguyệt đó là ai?"

Hoàng thái hậu giận qua không kìm chế được, liền đem bao nhiêu phiền muộn, bao nhiêu tức giận dành cho Bạch Miên Miên xả lên đầu Thượng Quan Lâm Thiên. Hoàng hậu- Thượng Quan Lâm Lan thấy ca ca mình bị thái hậu day nghiến, liền trước lựa lời cứu nguy:

"Mẫu hậu xin đừng nóng. Thượng Quan gia chủ chẳng qua là sơ xuất một chút. Hơn nữa, một nữ tử chân yếu tay mềm như Trương Lam Nguyệt cũng chẳng hại chi cho Thiên Tang quốc ta. Mẫu hậu, người hà phải day nghiến Thượng Quan gia chủ như vậy, vừa là xấu đi giao hảo giữa chúng ta, vừa tổn hại đến long thể."

Hoàng thái hậu vốn yêu thích hoàng hậu, thấy nàng lo lắng cho thân thể của mình tâm trạng liền dịu đi vài phần nhưng nét mặt vẫn còn tức giận. Hoàng hậu thấy hoàng thái hậu hạ hoả cũng dịu tâm, tiếp theo lựa lời góp ý:

"Mẫu hậu, người phải chăng đang lo lắng đến Trương Lam Nguyệt nhiều như vậy. Nàng bắt quá chi là một nữ tử, giỏi giang lắm thì mở được một kỹ viện kinh doanh kiếm sống, đối với Thiên Tang quốc ta chẳng lợi cũng chẳng hại. Nàng bắt quá chi xinh đẹp tài hoa hơn người một chút, hoàng thượng cho dù nhìn nàng tưởng nhớ Bạch Miên Miên, cũng chẳng thể làm gì được."

Nói đến ba từ "Bạch Miên Miên", máu nóng trong người Thượng Quan Lâm Lan cơ hồ muốn sôi lên rồi. Năm đó tất cả đều tại Bạch Miên Miên, nếu không phải nàng ta xinh đẹp bộ dạng xuất hiện cùng Trương Tử Kỳ, nam nhân nàng ái mộ đã không dính phải lưới tình của nàng ta, để bây giờ, cho dù Thượng Quan Lâm Lan nàng mang tiếng phu thê với người ấy, mà đó chẳng qua cũng chỉ là hư danh. Nếu không phải năm đó Bạch Miên Miên ra vẻ trọng nghĩa cứu thoát người ấy, có lẽ hân sẽ không si mê nhưng nhớ đến mức này. Tất cả, đều là do Bạch Miên Miên gây ra, hết thấy mọi thứ đều là lỗi tại Bạch Miên Miên.

Cố gắng tìm cách kìm chế cơn giận, Thượng Quan Lâm Lan phun ra một hơi thở dài, vì hoàng thái hậu hiếm cách:

"Mẫu hậu, con dâu tự bôi xấu chính mình, hiện tại hiến một kế sách xác thực thân phận Trương Lam Nguyệt. Không biết mẫu thân cho phép?"

Hoàng thái hậu nghe nói, sắc mặt lập tức giãn ra phần nào, phất ống tay áo gật đầu:

"Có cách chi? Mau nói ra mẫu hậu xem."

Thượng Quan Lâm Lan cười dịu dàng, uyển chuyển giọng nói như mê hoặc lòng người:

"Mẫu hậu, con dâu thấy bây giờ thân phận Trương Lam Nguyệt vẫn rất mơ hồ. Chúng ta chỉ dựa vào việc mẫu thân nàng họ Bạch, phụ thân nàng họ Trương vẫn chưa chứng minh được gì. Hơn nữa, nàng vẫn chưa phải hoàn toàn mà chỉ hơi hao hao giống Bạch Miên Miên, vậy nên việc Bạch Miên Miên có phải mẫu thân nàng hay không là chưa thể kết luận. Con dâu thiết nghĩ, để đảm bảo, bây giờ húng ta cứ phái người đi theo dõi Trương Lam Nguyệt, qua một thời gian báo cáo lại kết quả. Nếu nàng đúng như thế thì cứ đem thủ tiêu để phong hậu hoả, còn nếu không thì không còn gì đáng lo nữa."

Hoàng thái hậu suy nghĩ một lúc những lời Thượng Quan Lâm Lan nói rồi gật đầu:

"Hảo, cứ theo lời Lan nhi đi. Thượng Quan Lâm Thiên, việc này ta giao cho người, liệu mà xử lý cho tốt."

Thượng Quan Lâm Thiên cẩn tuân lệnh, cuối đầu hành lễ rồi ly khai. Thượng Quan Lâm Lan cũng không lưu lại thêm, theo ca ca rời khỏi. Đêm mờ lung, trăng mờ mịt, hoàng cung lại yên tĩnh như thường.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Sự Thật Năm Đó

Cũng vào đêm ấy, nhưng tại một nơi khác, Trương Lam Nguyệt một thân hắc y kiêu hãnh đứng trước vách núi, mặc cho gió thổi làm rối loạn tóc, đôi bàn tay nhỏ vẫn mân mê tấm lệnh bài có khắc hai chữ tinh xảo "Hoa sơn". Một khắc sau, bên cạnh nàng xuất hiện thêm một thân ảnh hắc y khác, người đó nhìn nàng tựa tiểu phi tiểu, hỏi: "Đồ đệ của ta cuối cùng cũng biết thất mắc sao?"

Hắc y nhân này, không ai khác ngoài Triệu Nhượng Phong (có bạn nào quên vị sư phụ đáng kính của Nguyệt ti không?)

Trương Lam Nguyệt quý gối hành lễ với Triệu Nhượng Phong, thấy nàng buồn lờ lững không do dự đáp lại:

"Sư phụ, đồ đệ đâu phải thần tiên mà không biết thất mắc."

"Thôi được rồi, người không phải thần tiên, người cũng biết thất mắc được chưa. Vậy thân ái đồ đệ của ta thất mắc điều gì?"

Triệu Nhượng Phong xua xua tay biểu hiện như không để ý, Trương Lam Nguyệt cũng nhắc đến nữa, trực tiếp đi vào vấn đề:

"Sư phụ, người là trưởng môn phái ta, thủ hạ chắc sẽ nhiều, người có thể giúp ta tìm hiểu về một người tên Bạch Miên Miên được chứ?"

Triệu Nhượng Phong vừa nghe nhắc đến Bạch Miên Miên, khuôn mặt vốn tươi cười nháy mắt cứng đờ, lắp bắp hỏi:

"Lam Nguyệt, người, người làm sao muốn biết, Bạch Miên Miên?"

Trương Lam Nguyệt khó hiểu nhìn Triệu Nhượng Phong, đang định mở miệng đã bị Triệu Nhượng Phong cướp lời:

"Bạch Miên Miên năm xưa là nữ hiệp nổi tiếng nhất tứ quốc, được hàng ngàn người biết đến nhưng 14 năm trước, nàng đã mất tích trong một trận hỏa hoạn, từ đó không còn ai nhắc đến nàng nữa. Người thế nào lại muốn biết về nàng?"

Trương Lam Nguyệt tròn tròn mắt, kinh hãi trước câu nói của Triệu Nhượng Phong một hồi rồi mới bật ra câu trả lời:

"Nàng là, mẫu thân đồ đệ."

Triệu Nhượng Phong nghe nói, khuôn mặt kích động bỗng chốc cứng lại, lắc lắc đầu, nói chặc chặc một câu như đinh đóng cột:

"Không thể nào. Lam Nguyệt, sư phụ nghĩ có lẽ nhưng làm rồi."

"Tại sao?"

Triệu Nhượng Phong hít sâu vào một hơi:

"Bởi vì phu quân Bạch Miên Miên, không phải Thượng Quan Lâm Thiên của người phụ thân. Người ấy, kẻ được cả võ lâm bấy giờ nhất tề tôn thờ làm minh chủ võ lâm-Trương Từ Kỳ."

Lần này đến lượt Trương Lam Nguyệt sững sờ, cả người run rẩy, lắp bắp mãi không nói ra được một chữ. Triệu Nhượng Phong lại tiếp tục:

"Trương Từ Kỳ và Bạch Miên Miên, lần đầu tiên gặp mặt đã nhất kiến chung tình, sau một thời gian liền quyết định kết làm phu thê. Thế nhưng 14 năm trước, ngôi nhà hai người gặp phải một trận hỏa hoạn, bị thiêu rụi trong chớp mắt. Xác của họ cũng được tìm thấy trong đấy. Vậy nên Lam Nguyệt, người tuyệt đối không phải nữ nhi của Bạch Miên Miên."

Trương Lam Nguyệt nghe nói, bộ não nhanh chóng tiêu hoá hết đám thôn tin vừa rồi nhưng càng tiêu hoá lại càng nhiều thêm thất mắc. Nếu Bạch Miên Miên năm xưa thực đã chết, vậy những kỷ vật của Bạch di nương là sao? Một thứ đan dược có thể làm cho mạch tượng giảm xuống đến mức thấp nhất, những cuốn sách về kinh công, luật âm công, bí kíp âm công cơ nhiên có thể ở chỗ một nữ tử xuất thân điền viên sao? Hơn nữa nếu năm đó Bạch Miên Miên thực đã chết, vậy sao Khúc Nhan Hạo còn định ninh nàng (Trương Lam Nguyệt) là nữ nhi của nàng (Bạch Miên Miên)?

Rốt cuộc mấy cái thứ hỗn độn này là như thế nào?

Bộ não nhảy bén sâu chuỗi lại tất cả các sự việc, đột nhiên một kết luận phi thường xuất hiện trong đầu nàng. Nghe có vẻ rất phi lý như nếu Bạch di nương và Bạch Miên Miên là cùng một người thì chỉ có nó hợp lý thôi. Giờ còn lại là bằng chứng.

Nghĩ đến đây, Trương Lam Nguyệt quay qua Triệu Nhượng Phong bắt đầu kiểm chứng:

"Sư phụ, Bạch Miên Miên năm xưa có phải hành tẩu bằng âm công không?"

"Quả là như vậy."

"Nàng có phải có một loại đan dược có thể hạ thấp mạch tượng xuống đến mức giống hệt như sắp chết không?"

"Đúng là có."

"Vậy những người năm đó cùng Trương Tử Kỳ tranh giành Bạch Miên Miên có những ai? Sư phụ người có thể kể tên được không? Tất cả những người đó."

Triệu Nhượng Phong im lặng một hồi, tay xoa cằm như đang suy nghĩ rồi trả lời:

"Nha, Bạch Miên Miên năm đó khuynh quốc khuynh thành, hành hiệp trượng nghĩa, được rất nhiều người thầm thương trộm nhớ, nhưng nếu nói cùng Trương Tử Kỳ tranh giành, hết thảy chỉ hai người xứng đáng. Thứ nhất là quân vương Thiên Tang quốc hiện tại, kẻ năm xưa muốn dùng cả giang sơn để đổi lấy giải nhân - Khúc Nhan Hạo. Người còn lại, cũng là thân phụ của ngươi, năm đó điên cuồng theo đuổi Bạch Miên Miên mà không màng đến bất cứ gì khác - Thượng Quan Lâm Thiên."

Nghe nhắc đến Thượng Quan Lâm Thiên, Trương Lam Nguyệt 10 phần đã chắc đến 8 phần với kết luận của mình. Ngẩng đầu nhìn Triệu Nhượng Phong, khuôn mặt bị che bởi mu sa tựa tiểu phi tiêu, nói:

"Sư phụ, người hãy thử nhìn kỹ xem, đồ nhi giống ai?"

Nói xong, tay nhỏ liềm động, khẽ vạch xuống mu sa che mặt. Khuôn mặt nàng hiện ra, vừa đúng lúc trăng bị mây che phủ một nửa, chỉ có nửa còn lại mờ lung, phản chiếu vài phân dung nhan nàng nhưng những người luyện võ như Triệu Nhượng Phong, thị lực vốn tốt hơn bình thường rất nhiều nên cho dù chỉ là chút tia sáng nàng cũng thể thấy rõ. Khoảng khắc ấy, Triệu Nhượng Phong chỉ há hốc miệng không nói được chữ nấy, sâu trong đáy mắt hiện lên một hình ảnh khác. Khuôn mặt ấy, chỉ có 3 phần tương tự. Khí chất ấy, lại làm thập phần giống nhau. Dáng người ấy, chỉ có một người trong mắt của nàng có thể có.

Bạch ti ti, của ta. Đúng thật là người rồi ti ti

Triệu Nhượng Phong cảm tưởng khoẻ mắt mình hơi ướt, vội đưa tay lên quạt đi những giọt nước mắt đang trực trào, giọng khàn đặc:

"Lam Nguyệt, người thật là nữ nhi của Bạch ti ti, thật là nữ nhi của Bạch ti ti rồi."

Dừng một chút, khuôn mặt Triệu Nhượng Phong ánh lên đầy sung sướng, hỏi:

"Nếu ngươi là nữ nhi của Bạch ti ti, vậy là năm xưa ti ấy đã không chết có đúng không? Hiện tại ti ấy đang ở đâu? Mau, mau dẫn ta đến đó."

Trương Lam Nguyệt do dự nhìn Triệu Nhượng Phong, mắt phượng thoáng xẹt qua một tia bất đắc dĩ:

"Sư phụ, người hãy nghe ta nói, mặc dù việc này nghe có vẻ hơn bất ngờ chút nhưng trong tình trạng này, nó là hợp lý nhất."

Hít vào một hơi thật sâu, theo dõi biểu cảm đang dần biến hoá trên khuôn mặt của mình sư phụ, nàng nói:

"Năm đó, trong ngôi nhà bị hoả hoạn, phát hiện hai cái xác bị cháy đen. Cái xác thứ nhất, rất nhiều khả năng là của phụ thân đồ nhi, còn cái xác thứ hai, lại không phải của mẫu thân."

"Sư phụ, chắc người cũng nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau chứ? Khi ấy, chắc người cũng biết đồ nhi là xấu nữ Thượng Quan gia phải không?"

"Đồ nhi nghĩ, rất có thể năm đó Thượng Quan Lâm Thiên đã ám toàn phụ thân, rồi tìm cách bắt cóc mẫu thân, phóng hoả ngôi nhà để qua mắt kẻ khác. Sau đó, hãm mạng mẫu thân về Thượng Quan gia, dịch dung khuôn mặt của nàng và đưa nàng lên làm di nương. Mẫu thân rất có thể khi đó đang mang thai đồ nhi, lại không chịu nổi cái chết của phụ thân, liền như vậy ngã ngửa trong Thượng Quan gia. Triệu Diệp Dung cảm thấy mẫu thân rất chói mắt, liền tìm cái hạ độc nàng, nàng dù biết nhưng trên đời đã không còn gì lý luận, vẫn tình nguyện để chính mình trúng độc."

"Cuối cùng, sau nhiều đêm bị độc hành hạ, người đã hạ quyết tâm sinh hạ đồ nhi rồi qua đời."

Triệu Nhượng Phong há hốc miệng sững sờ nghe Trương Lam Nguyệt nói, muốn lên tiếng phản bác nhưng không biết phải nói gì, cuối cùng chỉ thốt ra được một câu:

"Lam Nguyệt, người nói là thật? Vậy nghĩa là, Bạch ti ti, chết rồi sao?"

Trương Lam Nguyệt không biết làm gì khác ngoài gật đầu, Triệu Nhữc Phong cảm thấy như trời đất sụp đổ, nàng khụy xuống, lắc lắc đầu giống như không thể chấp nhận được sự việc. Cuối cùng, cố gắng không thể chống lại với sự ám ảnh, nàng ngẩng đầu, trong mắt đờ đờ vắng bóng, chực chờ trong tay loé sáng, hướng Trương Lam Nguyệt nói:

"Lam Nguyệt, người mau, dẫn ta đến chỗ Thượng Quan Lâm Thiên và Triệu Diệp Dung. Ta phải tự tay kết thúc hai kẻ đó, trả thù cho Bạch tử ti và Trương ca ca."

Trương Lam Nguyệt nhìn Triệu Nhữc Phong như vậy, lam mâu xẹt qua một tia thờ dài, cầm lấy tay nàng (Triệu Nhữc Phong) nói:

"Sự phụ, ngũ mã phanh thây là hình phạt quá nhẹ nhàng rồi đấy. Nếu muốn trả thù, chúng ta phải tìm cách nào đó hay hơn chút chứ."

Triệu Nhữc Phong động tác đình chỉ, đảo mắt nghi ngờ về phía Trương Lam Nguyệt, bị câu nói tiếp theo của nàng làm cho thanh tỉnh:

"Sự phụ, đối với chúng ta kẻ thù, ngũ mã phanh thây là hình phạt nhẹ nhàng nhất, ngay cả lăng trì cũng chưa phải là gì. Nếu muốn trả thù, đồ nhi suy tính, chúng ta phải cho bọn chúng thân bại danh liệt, cho chúng biết thế nào là nhục nhã, đau đớn, cho dù có chết cũng không xong mới đúng chứ."

Triệu Nhữc Phong kinh ngạc không nhìn được nhủ mày, đánh giá Trương Lam Nguyệt một lần nữa, trong lòng thầm nhắc nhở chính mình phải nói với trưởng lão trong Hoa Sơn ngăn chặn tin đồn thất thiệt về việc nàng (Triệu Nhữc Phong) thu một đồ nhi ở ngoài, nếu chưa muốn Hoa Sơn bị nàng (Trương Lam Nguyệt) làm cho sụp đổ. Nha, lạc đề rồi!

"Vậy người có ý kiến gì không?"

"Đồ nhi tất đã nghĩ về việc đó, bất quá với thực lực hiện tại, e là việc này gần như không thể. Vì vậy sự phụ, chúng ta đành uỷ khuất cho hai kẻ đó sống thêm chút nữa vậy."

Triệu Nhữc Phong suy tính một hồi, thấy những lời Trương Lam Nguyệt có vẻ đúng nên cũng gật đầu đồng ý, tuy trong lòng chấp chứa khó chịu nhưng vẫn uỷ khuất xoay người hướng Hoa Sơn phía trở về. Trương Lam Nguyệt nhìn theo bóng lưng Triệu Nhữc Phong, trong lòng tựa tiêu phi tiêu rồi cũng không chậm trễ, nhanh chóng ly khai nơi này mà trở về Thượng Quan gia, chuẩn bị cho một cuộc phong vân nhỏ sắp diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Âm Mưu Của Thượng Quan Ngọc Huyền

Sau sự việc ngày hôm ấy, Trương Lam Nguyệt không hiểu đang toan tính chuyện gì mà cứ ở lì trong Vị Ương hiên không chịu ra, vì vậy nên hết thấy tất cả mọi chuyện ở Hương Cư lâu đều do một tay Diệp Từ. Với tư cách thế chủ đảm đương. Nha, cũng chính vì vậy nên Diệp Từ đã nghe được một kế hoạch hết sức thú vị.

Giống như mọi ngày, sau khi đảm bảo ổn thoả mọi việc trong Hương Cư lâu, Diệp Từ che mặt bằng mu sa, giả làm Trương Lam Nguyệt "tẩu thoát" bằng đường cửa sau. Đang định men theo ngõ cụt để trở về, chợt nàng nghe thấy, sâu trong ngõ cụt bên cạnh Hương Cư lâu vang lên hai tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ. Vì là người luyện võ, lại được tỉ ti nhà mình rèn luyện nên thính giác Diệp Từ đặc biệt tốt, có thể nghe được một số âm thanh rất nhỏ, lại bẩm sinh thích lo chuyện bao đồng nên tò mò đến gần thử xem.

Trong bóng tối, Diệp Từ mờ mịt thấy một đôi nam nữ đang đứng, nam nhân nhìn khá cao còn nữ nhân lại rất thấp, hai người đang ôm nhau vô cùng thắm thiết trong ngõ cụt. Liền sau đó, nữ tử lên tiếng:

"Nếu chàng giúp ta làm một việc, ta sẽ cam tâm tình nguyện ở bên chàng."

"Những lời nàng nói là thật?"

Nam nhân lập tức buông nữ nhân ra, trong giọng nói là vạn phần vui sướng hỏi lại

"Đương nhiên là thật rồi. Nhưng chàng phải giúp ta giải quyết một người trước đã."

"Người trong lời của nàng là?"

"Thượng Quan Lam Nguyệt."

Nghe đến tên Thượng Quan Lam Nguyệt, Diệp Từ liền giật mình, nhìn không được len lén nhìn trộm hai người nam nữ kia một lần nữa. Trong ngõ cụt tăm ách sáng hạn hẹp, nhưng với thị lực của người luyện võ, Diệp Từ chỉ cần nhìn một lần là có thể nhận ra nữ nhân kia. Nàng không ai khác là Thượng Quan Ngọc Huyền. Ra là Thượng Quan Ngọc Huyền, cư nhiên muốn mượn đao giết người. Diệp Từ thầm than trong lòng, lại áp sát thân mình vào tường để

không bị lộ, tiếp tục nghe ngóng xem tình hình.

Thượng Quan Ngọc Huyền khi nhắc đến cái tên Thượng Quan Lam Nguyệt cơ hồ vô cùng oán hận, sắc mặt nhăn đi trông thấy, có thể thấy nó ảnh hưởng đến nàng thế nào. Nam nhân thấy nàng ta như vậy, nhin không được lo lắng truy hỏi:

"Sao thế? Á xấu nữ kia làm gì với nàng?"

"Ân, đồ xấu nữ đáng nguyên rủa đó, nàng ta chỉ là thứ nữ, lại còn xấu xí ngu dốt, vậy mà đại ca lại quan tâm ả còn hơn cả ta. Trước đó, ả còn cậy mạnh đến chỗ mẫu thân ta ép buộc người phải đưa cho ả 200 lượng."

Điều chỉnh lại nhịp thở chính mình một chút, nàng ta nói tiếp:

"Ta muốn chàng đêm nay lên vào Vị Ương hiền, huỷ hoại thanh danh của ả, để cho đại ca vào mọi người đều thấy bộ mặt thật vô sỉ đó."

Nam nhân bị ngạc nhiên bởi lời của Thượng Quan Ngọc Huyền, nhưng rồi suy tính một hồi cảm thấy nàng ta nói đúng, liền hỏi lại một lần nữa:

"Nếu ta làm tốt, nàng thực sẽ nguyện ở bên ta suốt đời chứ?"

"Đương nhiên là như vậy rồi."

Nam nhân ngu ngốc hoàn toàn tin lời Thượng Quan Ngọc Huyền, cùng nàng ta thành giao rồi ra khỏi ngõ cụt, hoà mình vào dòng người tấp nập, thoáng cái đã mất hút.

Đội nam nhân đi khỏi, Thượng Quan Ngọc Huyền lúc bấy giờ mới lộ ra bộ dạng cười trên đau khổ của người khác, tự mình đa tình:

"Ngu ngốc nam nhân, mới nói từng ấy mà hán đã tin, hại ta hôm qua thức trắng đêm nghĩ ra một tá lời thuyết phục. Nhưng vậy cũng không sao, chỉ cần để cho tên này như vậy làm con dối cho ta là được rồi. Ha, hán nghĩ ta sẽ nguyện ở bên cạnh một tên đầu đường xó chợ cả đời sau, thật đúng là mơ tưởng hão huyền. Đời sau khi ngươi huỷ hoại Thượng Quan Lam Nguyệt, phụ thân thế nào lại không đưa ngươi ra công đường xử tội? Hừ, đúng là cóc ghẻ còn đòi ăn thịt thiên nga."

"Thượng Quan Lam Nguyệt, để ta xem ngươi sẽ thảm bại như thế nào, để ta xem phản ứng của đại ca nhìn ngươi khi ấy, xem ngươi có bị phụ thân đánh chết không? Đáng đời, xấu nữ còn đòi treo cao, làm ô nhục thanh danh Thượng Quan gia ta."

Tự mình đa tình một hồi, Thượng Quan Ngọc Huyền lúc này mới lu khai ngõ cụt, trong lòng là vô cùng vui sướng vì nghĩ chính mình sắp nhìn thấy xấu nữ bại trận mà không biết, trong ngõ cụt vừa rồi, một thân tín nha hoàn của xấu nữ trong lời nàng đang nhếch miệng cười khinh bỉ, biểu cảm rõ ràng là sắp có trò vui để giải sầu.

Diệp Từ một bộ dạng xem kịch vui vừa trở về đã lao về phía Trương Lam Nguyệt đem toàn bộ sự việc khi nãy kể lại cho nàng không sót một chữ. Huyền Huyền nghe kể liền lo lắng nhìn Trương Lam Nguyệt hỏi:

"Tí tí định xử lí việc này như thế nào?"

"Nha"

Trương Lam Nguyệt cố tình kéo dài giọng nói đầy mỉa mai, mắt phượng híp lại thành một, chậm rãi đứng lên, hai tay chấp sau lưng:

"Nếu tứ muội đã có lòng quan tâm đến ta như vậy, ta hà có thể phụ lòng muội ấy chứ, hai em thấy có phải không?"

Diệp Từ và Huyền Huyền nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt tinh ranh đáp:

"Ân, tí tí nói chí phải."

"Từ Từ, em làm theo lời ta."

Trương Lam Nguyệt liền ghé sát vào tai Diệp Từ thì thầm với nàng. Không biết nàng (Trương Lam Nguyệt) nói gì, chỉ biết sau khi nghe xong, đôi đồng tử của nàng (Diệp Từ) lóe lên đầy những quang mang, gật đầu một cái rồi xoay người ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Diệp Từ bộ dạng vui vẻ hướng Trương Lam Nguyệt nói tuân lệnh rồi ly khai Vị Ương hiền,Huyền Huyền ánh mắt đầy thắc mắc nhìn nàng rồi lại nhìn sang tí tí mình,nhỏ giọng hỏi:"Tí tí đã nói gì với Từ Từ mà nhìn nàng vui vậy?"

Trương Lam Nguyệt ngồi xuống ghế,đáp:

"Nha,thực ra cũng chẳng có gì cả. Chủ là một chút lòng thành dành cho tứ muội thôi."

Ngừng một chút,Trương Lam Nguyệt lại nhìn Huyền Huyền,nói tiếp:

"Thật ra,ta cũng có chút chuyện muốn nhờ muội."

Nàng nói rồi liền ghé sát vào tai Huyền Huyền thì thầm vài phút rồi thôi. Cũng giống như Diệp Từ,khuôn mặt Huyền Huên loé lên một nụ cười ranh mãnh,hướng Trương Lam Nguyệt cuối đầu nói tuân lệnh rồi cũng ly khai,để lại cho nàng một không gian riêng yên tĩnh.

Diệp Từ vâng lời Trương Lam Nguyệt,lại một lần nữa lên ra ngoài hướng Hương Cư lâu đi tới. Nha,tí tí giao gì không giao,lại giao cho nàng cái công đoạn nhảm chán nhất trong kế hoạch-đi lấy môi nhử. Mà cái môi nhử này cung chẳng có gì khó lấy,chẳng qua chỉ là đến chỗ Quách Lan chọn một cái lư hương* đẹp nhất mang về chứ. Ô ô,nàng một thân khinh công cao cường,thủ đoạn vô biên vậy mà lại phải làm cái nhiệm vụ nhảm chán này,tí tí ơi người có công bằng hay không? Nếu để Trương Lam Nguyệt nghe được mấy lời thăm thương cảm này của Diệp Từ,phòng nàng sẽ bị chọc cho đến giận quá hoá cười mất,đã xem trước được cả một đoạn kịch hay như vậy,cư nhiên còn kêu ca than vãn,thực tình có phải Trương Lam Nguyệt nàng chiều hư Diệp Từ rồi không?

A,lạc đề mất rồi! Quay trở lại vấn đề chính là Diệp Từ trong lốt hoá trang Trương Lam Nguyệt lên lút đột nhập Hương Cư lâu,phòng Quách Lan bằng đường cửa sau. Quách Lan vừa mới giải quyết một rắc rối do kĩ nữ Tiểu Mộng lâu gây ra,đang chập vạt nằm trên giường thì nghe thấy hậu viện bên dưới có động,tức thì chạy lại xem. Diệp Từ thấy Quách Lan liền mừng rỡ gọi to:

"Lan Lan"

"Nha,Diệp Từ tí. Tí quên gì sao? Sao vừa đi đã trở lại vậy?"

Quách Lan còn chưa thắc mắc xong về việc Diệp Từ trở lại sớm hơn dự tính đã thấy mắt hút. Nàng nhú nhú mày khó chịu,cắt giọng khe khẽ gọi:

"Diệp Từ tí,vừa ở đây đã đi đâu vậy?"

"Ồ đằng sau muội."

Diệp Từ cư nhiên ở đằng sau lên tiếng khiến Quách Lan giật mình,mồ hôi lạnh tuôn đầy lưng,gọng có chút ỷ khuất cùng tức giận:

"Diệp Từ tí,lần sau đừng dùng cách đó hù muội nữa,ma tí còn chưa trả lời câu hỏi của muội đấy."

Diệp Từ gãi gãi đầu đầy vẻ hối lỗi trả lời:

"Nha,cũng không có việc gì to tát lắm,chỉ là tí tí nói ta đến chỗ muội mượn một cái lư hương thôi."

Quách Lan vốn không phải người thù dai,thấy Diệp Từ tỏ vẻ hối lỗi liền cho qua,hỏi lại:

"Lư hương? Chủ từ là cần lư hương để làm gì? Chẳng lẽ bị muỗi đốt hay sao?"

"Không phải cho tí tí,mà là cho ngũ tiểu thư Thượng Quan gia Thượng Quan Ngọc Huyền."

Quách Lan nháy mắt liền đen mặt trước lời Diệp Từ nói. Ai mà chẳng biết ngũ tiểu thư Thượng Quan gia Thượng Quan Ngọc Huyền ý vào mình là chính thất,ngày ngày lên mặt với người khác,đặc biệt là chủ từ các nàng. Số lần Thượng Quan Ngọc Huyền khi để chủ từ từ trước đến giờ tuyệt đối không ít,số lần cùng đại tí là Thượng Quan Lâm Vân hùa vào đánh đập chủ từ chính là đếm không nổi. Những người như vậy,chủ từ nàng cho sống thêm vài ngày là tốt lắm rồi,gì lại còn tặng lư hương nữa.

Có âm mưu,chắc chắn là đang có âm mưu

Diệp Từ giống như đọc được suy nghĩ của Quách Lan,đôi đồng tử ánh lên đầy vẻ cười trên đau khổ người khác,gật đầu:

"Muội đoán đúng rồi đấy,chuyện là như vậy này"

Nói rồi liền ghé sát vào tai Quách Lan,thao thao bất tuyệt chuyện vừa nãy bắt gặp Thượng Quan Ngọc Huyền gặp gỡ nhân tình giữa ban ngày ban mặt,còn âm mưu hãm hại Thượng Quan Lam Nguyệt. Quách Lan nghe xong,liền gạt đầu tỏ ý đồng tình với Diệp Từ và Trương Lam Nguyệt,lấy từ trong

tử ra một cái lư hương đẹp nhất đưa cho nàng. Diệp Từ hoàn thành nhiệm vụ,cũng không nói nhiều nữa,trực tiếp ly khai Hương Cư lâu,để Quách Lan có thời gian nghỉ ngơi.

*Lư hương: Ở đây chỉ lư hương dùng để đuổi muỗi

Huyền Huyền vâng lời Trương Lam Nguyệt,đi đến y quán mua rất nhiều dược liệu về để tì tì nàng bào chế xuân dược. Công việc này kể ra cũng không có gì khó khăn lắm với một người từ khi sinh ra đã phải đi một quãng đường dài lên núi để tìm thảo dược chữa bệnh cho mẫu thân như nàng.

Đứng ngoài y quán,Huyền Huyền hít một hơi thật sâu rồi đẩy cửa đi vào. Y quán lúc này đang ế ẩm đột nhiên có khách làm tiểu nhị mừng rỡ vô vàn,vội chạy lại kéo tay Huyền Huyền,rất nhiệt tình giới thiệu:

"Quý khách không biết muốn mua dược hay sắc thuốc? Ở đây chúng tôi có đủ loại dược liệu và..."

Tiểu nhị nói một tràng rất dài tên các loại dược liệu có trong y quán làm Huyền Huyền đen mặt,vội ho khan mấy tiếng thu hút sự chú ý của tiểu nhị,nàng nói:

"Chủ tử chúng tôi muốn những loại dược liệu này,không biết ở đây có đủ không?"

Nói rồi nàng liền đưa tờ giấy có viết các thành phần của xuân dược cho tiểu nhị. Tiểu nhị nhú nhú mày mấy cái,quả nhiên đã nhìn ra vị thuốc cần tìm có điều gì đó bất thường,định hỏi lại cho chắc chắn nhưng rồi lại thôi. Hắn để tờ giấy lên bàn,hướng tử chứa dược bốc chọn những dược phẩm có tên rồi gói lại cho,đưa cho Huyền Huyền:

"Của quý khách đây,tổng cộng 40 lượng."

Huyền Huyền đưa bạc cho tiểu nhị rồi ra về,quên mất tờ giấy có ghi tên các dược liệu. Tiểu nhị thấy nàng bỏ lại tờ giấy liền suy nghĩ một hồi,cuối cùng cũng quyết định đưa nó cho chủ tử của mình. Chủ tử của hắn,sau khi liếc qua tờ giấy,lại nghe tình huống của tiểu nhị,trong lòng không khỏi lăm lăm bấm tự hỏi:

"Nàng cần xuân dược để làm gì? Tôi nay phải ghé qua mới được."

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bại Hoại Nữ Nhân (1)

Đêm vắng. Vị Ương hiền vẫn như mọi khi chìm trong yên tĩnh. Từ cửa tây ở hậu viện bỗng xuất hiện một thân ảnh đàn ông cao lớn,động tác khả nghi tiến vào. Phút chốc,một nữ tử khác trong bộ đồ nha hoàn xuất hiện trước mặt nam nhân,hắn hai tay trà sát vào nhau,khuôn mặt ánh lên đầy hưng phấn. Nha hoàn vừa nói vừa đưa tay chỉ về hướng Vị Ương hiền,gọng nói pha chút lạnh như băng:"Ngũ tiểu thư dặn nô tì ở đây đón tiếp ngài."

"Vậy sao? Giờ Huyền muội ở đâu? Sau khi chuyện này thành công,nàng sẽ thực nguyện bên ta suốt đời chứ?"

Nam nhân như biết trước nha hoàn sẽ nói vậy,nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng,nhịn không được hỏi lại. Nha hoàn vẫn như cũ gọng lạnh lùng trả lời:

Chuyện này tiểu thư không nói với nô tì,nàng chỉ dặn nô tì ở đây đợi ngài để giúp ngài hoàn thành công việc thôi."

Nha hoàn này nói rồi liền dẫn nam nhân đến Vị Ương hiền,đợi hắn đi vào liền đóng cửa. Cánh cửa từ từ đóng lại,nha hoàn khi nãy lúc bấy giờ mới thở ra một hơi,cổ nén cười sử dụng khinh công phi thân lên cành cây gần đó,mới yên tâm bật ra tiếng cười thích thú.

Nha hoàn này,không ai xa lạ ngoài Diệp Từ

Diệp Từ ôm bụng cười đến cảm tưởng mắt uрон ướt,quay đầu lại nháy mắt một cái,hạ giọng xuống thấp nhất nói:

"Tì tì,người quả thật là cao nhân,cao nhân a."

Từ trong cành cây,thân ảnh Trương Lam Nguyệt hiện ra,trên khuôn mặt bị che bởi mặt nạ là một nụ cười vô cùng "mãn nguyện". Huyền Huyền đứng bên cạnh Trương Lam Nguyệt thấy Diệp Từ cười khoa trương như vậy,trong lòng sợ hãi kế hoạch bị lộ,liền nhỏ giọng góp ý:

"Từ Từ,muội cười nhỏ giọng chút thôi,ngộ nhớ có ai nghe thấy thì làm sao?"

"Nghe thấy thì càng tốt chứ sao. Không phải chúng ta cần thật nhiều người chứng kiến cái cảnh này sao."

"Mà tí, người có chắc Triệu thị và những người khác sẽ đến đây không?"

Huyền Huyền nghe Diệp Từ nói mới như sực nhớ ra chuyện gì đó, quay đầu lại nhìn Trương Lam Nguyệt hỏi. Trương Lam Nguyệt nghe xong liền nhíu mày, nhẹ cốc đầu Huyền Huyền, lời lẽ tránh mặt nhưng giọng lại đầy ôn hòa:

"Vậy nếu muội là Thượng Quan Ngọc Huyền, muội có gọi những người đó đến đây không? Thật là, có phải chiều hư hai người muội không mà ai cũng có nhược điểm thế."

Huyền Huyền lúc này mới sực bừng tỉnh, khuôn mặt trưng ra bộ dạng hối lỗi, Trương Lam Nguyệt thấy nàng như vậy liền phì cười, trực tiếp cho qua. Ba người một nơi đang tán gẫu chút chuyện, chợt nghe có động liền ngừng nói chuyện, căng thẳng quan sát trên nóc nhà. "Soạt"- Tiếng xé gió vừa nhỏ vừa nhanh như chớp xẹt qua, không thoát khỏi tầm mắt Trương Lam Nguyệt. Nàng nhíu mày, vận dụng khinh công đáp lên nóc nhà quan sát tứ phương, trong lòng tự hỏi. Là cao thủ? Nhưng sao lại đến chỗ nàng? Vừa suy nghĩ vừa quan sát xung quanh, tay nhỏ khẽ động lấy từ tay áo ra một chiếc trâm ngân, vung tay lên bắn về phía thân ảnh đang di chuyển. Người này cư nhiên cao thủ, dễ dàng né tránh một trâm của Trương Lam Nguyệt, cất giọng uy khuất:

"Cô nương nở lòng nào ra tay ác độc thế. Nếu tại hạ chẳng may bị trúng một trâm độc vào tử huyệt mà vong mạng, lấy ai sau này báo đáp ơn cứu mạng của cô nương?"

Trương Lam Nguyệt khoé môi không nhìn được giắt giắt vài cái, trên đầu chảy xuống vài dải hắc tuyến.

Cái giọng điệu nói này, không nhằm vào đâu được, là cái tên Độc Cô Thiên Sát

Trương Lam Nguyệt thu lại ám khí đang định phóng ra, phi thân từ nóc nhà xuống cành cây nơi nàng và bọn Huyền Huyền Diệp Từ vừa đứng, hạ âm lượng xuống mức nhỏ nhất hỏi:

"Phải hay Độc Cô các hạ đến đây có việc gấp, mà đêm hôm khuya khoắt như này lại đến gấp ta?"

Độc Cô Thiên Sát vừa nghe là biết nàng ám chỉ mình không có ý tứ, lại thấy mình hành động lúc này phi thân trên nóc nhà nàng vào hoàn cảnh này là lỗ mãng, liền gầy gầy đầu, tỏ ý hối lỗi:

"Cô nương, thật có lỗi. Chuyện là tại hạ hôm nay có thời gian rảnh liền ngang qua y quán của mình xem tình hình kinh doanh ra sao, thì thấy tiểu nhị trình lên một tờ giấy, nói là có một nha hoàn bề ngoài giống hệt nha hoàn cô nương muốn mua những thứ này. Xem qua mới biết, đó là nguyên liệu bào chế Xuân dược."

Hai từ "xuân dược" hần cổ nhấn mạnh, làm Huyền Huyền ở bên cạnh Trương Lam Nguyệt mặt khề biến sắc, nhìn nàng với ánh mắt thập phần bất đắc dĩ:

"Tí tí, muội, thực cũng không biết y quán đó, là của Độc Cô Thiên Sát."

"Không sao."

Trương Lam Nguyệt phát tay ý nói Huyền Huyền không cần để ý, quay ra mặt đối mặt với Độc Cô Thiên Sát, tựa tiểu phi tiểu. Ánh trăng chiếu nhẹ một tầng xuống sân Vị Ương hiền, mờ mờ ảo ảo nhưng đủ để Độc Cô Thiên Sát nhận ra Trương Lam Nguyệt đang đeo mặt nạ. Hần nhíu mày, nhìn chiếc mặt nạ đầy sẹo nàng đeo, trong lòng thầm cảm thán.

Nghệ nhân nào thật tài hoa, làm ra một cái mặt nạ y như mặt thật, đến cử động cũng biểu lộ được. Nếu không phải hần biết dung mạo hại nước hại dân của nàng, phỏng sẽ nghĩ cái mặt nạ này là mặt thật của nàng mất.

Cảm thán một hồi, chợt nhớ ra mục đích chính mình đêm hôm khuya khoắt chạy đến đây, Độc Cô Thiên Sát liền lên tiếng:

"Cô nương, không biết cần xuân dược để làm gì?"

"Ta nghĩ có lẽ chính mình cũng không cần nói cho các hạ biết."

Độc Cô Thiên Sát bị nàng thẳng thừng từ chối, vận không từ bỏ ý định, hỏi lại:

"Vậy nếu tại hạ tự tìm hiểu, cô nương liệu có cấm hay không?"

Trương Lam Nguyệt nhíu mày, trong lòng thầm cân nhắc:

"Ta sẽ không cấm, nhưng thật không hiểu tại sao các hạ lại có hứng thú với chuyện gia đình ta?"

"Chỉ đơn giản là hứng thú, muốn xem kịch chút thôi."

Trương Lam Nguyệt thực cũng không muốn đôi co nhiều với Độc Cô Thiên Sát, liền im lặng. Còn Độc Cô Thiên Sát, thấy nàng im lặng nghĩ nàng đồng ý, liền tìm một chỗ nào đó nấp tạm đợi chờ kịch hay mở màn.

Chẳng mấy chốc, một đám người gồm Thượng Quan Lâm Thiên, Triệu thị, Thượng Quan Lâm Vân, Thượng Quan Lâm Hiên và rất nhiều hạ nhân và gia đình ồ ạt tiếng vào Vị Ương hiên như cá gặp nước. Triệu thị trưng ra một bộ mặt đắc chí, già vờ ho khan mấy tiếng, gõ cửa gọi:

"Nguyệt nhi, con còn thức không?"

Không có tiếng đáp, ngược lại là tiếng rên rỉ đầy dâm dăng truyền ra làm người ta lạnh sống lưng. Mọi người có mặt mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau. Thượng Quan Lâm Thiên vẫn là một bộ dạng nghiêm khắc nhưng có chút giận dữ. Triệu thị, đám người Khương mama và Thượng Quan Lâm Vân cười đầy đắc chí. Thượng Quan Lâm Hiên, Thượng Quan Lâm Linh, Liễu di nương là lo lắng xen chút nghi hoặc. Còn lại những nha hoàn mama hay gia đình khác là khuôn mặt khinh bỉ hướng về phía phòng.

Cánh cửa phòng đột nhiên bật mở, trên giường là hai bóng người đang quấn lấy nhau, phát ra những tiếng rên khiến người ta khinh bỉ. Tất cả những người có mặt trừ đám Triệu thị khuôn mặt tái xanh, toàn thân run rẩy. Trương Lam Nguyệt đem biểu cảm của đám người này hết thấy thu vào đáy mắt, phát ra những quang mang, nhỏ giọng nói với Độc Cô Thiên Sát, Huyền Huyền và Diệp Từ:

"Vớ kịch, đã bắt đầu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bại Hoại Nữ Nhân (2)

Thượng Quan Lâm Thiên cuối cùng không nhịn được nữa, liền tức giận quát lớn: "Con nha đầu kia, mày còn dám ở trước mặt nhiều người như vậy làm ô nhục thanh danh Thượng Quan gia nữa hả?"

Hai người trên giường giống như không nghe thấy lời Thượng Quan Lâm Thiên nói, vẫn tiếp tục triền miên cuốn lấy nhau. Triệu thị thấy một màn này, khoe môi liền gọi lên một nụ cười sung sướng, hướng Khương mama ra lệnh:

"Khương mama, người mau vào trong lời hai kẻ không biết xấu hổ này ra."

"Dạ thưa phu nhân."

Khương mama cũng là một bộ dạng vui sướng không kém, liền cùng hai nha hoàn vào lời hai người trên giường xuống. Hai người này lúc này mới hốt hoảng nhận ra mình vừa làm gì, vội vàng tìm thứ gì đó che đi phần cảnh xuân đang trần trụi của mình. Thượng Quan Lâm Thiên phát tay áo hừ lạnh một tiếng, chỉ vào hai người đang đầu tóc rối bù quỳ ở dưới nền, giọng vang như sấm rền:

"Hai kẻ bại hoại các ngươi, đêm hôm khuya khoắt ở đây giờ trò bất chính. Ngươi đa biết tội của mình chưa hả? Thượng Quan Lam Nguyệt."

Bốn chữ "Thượng Quan Lam Nguyệt" vừa được nói ra, lập tức đằng sau vang lên lời đáp quen thuộc:

"Phụ thân cho gọi nữ nhi."

Tất cả mọi người đều sửng sốt, quay lại nhìn Trương Lam Nguyệt một thân lam y, khuôn mặt đầy sẹo xấu xí làm người ta ghê sợ, bộ dạng yếu ớt dựa vào người Huyền Huyền, đứng bên cạnh là Diệp Từ đang đỡ tay nàng. Thượng Quan Lâm Thiên trừng to mắt đầy ngạc nhiên, sâu trong đáy mắt phát ra những quang mang mạc danh kì diệu. Thượng Quan Lâm Hiên, Thượng Quan Lâm Linh, Liễu di nương đồng loạt trong lòng liền dài nhẹ nhõm. Còn lại, Triệu thị, đám người Khương mama, Thượng Quan Lâm vân và Thượng Quan Ngọc Kỳ sửng sốt cùng kinh hoàng không thôi. Rõ ràng là Thượng Quan Ngọc Huyền gọi bọn họ đến đây chứng kiến cảnh Thượng Quan Lam Nguyệt hoa tàn ngọc vỡ, sao bây giờ người vẫn còn lành lặn đứng kia. Mà Thượng Quan Ngọc Huyền đâu?

Đám người Triệu thị nghĩ đến đây liền hoa dung thất sắc, đều quay đầu nhìn cái nữ nhân đầu tóc bù xù đang cuống cuống tìm y phục mặc vào. Nữ nhân vừa tìm y phục, vừa nhận thấy có người đến đây, liền trực tiếp ngã lăn ra đất, sắc mặt trắng bệch mà gào khóc:

"Mẫu thân, nữ nhi bị người khác vu hãm, nữ nhi bị kẻ khác vu hãm."

Vậy là đúng rồi. Mấy người Triệu thị đồng loạt nhìn nhau rồi lại nhìn nữ nhân kia, trong lòng kêu không ổn, Thượng Quan Lâm Thiên nghe thế liền sai gia đình vén tóc nữ nhân lên xem rõ thực hư. Cứ nhiên không sai, khuôn mặt tèm lem xơ xác của Thượng Quan Ngọc Huyền hiện ra trong tầm mắt làm người ta sợ hãi. Vài nha hoàn nhất gan nhìn khuôn mặt nàng hiện tại lập tức giống như gan heo, không nhịn được chạy ra chỗ khác mà nôn mửa.

Nha, Thượng Quan Ngọc Huyền bây giờ giống hệt một "đại mỹ nhân" làm người khác phải "ghen tị". Khuôn mặt vẫn vẹn sơ xác, phần son hết thấy đều bị nước mắt là cho tèm lem, nhớ nhắc đến cực điểm. Toàn thân bây giờ nổi lên những vết hồng do vừa trải qua một cuộc vu oan vãn vũ*, vừa nhìn đã thấy khinh bỉ. Thượng Quan Ngọc Huyền hiện tại so với Thượng Quan Lam Nguyệt lúc trở bị huỷ dung hay với cái mặt nạ Triệu Nhượng Phong trong lần gặp

đầu tiên cho Trương Lam Nguyệt đều là chỉ hơn chứ không hề kém

*Vu sơn vân vũ: Cảnh mây mưa,nói rõ ràng hơn là cảnh H

Triệu thị chân run cầm cập vô lực khụy xuống,ôm lấy Thượng Quan Ngọc Huyền mà thảm thiết hoa lệ:

"Huyền nhi,sao vậy? Sao lại có chuyện này? Nam nhân kia là ai?"

"Nữ nhi không biết,nữ nhi không biết."

Nam nhân vừa khi này còn ngơ ngác vì trong phòng có xuân dược,hiện tại không còn chút dấu tích liền đã tỉnh,nhìn một màn trước mắt thấy khó hiểu. Hấn ngăn người,nghe nghiêng đầu một chút nhìn Thượng Quan Ngọc Huyền cực điểm xấu xí ở trong lòng Triệu thị mà khóc,kính sợ không thôi,lại nhận ra đây là nữ nhân mình yêu thích liền hỏi:

"Huyền nhi,có chuyện gì vậy? Cái này,cái này là sao?"

"Người gọi ta là gì? Ta không biết người. Đừng có mà giả vờ thân quen,người là cái đồ hái hoa tặc đáng khinh bỉ,ta không quen với người."

Thượng Quan Ngọc Huyền nghe nam nhân gọi tên mình,nhìn không được cảm thấy chính mình bị xúc phạm. Hừ,tên nam nhân chết tiệt,nhờ có chút chuyện còn con ma cũng làm không xong,lại còn liên lụy đến nàng,khốn nạn.

Nam nhân nhìn một màn này,khuôn mặt đang ngơ ngác bỗng tối sầm lại,cười như điên chỉ về phía Thượng Quan Ngọc Huyền:

"Đúng,ta chỉ là tên hái hoa tặc đáng khinh bỉ,ta chỉ là tên hái hoa tặc đáng khinh bỉ do người nhờ vả đi phá hoại trình tiết của kẻ khác thôi,haha."

Rồi hấn bước về phía Trương Lam Nguyệt,vạn phần khinh bỉ hừ lạnh:

"Thượng Quan tứ tiểu thư muốn ra sao cứ xử phạt,tôi chỉ là tên hái hoa tặc đáng khinh bỉ do ngũ tiểu thư đây phái đến thôi."

Trương Lam Nguyệt còn chưa kịp nói gì,Triệu thị đã lên tiếng phản bác:

"Còn xử phạt kiểu gì nữa,đương nhiên là bắt đến công đường cho giải quyết rồi."

Trương Lam Nguyệt trong lòng thâm cười nhìn Triệu thị,nói:

"Không được,nếu mang người đến công đường thì ngũ muội do ai rước về."

Triệu thị nghe Trương Lam Nguyệt nói,trong lòng đã căm lại càng hận hơn,tay nắm chặt thành hình quả đấm,đang muốn nói gì đó thì Thượng Quan Lâm Thiên đã quyết định:

"Thôi muộn rồi,gia đình đâu? Đem tên này giam tạm vào một nơi nào đó,mai ta sẽ đích thân giải quyết."

Nói rồi phất ống tay áo rời đi,Triệu thị muốn nói gì đó nhưng thấy Thượng Quan Lâm Thiên đã quả quyết,biết không làm gì được,chỉ có thể căm tức nghiêng răng cũng rời khỏi. Những người khác thấy hai người kia rời đi,cũng lũ lượt bỏ về. Trương Lam Nguyệt,Huyền Huyền,Diệp Từ ngoài mặt không biểu hiện nhưng trong lòng cười đã sắp cười. Trương Lam Nguyệt nhìn về phía cây,ơi này giờ Độc Cô Thiên Sát nấp,hỏi:

"Độc Cô các hạ thấy sao? Vỡ kịch của chúng tôi dàn dựng hay chứ?"

Độc Cô Thiên Sát gật đầu,chớp mắt đã phi thân rời khỏi,trước đó cũng không quên bỏ lại một câu:

"Rất tuyệt,Trương cô nương quả nhiên đa tài."

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Xử Phạt Hái Hoa Tặc

Đúng như lời hứa,sáng ngày hôm sau,hết cả toàn bộ nhân sĩ có mặt trong Thượng Quan gia tập trung tại đại sảnh,chờ xem gia chủ đại nhân sẽ xử phạt hái hoa tặc hôm qua ra sao. Tại vị trí cao nhất,Thượng Quan Lâm Thiên uy nghi ngồi,thần sắc như cũng lạnh nhạt làm người ta nghĩ,người hôm qua bị hái hoa tặc làm bây không phải nữ nhi hấn. Bên trái hấn,ngồi đầu tiên là Triệu thị đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ,thần sắc tiêu tụy được Khương mama an ủi,rời đến các di nương đều một bộ dạng đi xem kịch vui,thi thoảng còn trộm cười nhìn Triệu thị vài lần. Bên phải hấn,đầu ngồi tất là Thượng Quan Lăng Hiên

cũng là bộ mặt lo lắng không thôi. Tiếp theo đến hai người Thượng Quan Lâm Lăng và Thượng Quan Lâm Ngọc bày ra khuôn mặt mười phần biểu cảm giống hệt Thượng Quan Lâm Thiên. Còn đám nữ nhi, chỉ có Thượng Quan Lâm Vân và Thượng Quan Ngọc Huyền là bất an, còn lại đều là bộ dạng trong lòng sớm cười, nghe cả Trương Lâm Nguyệt cũng như vậy.

Thời gian đã định canh Ngọ (9-11 giờ sáng)

Thượng Quan Lâm Thiên không nhanh không chậm cho gia đình đem hái hoa tặc đến đại sảnh, nghi giọng nói:

"Bây giờ người thử nói xem, là ai phái người đến? Hay người chỉ tự tiện chạy đến đây?"

Hái hoa tặc hừ lạnh trả lời:

"Thượng Quan đại nhân thử nói xem, nếu là ta tự tiện chạy đến biệt viện của tứ tiểu thư, vậy người bị cướp có phải ngũ tiểu thư 'tôn quý' hay không?"

Hắn nói còn cố tình nhấn mạnh hai chữ "tôn quý" làm gương mặt Thượng Quan Ngọc Huyền bỗng chốc đỏ một mảnh vì tức, định mở miệng phản bác lại bị lời nói của Thượng Quan Lâm Thiên làm cho cứng họng không nói được gì nữa:

"Vậy người nói xem, ai phái người đến?"

"Haha, gây ông đập lưng ông, còn ai khác ngoài nạn nhân ở đây nữa."

Tất cả đều hướng ánh mắt soi mói về phía Thượng Quan Ngọc Huyền làm gương mặt nàng ta đã đỏ gò còn đỏ hơn, nắm chặt tay áo hét lớn, chỉ về hái hoa tặc:

"Người nói vậy, cái đồ hái hoa tặc nhà người. Ta không quen biết người, làm thế nào có thể phái người đến chứ?"

Hái hoa tặc tựa tiểu phi tiểu hỏi lại:

"Vậy sao ngũ tiểu thư 'tôn quý' lại ngủ trong viện tứ tiểu thư?"

Nhân sĩ có mặt toàn bộ gật đầu, cũng phải, Thượng Quan Ngọc Huyền sao có thể ngủ trong viện Thượng Quan Lâm Nguyệt, trong khi đó Thượng Quan Lâm Nguyệt lại đang đi tìm đại phu chữa bệnh. Chẳng lẽ, Thượng Quan Ngọc Huyền đêm hôm lên vào biệt viện Thượng Quan Lâm Nguyệt, tính làm gì với nàng ta? Nghĩ đến đây, ai nấy không khỏi rung mình, trừ đám người Triệu thị, ngay cả Thượng Quan Lăng Thiên trước giờ luôn ôn hòa với mọi người cũng không nhịn được nhìn nàng ta bằng ánh mắt khinh thường. Thượng Quan Ngọc Huyền cuối đầu, ưỡn khuỷu cắn cắn môi, chặt nhớ ra điều gì đó liền mừng rỡ, nói:

"Đúng rồi, hôm qua có một nha hoàn mang một lư hương đến, nói là giúp ta đuổi muỗi!"

Triệu thị nghe vậy, ra lệnh Khương mama:

"Khương mama mau, đi cùng Huyền nhi, đem nha hoàn đó đến đây."

Khương mama cẩn tuân lệnh rồi cùng Thượng Quan Ngọc Huyền ra khỏi đại sảnh, lát sau đã đem về một nha hoàn mặt mũi tái xanh, bộ dạng như sắp chạy trốn. Nàng ta nhìn một màn unction trong đại sảnh, cả người liền un lên cầm cập, vội vàng cầu xin:

"Gia chủ, phu nhân tha mạng, nô tì không biết gì hết, nô tì không biết gì hết!"

"Mau nói, lư hương người mang cho ta là ở đâu mà ra?"

Thượng Quan Ngọc Huyền phát tiết, đuôi đầu nha hoàn kia xuống làm nàng ta ngã dúi, lớn giọng tra hỏi. Nha hoàn kia nhìn về phía Diệp Từ, lắp bắp:

"Là, là Diệp Từ nói, ngũ tiểu thư nhờ nàng ấy mua lư hương rồi mang đến nhưng nàng ấy có việc bận, nên, bảo nô tì đem đến"

Người ta bắt đầu đồn đồn ánh mắt về phía Diệp Từ, bất quá chuyện này cũng chưa thể khiến nàng rối tâm. Nàng bước đến giữa đại sảnh, hành lễ rồi hỏi:

"Gia chủ đại nhân, nô tì không biết có thể nói rõ chuyện này."

Thượng Quan Lâm Thiên phát tay tỏ ý được, Diệp Từ liền đứng lên, đồng dạc:

"Vị ti tì này, người muốn đổ lỗi cho kẻ khác cũng phải biết đổ lỗi cho đúng đối tượng chút chứ. Phải, đúng là ta nhớ nhờ người mang giúp một cái lư hương, nhưng không phải đến cho ngũ tiểu thư mà là tiểu thư của chúng ta-tứ tiểu thư. Hơn nữa, ngũ tiểu thư cũng không phải nhờ ta mua lư hương giúp nàng, người nhờ ta mua là tứ tiểu thư, ta sao có thể đem đồ của chủ tử mình cho kẻ khác. Người chính là nghe không thấu mà tưởng nhầm, còn đổ lên đầu ta."

Nha hoàn kia nghe Diệp Từ nói xong liền giật mình, nhìn Thượng Quan Ngọc Huyền ánh mắt như muốn giết người nhìn mình, liền muốn thanh minh nhưng lại bị Thượng Quan Lâm Thiên nhanh hơn nói trước:

"Thôi, rắc rối quá. Dù thế nào đi chăng nữa thì tên kia, người đã tước đi trình tiết của Ngọc Huyền, người phải chịu trách nhiệm với nó"

Thượng Quan Ngọc Huyền nghe xong liền ngất lịm vì sốc, được Khương mama đưa trở về, còn hái hoa tặc thì cười xem thường, giọng thập phần chán ghét:

"Thượng Quan gia chủ, ta chỉ phận hái hoa tặc, thật không dám trèo cao. Ngài muốn đày ta vào ngục cũng được, còn hơn phải rước ngũ tiểu thư về"

Triệu thị đã giận nay còn giận hơn, phần nộ chỉ về phía hái hoa tặc:

"Ngươi, ngươi, cười được Huyền nhi là phúc 10 đời nhà ngươi mới tu được, vậy mà"

"Chính vì là phúc 10 đời nên mới không dám thừa Thượng Quan gia mẫu"

Triệu thị tức muốn thổ huyết, Thượng Quan Lâm Thiên cũng không cò kiên nhẫn mà trực tiếp đứng dậy, nói một câu như quyết định:

"Ta đã quyết không kẻ nào được phép cãi, Ngọc Huyền sẽ gả cho nhà ngươi, mau về mà chuyển bị sinh lễ đi, gia đình Thượng Quan gia sẽ giám sát ngươi. Còn các ngươi, chuyện này hôm nay không được hé ra một lời, nghe rõ chưa"

Nói sau liền phất ống tay áo rời đi, nhân sĩ thấy náo nhiệt kết thúc cũng lũ lượt rời đi. Người ra khỏi đại sảnh cuối cùng là Trương Lam Nguyệt, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ tựa tiểu phi tiểu.

Ngày hôm sau, khắp kinh thành Thiên Tang quốc xuất hiện tin đồn, Thượng Quan ngũ tiểu thư Thượng Quan Ngọc Huyền nửa đêm gian dâm với tình nhân trong biệt viện. Chuyện bị lộ, ngũ tiểu thư liền đổ cho tình nhân là hái hoa tặc, khóc lóc không chịu thừa nhận nhưng gia chủ anh minh đã nhận ra sự thật, liền bắt tên nhân tình khai phải thú ngũ tiểu thư. Tên tình nhân bị phản bội, ban đầu không nhận nhưng dưới uy nghi của Thượng Quan gia chủ cũng phải cúi đầu tuân theo, vài ngày nữa đám hỉ sẽ diễn ra.

Sau tin đồn này, Thượng Quan gia thanh danh đã xấu nay còn xấu hơn, Thượng Quan Ngọc Huyền trở thành người bị các nhân nữ kinh thành phi nhổ nhiều vô số.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuy nh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đám Hỉ Của Thượng Quan Ngọc Huyền

Hôm nay, khắp ngõ ngách kinh thành Hoàng Đạo quốc đều rộn ràng khó tả. Vì sao? Đương nhiên bởi hôm nay là ngày hỉ của Thượng Quan ngũ tiểu thư Thượng Quan Ngọc Huyền và tình nhân rồi.

Hiện tại, Thượng Quan gia là một màn náo nhiệt, nhất là sở tại phòng ngũ tiểu thư.

"Ta không mặc, không mặc, có chết cũng không."

Trong phòng Thượng Quan Ngọc Huyền hiện tại là một mảng hỗn loạn. Đồ đạc trong phòng hết thấy bị nàng ta đem ra làm vật uy hiếp các nha hoàn, cái thì vứt lăn lóc dưới đất, cái thì vỡ tan thành từng mảnh. Trên giường, một bộ đồ rực rỡ phục xinh đẹp bị nàng ta làm cho nhàu nát, cơ hồ còn đôi chỗ bị rách nữa. Đám nha hoàn nhìn tiểu thư nhà mình giận dữ, chỉ là bộ dạng hoảng sợ, lại tuyệt không hé răng nửa lời ngăn cản. Các nàng hiện tại mới 14, 15 tuổi, hường thụ một kiếp còn chưa đủ, đầu ngu đến mức mờ miêng rước họa vào thân.

Thượng Quan Ngọc Huyền nhìn một đám nha hoàn khiếp sợ nép vào cửa, trong lòng giận còn giận thêm, tay đang cầm bình hoa thuận tiện hướng về phía đó mà ném. Nha hoàn hết cả luống cuống tránh né, vội lui ra một khoảng cho bình hoa bay đến không trúng chính mình, không may là đúng lúc cửa đột nhiên hé mở, Triệu thị viên mãn hướng chọn một bình hoa. Thượng Quan Ngọc Huyền lập tức đình trệ động tác, run run chỉ tay hướng Triệu thị muốn giải thích nhưng không biết phải nói ra sao. Mà Triệu thị sắc mặt hiện tại vằn vẹo đến khó coi, nằng:

"Huyền nhi, ngươi nháo cái gì thế hả? Chuyện này là sao?"

"Mẫu thân, Huyền nhi"

Thượng Quan Ngọc Huyền lắp ba lắp bắp mãi chẳng nói được chữ nào, Thượng Quan Lâm Vân thấy không ổn liền kéo kéo tay Triệu thị:

"Mẫu thân, đừng nóng, nữ nhi thấy có lẽ muội muội là vô tình thôi, hoàn toàn không có chủ ý sẵn"

Dù sao cũng là con mình, lại hôm nay một ngày tồi tệ, Triệu thị cũng không trách mắng gì thêm về chuyện này, mà nhìn một màn giá y nhàu nát trên giường, hít một ngụm khí lạnh:

"Huyền nhi, người sao có thể đại đột vậy? Giá y như thế này, giờ sao mặc được?"

Thượng Quan Ngọc Huyền bộ dạng quyết tâm lắc đầu:

"Mẫu thân, ta không mặc, không mặc, có chết cũng không mặc."

"Người còn hồ nháo được nữa sao?"

Đúng lúc đó, thanh âm lạnh lẽo xen vài phần tức giận vang lên, Thượng Quan Lâm Thiên tiến vào, liền không lưu tình huống Thượng Quan Ngọc Huyền một cái bạt tai, như thể đó không phải thân sinh của mình nhi nữ, quát:

"Người xem người đã làm ra loại sự tình gì? Không phải người đêm hôm thông đồng với ngoại nhân, để chuyện truyền ra làm Thượng Quan gia xấu mặt sao? Giờ còn ở đây gờ gọng, lớn lối hồ nháo hả?"

Thượng Quan Ngọc Huyền ủy khuất, trong mắt nồng đậm cay đắng, hét lên:

"Phụ thân, nữ nhi cũng là con người, nữ nhi cũng biết suy nghĩ, người không thể nào bắt ép con gái thế được."

'Chát' - Thêm một tiếng bạt tai nữa vang lên, Thượng Quan Lâm Thiên tức giận:

"Đồ bất hiếu, mày dám ở trước mặt phụ thân nói những lời đó sao, đức hạnh của mày bình thường thích phơi bày ra đâu rồi?"

Thượng Quan Ngọc Huyền trực tiếp bị cái bạt tai nặng nề vừa rồi làm cho ngã nhào xuống sàn, ánh mắt đầy khiếp sợ cùng không cam lòng. Thượng Quan Lâm Thiên định hướng nằng ta một cái bạt tai nữa thì bị Triệu thị giữ lại:

"Lão gia, tôi xin ông đừng tay lại. Huyền nhi nó không cố ý, cũng không biết sự việc sẽ đến mức này"

Thượng Quan Lâm Thiên hừ lạnh một cái, xoay người ly khai, trước đó không quên ném cho ba người Triệu thị một cái liếc mắt kinh bỉ:

"Quản cho tốt nữ nhi của bà đi"

Đội Thượng Quan Lâm Thiên đi khỏi, Thượng Quan Ngọc Huyền lại khóc nức nở, Triệu thị chưa sót ôm lấy nữ nhi khóc theo, Thượng Quan Lâm Vân liếc nhìn bộ giá y trên giường, hướng nha hoàn ra lệnh:

"Còn không mau đi lấy một bộ khác cho ngũ tiểu thư."

Nha hoàn vâng dạ vài tiếng rồi lần lượt lui ra, còn lại ba người Triệu thị, Thượng Quan Lâm Vân bấy giờ mới vỗ vai Thượng Quan Ngọc Huyền, hỏi:

"Huyền nhi, nói cho đại tì biết, sao chuyện lại ra nông nỗi này?"

"Đại tì, mẫu thân, ô ô, muội không biết, không biết. Muội rõ ràng là, nói tên đó, huỷ đi Thượng Quan Lam Nguyệt, vậy mà"

Triệu thị trong mắt loé lên một tia âm độc, móng tay cắm chặt vào da:

"Thượng Quan Lam Nguyệt, lại là Thượng Quan Lam Nguyệt, xúi quẩy nữ nhân"

Thượng Quan Lâm Vân như nhận ra có gì không đúng, liền hỏi lại:

"Mẫu thân, sự tình này phải chăng có gì đó rất lạ."

Triệu thị liếc nhìn Thượng Quan Lâm Vân, như nhận ra lời nàng ta, bắt đầu suy nghĩ lại tất cả sự việc, ngay lúc đó, Thượng Quan Ngọc Huyền hét lên:

"Chẳng lẽ, sự tình hết cả đều do Thượng Quan Lam Nguyệt?"

"Ngoài ra không còn lời giải nào hợp lý hơn nữa"

Thượng Quan Lâm Vân phụ họa, Triệu thị giống như ngồi trên đồng lửa, cả mặt đều đỏ lên vì giận dữ:

"Chết tiết, tiện nhân chết tiết, biết có ngày hôm nay như vậy, ta sớm đã bóp chết nó từ trong trứng nước rồi."

Thượng Quan Lâm Vân thấy Triệu thị, Thượng Quan Ngọc Huyền giận dữ, trong lòng thầm chắc mẩm thời điểm, liền hướng hai người bày kế:

"Mẫu thân, nữ nhi thấy Thượng Quan Lam Nguyệt nếu còn sống chắc chắn đã động đến chúng ta, chi bằng, đêm nay chúng ta thiêu rụi Vĩ Ương hiên của ả, như vậy có phải bớt đi một chướng ngại vật rồi."

Triệu thị suy tư một hồi, liền vỗ tay đôm đốp:

"Hào kè sách, hào kè sách, không hồ là nữ nhi của Triệu Diệp Dung ta"

"Vật còn nữ nhi thì sao mẫu thân?"

Thượng Quan Ngọc Huyền tiếp tục một màn khóc lóc hường Triệu thị hỏi, Thượng Quan Lâm Vân ôn nhu xoa đầu thân muội muội chính mình:

"Yên tâm, muội cứ uỷ khuất ở cùng tên hái hoa tặc đó vài ngày, tí tí sẽ thuê một nhóm người cứu muội ra."

Thượng Quan Lâm Vân nói xong, liền đứng lúc nha hoàn mang một bộ giả y mới đến, Thượng Quan Ngọc Huyền mặc dù không tình nguyện nhưng nhớ đến hứa hẹn của đại tỉ liền tức tối mặc vào giả y, đợi nhà trai đến rước dâu.

Giờ lành đã điểm, Thượng Quan Ngọc Huyền được bà mối trùm khăn hỉ rồi được dắt ra đại sảnh bài phòng phụ mẫu trước khi đi. Một màn như vậy đã xong, bà mối liền dẫn nàng ta ra ngoài cửa, nơi kiệu hoa đã chờ sẵn. Tên hái hoa tặc nhìn Thượng Quan Ngọc Huyền một thân hỉ phục đỏ rực, liền hừ hừ vài tiếng, khi bà mối chuyển bị trao nàng ta cho hẳn lại bị cự tuyệt:

"Không dám, ngũ tiểu thư thân thể cao quý, thấp hèn như ta nào dám đụng chạm, kính mời tiểu thư tự mình lên xe"

Nói vậy chẳng khác nào đem mặt mũi Thượng Quan Ngọc Huyền vứt sạch trong ngày hỉ. Thượng Quan Ngọc Huyền thực sự muốn hiện tại vạch lên khăn hỉ, trực tiếp đem tên này lôi đi cho một trận, lại nghĩ đến lời hứa với Thượng Quan Lâm Vân liền nhịn xuống, tự mình bước vào kiệu hoa. Hái hoa tặc hừ lạnh, lộ rõ vẻ châm biếm khinh thường nhìn vào kiệu hoa, đến nói với cha mẹ vợ một câu cũng không muốn, trực tiếp xoay ngựa ly khai.

Mặt mũi Thượng Quan gia ngày hôm ấy trước mặt bàn dân thiên hạ coi như mất sạch.

Vị Ương hiên, Trương Lam Nguyệt không tham dự lễ hỉ, mà lười biếng ở tại đây ăn bánh uống trà. Diệp Từ hiềm khi thấy nơi này có náo nhiệt, muốn đi xem nhưng tí tí lại không đi, liền đành ở lại cùng tí tí tán gẫu vài câu:

"Tí tí không định xem náo nhiệt sao?"

Trương Lam Nguyệt lười biếng nâng mi, lắc lắc đầu:

"Ta đã thế này xấu xí, giờ muội nói ta sao xuất hiện mà không có mu sa? Chỉ là ta lười không muốn thôi."

"Cũng phải"

Diệp Từ gật đầu, mu sa mấy hôm trước không biết tại sao lại bị rách lớn, Huyền Huyền phải đi mang vá lại, Trương Lam Nguyệt mà không có mu sa đương nhiên không ra ngoài.

"À phải rồi, Huyền tí sao giờ này không thấy?"

"Là ta nhờ muội ấy tới lần trước y quán tìm Độc Cô Thiên Sát nhờ việc, đã đến lúc chúng ta phải rời đi rồi."

Diệp Từ nháy mắt lộ ra kinh diễm, hỏi:

"Rời đi? Bằng cách nào?"

Trương Lam Nguyệt tay xoa cằm khẽ hừ lạnh một tiếng:

"Đương nhiên là có người sẽ giúp ta rồi. Muội mau thu dọn đồ đi, chúng ta sẽ dàn dựng thêm một vở kịch đặc sắc khác nữa."

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuy nh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Vị Ương Hiên Cháy? Rời Đi

Diệp Từ nheo mắt, vẫn ngơ ngác không hiểu Trương Lam Nguyệt nói gì: "Tí tí, chúng ta rời đi? Là sao?"

Trương Lam Nguyệt trong mắt xẹt qua một tia huyết sắc rồi nhanh chóng biến mất, thản nhiên đáp:

"Không có gì, chỉ là ta vừa mới phát hiện ra một chuyện thôi"

Diệp Từ muốn hỏi thêm gì đó nhưng nghĩ lại thì thôi, đành nghe lời đứng lên sắp xếp quần áo chuẩn bị đi, đúng lúc Huyền Huyền trở về:

"Tí tí, muội đã hoàn thành việc rồi. Độc Cô Thiên Sát nói sẽ giúp chúng ta liên lạc với Thanh Hoa phái"

"Thật đa tạ muội"

Huyền Huyền lắc đầu:

"Không có gì, chỉ cần là tí tí yêu cầu, muội sẽ cố gắng hết sức"

Trương Lam Nguyệt thấy tim như chảy qua một dòng suối ấm áp, mỉm cười xinh đẹp với Huyền Huyền:

"Không cần cố quá, thôi, muội mau đi chuyển bị đồ đạc với Từ Từ đi"

Huyền Huyền không hỏi gì thêm, vâng dạ rồi cùng Diệp Từ thu dọn đồ đạc, trong khi đó, Trương Lam Nguyệt lấy một bộ hắc y, dụng kính công hướng phía khuê phòng Thượng Quan Lâm Vân.

Thượng Quan Lâm Vân khuê phòng, sau buổi tiễn biệt Thượng Quan Ngọc Huyền, đám người Triệu thị liền kéo nhau đến đây bàn kế hoạch. Khương mama trầm cho Triệu thị một ấm trà nóng, hướng Thượng Quan Lâm Vân tôn kính:

"Đại tiểu thư, Thượng Quan Lam Nguyệt không biết sẽ giải quyết ra sao"

Thượng Quan Lâm Vân hừ lạnh, trong mắt ánh lên căm hận cùng khinh bỉ, nói:

"Khương mama, đêm nay bà cùng hai nha hoàn của ta hãy lên lút đột nhập vào Vị Ương tiên, chất củi khắp phòng ả"

Triệu thị có vẻ đã nghe hiểu lời Thượng Quan Lâm Vân, nâng mi nhìn nàng, ánh mắt nồng đậm khen thưởng cùng đắc chí, gật đầu:

"Khương mama, bà hiện tại chọn lấy hai nha hoàn, tối nay đột nhập Vị Ương tiên, chất đầy củi lửa lên phòng tiện nhân đó rồi tặng ả một hồi lửa, làm qua trước khi xuống đoàn ục với mẫu thân ả"

Khương mama cẩn tuân lệnh, chọn hai nha hoàn tâm đắc, chuẩn bị đến đêm thực hiện nhiệm vụ mà không biết, con mồi của họ đang ngồi thành thoi nghe lén.

Đêm vắng trắng khuất sau rừng tre Trúc Quan lâm, khung cảnh mờ mịt vô vàn, Vị Ương tiên hôm nay, náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều. Tiếng người hô hoán nhau dập lửa, tiếng bập bùng của ngọn lửa tước đi sinh mệnh ba người, cùng với ánh lửa rực rỡ tựa mặt trời khiến nơi đây như có hội. Một đám cháy lớn chưa từng thấy, khiến Vị Ương tiên hoàn toàn bị thiêu rụi, không một thứ gì còn sót lại, ngay cả tro cốt của ba con người xấu số cũng bị cháy đen đến không còn nhận dạng được nữa. Người ta đoán, ba người này rất có thể là Thượng Quan tứ tiểu thư Thượng Quan Lam Nguyệt cùng hai nha hoàn thiếp thân Lam Mặc Huyền và Diệp Từ. Tin đồn lan ra khắp kinh thành; có người vui mừng vì từ nay sẽ không có xấu nữ khiến mọi người xấu hổ nữa, có người thương xót vì suy cho cùng, ngũ tiểu thư cũng là người vô tội; có người đã bế quan luyện võ, tự lập nên một lời thề, phải diệt trừ một nha Thượng Quan gia không sót một ai hết (chắc bạn đoán được đây là ai rồi chứ!)

Trương Lam Nguyệt đứng trên ngọn trúc cao nhất của Trúc Quan lâm, ánh mắt mông lung nhìn một mảnh kinh thành, nhắm mắt lại, quay người rời đi. Huyền Huyền và Diệp Từ đứng bên cạnh thấy biểu hiện kì lạ của nàng, không nhận được nhỏ giọng thì thầm điều gì đó, rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi:

"Tí tí, Thượng Quan gia cứ như vậy mà bỏ qua hết tất cả sao?"

Trương Lam Nguyệt ngừng bước, không quay đầu lại, giọng có đôi chút lạnh lẽo hơn bình thường:

"Sao có thể bỏ qua được? Chỉ là thực lực chúng ta bây giờ, cho dù liên thủ vẫn là quá yếu"

Ngưng lại một hồi, nàng nói tiếp:

"Ta đã nhờ Độc Cô Thiên Sát thông báo với sư phụ, để người sắp xếp cho chúng ta một chỗ ở Thanh Hoa phái. Từ nay chúng ta sẽ là môn hạ Thanh Hoa, giờ mau đi thôi"

Nàng nói xong, không để hai người Huyền Huyền và Diệp Từ phản ứng, lập tức ly khai. Diệp Từ dường như còn muốn hỏi gì đó nhưng thấy Trương Lam Nguyệt đã ly khai, liền cùng Huyền Huyền theo sau. Ba người cứ thế tiếp thẳng hướng Thanh Hoa phái.

Không ai, kể cả Trương Lam Nguyệt có thể lường được, sự ra đi của cả ba ngày hôm nay, đã chính thức mở ra cánh cửa phong vân lớn nhất trong cuộc đời mà cả ba phải sắp trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: 4 Năm Sau

Thời gian thấm thoát đã trôi 4 năm, 4 năm kể từ cái ngày Trương Lam Nguyệt rời đi, có rất nhiều chuyện đã xảy ra. Tỉ như chuyện hái hoa tặc 4 năm trước bị ép thủ Thượng Quan Ngọc Huyền đột nhiên bị sát hại vô cùng dã man, còn nàng ta hay tin liền vui sướng thu dọn đồ đạc, bằng mọi giá trở về nhà mẹ đẻ. Phụ mẫu hái hoa tặc thấy đầu nhà mình đức hạnh không có, liền ngay lập tức đồng ý cho Thượng Quan Ngọc Huyền trở về, từ nay coi như chưa từng gặp mặt. Tỉ như chuyện Khúc ngũ vương gia Khúc Trường Khanh không lí do đột nhiên bề quan, trong phủ đuổi hết các hạ nhân đi, trừ thị vệ thiếp thân Quân Ly, còn lại ai cũng không được gặp mặt hay làm phiền. Từ đó cho đến giờ, chưa ai một lần nữa thấy mặt hắn, vương phủ trở thành nơi im lặng và đáng sợ nhất trong lòng dân chúng. Tỉ như việc sắp tới, Thượng Quan Lâm Vân sẽ được gả cho thập công tử Liễu gia nổi tiếng hoa hoa công tử, thông phòng đã có hơn chục vợ lẽ đều là kĩ nữ.

4 năm qua, rất nhiều chuyện đã xảy ra, chuyện bị cho sự tái xuất của một người

Đỉnh núi Thanh Hoa quanh năm sương phủ dày đặc, cảnh vật thơ mộng như tranh. Giữa sự thơ mộng ấy, một thiếu nữ vận lam y đang đứng. Thiếu nữ mang gương mặt quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, toàn thân toả ra khí chất quý phái, tao nhã, thoát tục; lam y trước gió nhẹ bay bay lại cả khung cảnh thơ mộng này khiến người ta ngỡ tưởng chính mình nhìn thấy tiên nữ hạ phàm. Thiếu nữ thất thần nhìn về phương xa với đôi mắt âm trầm, tay vuốt ve cây đàn cầm như báu vật, tấu một khúc Giác Ngộ.

Thiếu nữ này, không nghĩ ngờ chính là Trương Lam Nguyệt.

Trương Lam Nguyệt vừa gảy đàn, vừa hướng mắt về phía xa, địa phương mà Triệu Nhữc Phong nói với nàng là căn nhà cũ của Trương Từ Kỳ và Bạch Miên Miên, đôi mắt thoáng gọn lên những nét buồn. Kiếp trước cũng vậy, kiếp này cũng vậy, nàng hoàn toàn không biết được đến hai từ "gia đình" như thế nào, suốt hai kiếp, Trương Lam Nguyệt luôn sống trong cô đơn u ám, luôn luôn là như này. Nàng hận, ngay bây giờ không thể lao đến lăng tẩm những kẻ đã giết hại phụ mẫu nàng kiếp này, khiến cho chúng thân bại danh liệt. Nàng thực căm hận

"Tỉ tỉ, sư phụ gọi chúng ta đến đây"

Tiếng gọi của Lam Mặc Huyền* vang lên đằng sau làm Trương Lam Nguyệt trở lại hiện thực. Dừng tay gảy đàn, cố điều chỉnh lại sắc mặt và hô hấp cho thật bình thường, nàng quay lại, cười thật tươi với Huyền Huyền rồi găt đầu:

"Àn, ta đến đây"

Nói xong liền mang theo cầm, cùng Huyền Huyền đến đại sảnh. Quên chưa nói, nơi mà Trương Lam Nguyệt, Huyền Huyền cùng Diệp Từ ở và rèn luyện suốt 4 năm qua là nhà của Triệu Nhữc Phong, nằm phía tây của núi Thanh Hoa. Mặc dù ban đầu Triệu Nhữc Phong muốn đưa Trương Lam Nguyệt đến môn hạ để dễ bề rèn luyện nhưng lại bị Trương Lam Nguyệt trực tiếp từ chối, hơn nữa các tiền bối môn hạ cũng sẽ không đồng ý nên Triệu Nhữc Phong đành để Trương Lam Nguyệt ở đây kèm với rất nhiều bí kíp tu luyện kiếm pháp.

*Từ nay ta sẽ gọi Huyền Huyền là Lam Mặc Huyền nha các nàng

Khi Trương Lam Nguyệt đến nơi, Diệp Từ cũng đã ở đó. Nàng (Trương Lam Nguyệt) dùng ánh mắt hỏi nàng (Diệp Từ) thì nhận lại một cái lắc đầu. Triệu Nhữc Phong thấy hai đồ đệ mãi giao tiếp bằng mắt mà không chú tâm đến mình liền giả vờ ho khan vài tiếng, hướng Trương Lam Nguyệt với vẻ mặt mỉm cười như có tin vui:

"Nguyệt, Huyền, Từ ba đứa ở đây cũng bốn năm rồi; kiểm phá, độc dược và mưu lược đều tinh thông, cũng đến lúc trở về với thế giới bên ngoài rồi"

Trương Lam Nguyệt nghe vậy, trong mắt liền loé lên vài tia vui mừng, Lam Mặc Huyền và Diệp Từ biết tỉ tỉ mình vui cũng vui theo; cả ba quỳ gối hướng Triệu Nhữc Phong tạ lễ:

"Đa tạ sư phụ thời gian qua dạy dỗ, đồ nhi nguyện sau này không quên"

Triệu Nhựt Phong nở nụ cười hạnh phúc nhìn ba người,phất tay áo:

"Ba đứa mau,đứng lên đi,ngihtức như vậy để làm gì"

Nói xong liền ngưng lại một lúc,làm không khí có chút trầm xuống,Triệu Nhựt Phong gọi nói có phần hơn biến đổi giống như sắp khóc:

"Ba đứa ra ngoài nhớ cẩn thận,4 năm qua đã có rất nhiều chuyện,mặc dù ta biết các con sẽ không bị chúng làm khó nhưng cẩn thận vận hơn. Hôm nay ta sẽ đích thân làm một bữa coi như tạm biệt ba đứa trước khi đi"

Nàng nói xong liền ngay lập tức đi xuống núi mua nguyên liệu mà không đợi ba người phản ứng,khuôn mặt ánh lên buồn rầu như sắp khóc. Cũng đúng,Triệu Nhựt Phong coi ba người như nữ nhi mà đối đãi,nẫu thân nào lại buồn khi yêu dấu nữ nhi sắp rời xa chứ. Ba người Trương Lam Nguyệt,Lam Mặc Huyền và Diệp Từ nhìn nhau,cuối cùng chỉ biết thở dài. Đành như vậy thôi,tuy bọn họ cũng rất buồn khi nghĩ việc hằng ngày không thể nhìn thấy Triệu Nhựt Phong,họ cũng coi nàng như mẫu thân mà yêu quý nhưng,xuất quan trả thù là mong muốn của họ.

Đành đợi để việc trả thù xong xuôi,sẽ trở về thăm sư phụ vậy.

Bữa tối hôm ấy diễn ra trong tâm trạng vừa vui mừng vừa u buồn,làm nó không thể kéo dài được lâu,cuối cùng bốn người đành trở về phòng thu dọn đồ đạc để sớm mai xuống núi. Trương Lam Nguyệt sau khi chuẩn bị xong,định trở về giường ngủ nhưng không ngủ được,liền ra ngoài ngắm trăng,tấu một khúc nhạc coi như tạm biệt nơi này. Âm nhạc nhẹ nhàng xen lẫn vài phần u buồn làm Trương Lam Nguyệt bỗng cảm thấy có chút ngột ngạt,đột nhiên tiếng tiêu từ đâu vang lên,hoà với tiếng đàn làm dịu đi tịch mịch trong đó. Trương Lam Nguyệt có lẽ đã đoán ra được chủ nhân tiếng tiêu,không tức giận mà ăn ý phối hợp cùng nó,tạo thành một khúc ngâm vi diệu.

Đàn xong,nàng liền phi thân lên nóc nhà,nơi phát ra tiếng tiêu,lạnh nhạt hỏi:

"Ta thấy có vẻ như Độc Cô các hạ rất yêu thích việc làm phiền người khác vào ban đêm thì phải"

Độc Cô Thiên Sát đã quen với cách hành xử của nàng,liền nhanh chóng đánh lại:

"Âm công của ta vốn kém xa cô nương,vậy sao cô nương khi nãy không dùng tiếng đàn đánh lại,còn phối hợp theo đó"

Không khí bỗng rơi vào trầm mặc,Trương Lam Nguyệt sắc mặt có vẻ như không tốt lắm nhìn Độc Cô Thiên Sát,phất tay áo:

"Nếu Độc Cô các hạ muốn tìm ta luận bàn giải trí thì thật thứ lỗi,hôm nay ta không có hứng thú"

"Trương cô nương hình như đã hiểu lầm tại hạ thì phải"

Độc Cô Thiên Sát xua xua tay:

"Tại hạ khi nãy chỉ muốn ghé qua hỏi cô nương xem ngày qua xuất quan xuống núi có cần giúp gì không,bất ngờ nghe tiếng đàn u ám của cô nương,thắc mắc tại sao cô nương lại buồn nên mới dùng tiêu phối hợp để cô nương đỡ chán thôi"

Trương Lam Nguyệt ánh mắt nghi hoặc toàn bộ đặt trên người Độc Cô Thiên Sát,nhú nhú mày hỏi:

"Độc Cô các hạ thực tốt với ta như vậy sao?"

Độc Cô Thiên Sát không chút giả tạo gật đầu,nở một nụ cười yêu nghiệt tuyệt đẹp. Trương Lam Nguyệt cảm thấy lòng mình ấm áp lên rất nhiều. Nhân đã coi ta là bằng hữu,ta sao lại không thể như vậy?

"Ta không có việc gì cần các hạ giúp,nhưng nếu các hạ đã rảnh,sao không còn chúng ta đi dạo chơi một chút,vừa kéo ngày mai là lễ đính hôn của cố nhân ta"

Độc Cô Thiên Sát lần đầu thấy Trương Lam Nguyệt như vậy,trong lòng không khỏi mừng rỡ:

"Nếu vậy,tại hạ cung kính không bằng tuân lệnh. Thật đa tạ cô nương,mong rằng ngày mai tại hạ có dịp được xem một vở kịch hay. Thôi,đã muộn rồi,tại hạ xin đi trước,Trương cô nương mau ngủ sớm đi,ngủ muộn có hại cho sức khỏe lắm"

Độc Cô Thiên Sát dặn dò rồi phi thân đi,thoáng cái đã biến mất,mọi thứ lại trở về như ban đầu,chỉ có Trương Lam Nguyệt vẫn trên nóc nhà vô định ngắm nhìn bóng trăng mờ mờ,mỉm cười:

"Chắc chắn là như vậy rồi"

Chương 41: Lễ Vật Dành Cho Thượng Quan Lâm Vân

Sáng sớm,ba người Trương Lam Nguyệt đã tạm biệt Triệu Nhượng Phong,men theo đường mòn rời khỏi núi. Bên dưới chân núi,có một thị trấn nhỏ gọi là trấn Thanh Hoa,ở đây có thể mượn được ngựa. Trương Lam Nguyệt lấy từ trong tay nải bản đồ mấy hôm trước về,nhìn một lúc rồi hỏi Lam Mặc Huyền:"Huyền Huyền,nếu đi bằng ngựa thì mất bao lâu đến kinh thành Thiên Tang quốc?"

Huyền Huyền tính toán toán một lúc rồi trả lời:

"Có lẽ là khoảng 5 ngày"

Trương Lam Nguyệt gật đầu,quay sang hỏi Diệp Từ:

"Quách Lan nói bao lâu nữa hỉ sự của Thượng Quan Lâm Vân diễn ra?"

"Tí ti,là bảy ngày. Hơn nữa Hương Cừ lâu chúng ta cũng có được mời"

Trương Lam Nguyệt nghe Diệp Từ nói,gật đầu,trong lòng thầm cười. Thanh lâu như Hương Cừ lâu cũng được mời? Thượng Quan Lâm Thiên và Triệu thị đây là muốn lôi kéo bè phái hay muốn nhân cơ hội cài thêm mấy con gián vào đây. Nhưng cũng không thể phủ nhận,Hương Cừ lâu là thanh lâu đệ nhất,tuy chỉ là bề ngoài nhưng danh tiếng lại vang xa khắp thiên hạ Thiên Tang quốc,muốn lôi kéo cũng không phải không có lợi.

Bỏ qua chuyện Hương Cừ lâu,Trương Lam Nguyệt đến trấn Thanh Hoa mượn ba con ngựa tốt nhất,cho hai người Lam Mặc Huyền và Diệp Từ mỗi người một con rồi lên đường,trở lại kinh thành.

Cũng vào thời gian ấy,tại Thượng Quan gia,Thượng Quan Lâm Vân đang ngồi nói chuyện phiếm với Thượng Quan Ngọc Huyền.

"Đại tỉ,ngươi thật sướng a! Gả được làm chính thê cho thập công tử được sủng ái của Liễu gia. Cho dù hần có đến chục kĩ nữ thông phòng thì tỉ vẫn là cao quý nhất"

Thượng Quan Ngọc Huyền ánh mắt rực sáng nhìn Thượng Quan Lâm Vân,gọng nói đầy hâm mộ. Thượng Quan Lâm Vân gờ gả cho thập Liễu công tử,vinh hoa quý phú đầy mình,còn nàng ta,đã 4 năm rồi mà chẳng có bà mối nào tìm cửa. Tất cả đều tại hai cái lão già phụ mẫu tên hái hoa tặc chết tiệt,dám nói nàng không biết tam tổng tử đức,phu quân vừa chết đã đòi trở về nhà mẹ đẻ,đến chịu tang cũng không.

Đáng hận! Thật đáng hận!

Thượng Quan Lâm Vân thấy Thượng Quan Ngọc Huyền với mình hâm mộ,lại nghĩ được gả cho thập Liễu công tử sủng ái đầy mình,vinh hoa phú quý sau này không cần lo. Mà cho dù hần có thông phòng bao nhiêu kĩ nữ chẳng nữa,nàng cũng không quan tâm,vì nàng không yêu hần,mục tiêu của nàng là gia sản Liễu gia mới đúng. Nhưng bây giờ,tốt nhất đừng nên làm lộ mục đích. Nghĩ vậy,Thượng Quan Lâm Vân liền xua xua tay:

"Muội sao nỡ nói vậy? Vinh hoa phú quý với ta chỉ là phù du,ta gả cho thập Liễu công tử vì ta thật lòng yêu chàng"

Nói rồi còn mang thêm chút đỏ mặt làm người ta sinh ra cảm giác Thượng Quan Lâm Vân là thật lòng yêu thương thập Liễu công tử,hào cảm với nàng đột tăng.

"Ân đại tỉ nói đúng,là muội muội sai,muội muội sai"

Tuy nói là như vậy,nhưng Thượng Quan Ngọc Huyền là thân muội muội ruột của Thượng Quan Lâm Vân,hà lại không biết nàng nghĩ gì. Nàng (Thượng Quan Ngọc Huyền) có thể chắc chắn,nàng (Thượng Quan Lâm Vân) mục đích duy nhất là nhắm đến cái gia sản mà sau này thập Liễu công tử được thừa kế. Còn yêu? Nói vậy ai mà tin nổi? Thập Liễu công tử là một tên vừa xấu vừa to béo vừa lùn,khắp cả người chỉ thấy có toàn mỡ không hơn kém,nếu không phải hần được sự sủng ái của Liễu gia,phòng đến cả kĩ nữ cũng không thêm đề tâm rồi. Thượng Quan Lâm Vân có thể bắt chấp vì gia sản kia mà chịu gả cho một kẻ như vậy,không thể không khâm phục tài đồng kịch và nhân nhin của nàng ta.

Quả nhiên,nữ nhân Thượng Quan gia thật trời sinh ai cũng da mặt dày.

"Quân Ly,đã 4 năm rồi"

"Vâng chủ tử,người bé quan cũng đã 4 năm rồi"

Trong Khúc ngũ vương phủ,một giọng nói u buồn vang lên,Khúc Trường Khanh mở lòng bàn tay đón lấy chiếc lá cuối cùng. Hiện tại đã sắp vào đông,cây cũng đã thay hết lá,chi còn cành trơ trụi giữa giá buốt. Đôi mắt Khúc Trường Khanh vẫn một mảng tối um nhìn chiếc lá rồi nhìn cành cây,tựa như thấy được chính mình trong hai vật đó. Quân Ly nhìn chủ tử mình như vậy,không nhận được phun ra một hơi thở dài.

4 năm rồi;4 năm kể từ cái ngày Thượng Quan gia thiêu chết Thượng Quan Lam Nguyệt trong biển lửa;4 năm kể từ cái ngày chủ tử ra lệnh đuổi hết tất cả hạ nhân vương phủ,đóng cửa bế quan luyện võ,lập huyết thề giết chết một nhà Thượng Quan;4 năm kể từ cái ngày đôi mắt ấy trống rỗng,chi còn là bóng tối. Đôi lúc hắn không hiểu,chủ tử tại sao lại lưu luyến,nhớ thương một người như Thượng Quan Lam Nguyệt như vậy. Nàng ấy là xấu nữ,là phế vật,là kẻ yếu ớt mà thế giới phải đào thải,cho dù có là nữ nhi ân nhân đi chăng nữa,cũng đâu cần phải đau khổ đến mức này? Chủ tử,thực sự,yêu nàng?

Khúc Trường Khanh đột nhiên nắm chặt tay,khiến cho chiếc lá khô vụn ra từng mảnh nhỏ như hạt bụi rồi theo gió bay vào không trung. Hắn xoa tay người,hỏi Quân Ly:

"Còn bao nhiêu ngày nữa đến lễ đính hôn của Thượng Quan Lâm Vân?"

"Dạ,7 ngày"

Quân Ly trả lời,còn Khúc Trường Khanh tựa tiểu phi tiểu, hỏi tiếp:

"Lễ vật ta sai người làm,đã chuẩn bị xong chưa?"

"Dạ,đã xong lâu rồi"

Quân Ly sóng lưng thâm toát mồ hôi lạnh,trong lòng tự hỏi. Dù sao,4 năm trước Thượng Quan Ngọc Huyền cũng đã khiến Thượng Quan gia không thể ngẩng mặt nhìn thiên hạ,bây giờ còn thêm thứ lễ vật này,chính là với họ từ nay đến ra ngoài cũng không dám nữa. Khúc Trường Khanh như biết được suy nghĩ của Quân Ly,cười:

"Ta không phải đã lập huyết thề,sẽ giết sạch một nhà Thượng Quan rồi sao?"

Dừng một chút,hắn bước từng bước vào trong,không quên để lại cho Quân Ly một câu:

"Huyết thề chứng tỏ,TUYỆT ĐỐI KHÔNG BAO GIỜ ĐƯỢC PHÉP VI PHẠM"

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trở Về Nơi Cũ

Chẳng mấy chốc,ba người Trương Lam Nguyệt đã trở về kinh thành Thiêng Tạng quốc,điểm xuất phát của tất cả. Trương Lam Nguyệt xuống ngựa,dắt ngựa tiến hướng Hương Cư lâu. Quách Lan đã biết tin nàng trở lại,nên đặc biệt chính mình cùng hai cô nương nghênh đón. Trương Lam Nguyệt đến trước Hương Cư lâu,Quách Lan nhận ra nàng liền lệnh cho hai cô nương mang ngựa đi,cung kính:"Chủ tử,mừng người trở về"

Trương Lam Nguyệt gật đầu:

"Được rồi Quách Lan,không cần đối với ta khách sáo như vậy ở chỗ đông người"

Quách Lan trong mắt hiện lên vui sướng,thầm mỉm cười. Chủ tử vẫn như trước,đối với các nàng thật tốt. Nàng thực cảm tạ lão thiên đã cho nàng một như vậy chủ tử:

"Dạ,à chủ tử,tiểu nhân đã chuẩn bị xong những gì người cần,và đã đặt chúng ở phòng của người"

Trương Lam Nguyệt gật đầu hài lòng,Quách Lan đích thân dẫn ba người lên phòng trong bàn tán của khách nhân. Nhưng cả bốn người đều không chú ý đến việc đó mà vẫn thông dong bước lên lầu hai.

Quách Lan đã đặc biệt chuẩn bị cho ba người ba phòng thượng hạng,nằm ngay cạnh nhau. Cả ba phòng đều ở cuối dãy lầu hai,it người qua lại,thuận tiện cho việc trà thù. Trương Lam Nguyệt nhìn vị trí của ba phòng,lại gật đầu hài lòng một lần nữa. Quách Lan đối với các nàng tuyệt đối trung thành,hơn nữa lại có con mắt nhìn nhận rất tốt. Có một thuộc hạ như vậy,thực hảo nha! Mà Quách Lan thấy cả ba người Trương Lam Nguyệt đều thích ở phòng này cũng vui không kém,vội xuống đại sảnh tìm người nấu cho ba người một bữa thịnh soạn. Còn ba người thì ai về phòng nấy.

Trương Lam Nguyệt đặt tay nải của mình lên bàn,cầm lấy tập văn thư tài liệu đặt sẵn trên bàn,đọc. Còn hai ngày nữa là đám hi trọng đại của Thượng Quan Lâm Vân cùng thập Liễu công tử sẽ diễn ra. Thập Liễu công tử là sủng ái nhi tử của gia chủ và gia mẫu Liễu gia,nghe nói y nổi tiếng thất học thất

được,tự cao tự đại,lại ham mê sắc nữ,thông phòng đã có hơn 10 người thiếp,ngoại hình thì xấu không còn chỗ chê. Chỉ là,hắn là ứng cử viên có khả năng nhất với vị trí gia chủ kế tiếp. Mà Thượng Quan Lâm Vân ngoài mặt nói thật lòng yêu hắn,nhưng cũng chỉ vì gia sản Liễu gia. Quả là đôi trời sinh! Trương Lam Nguyệt mỉm cười,đặt tập văn thư xuống bàn,tay vuốt cằm,tự hỏi nên làm thế nào để vào được bữa tiệc. Chợt nhớ ra,trong danh sách khách mời hi vọng có Hương Cư lâu. Nháy mắt,vấn đề của Trương Lam Nguyệt được giải tỏa,đúng lúc đó cửa phòng bật mở,Quách Lan mang theo bữa trưa tiến vào:

"Chủ tử,mời người dùng bữa"

"Nha,Quách Lan,người đến thật đúng a! Hai ngày nữa hi vọng của đại tỉ ta. Người nghĩ xem chúng ta nên tặng cho tỉ ấy lễ vật gì để tỉ ấy và mọi người suốt đời không quên?"

Quách Lan nhận ra ý cười trong mắt Trương Lam Nguyệt,liền hiểu ngay sự tình. Cười hắc hắc mấy tiếng,nàng đặt khay thức ăn xuống bàn,mỉm cười:

"Nếu là một món quà giống như 4 năm trước?"

"Ta nghĩ chúng ta nên làm gì đó mới mẻ một chút"

Trương Lam Nguyệt lắc đầu,Quách Lan lại tiếp tục suy nghĩ,một ý tưởng táo bạo khác liền xuất hiện trong đầu nàng:

"Chủ tử,tiểu nhân có một kế vô cùng tuyệt vời,nhưng phải đợi tiệc tan mới có thể thực hiện"

Nàng (Quách Lan) nói rồi ghé sát vào tai nàng (Trương Lam Nguyệt) thì thầm. Đôi mắt Trương Lam Nguyệt sáng lên sau khi nghe Quách Lan nói,gật đầu:

"Được cứ như vậy đi"

"Đại chủ tử"

Hai ngày trôi qua nhanh như chớp,vậy mà hi vọng của Thượng Quan Lâm Vân đã đến. Từ sớm,nàng đã rời giường tắm tiên,trang điểm,làm tóc,mặc giả y,sau đó đến bái phỏng phụ mẫu. Đại sảnh Thượng Quan gia tràn ngập một màu đỏ,Thượng Quan Lâm Thiên ngồi chính giữa thái độ lạnh nhạt,bên phải là Triệu thị sắc mặt vui mừng vì nữ nhi sắp trở thành Liễu phu nhân. Bên trái là Thượng Quan Lăng Hiến thờ ơ biểu cảm nhìn Thượng Quan Lâm Vân. Không hiểu vì sao,nẫy thẳng trở lại đây,sau khi trở về từ Bắc Cung quốc,Thượng Quan Lăng Hiến trầm mặc hơn hẳn bình thường,gần như không cười không nói,đóng cửa tránh tiếp xúc với tất cả những người xung quanh. Đáng lẽ hôm nay hắn cũng sẽ không ra ngoài,nhưng bị Triệu thị làm phiền đến nhức đầu mới miễn cưỡng đến,hiển nhiên sắc mặt không thể tốt được.

Giờ lành đã điểm,Thượng Quan Lâm Vân cúi đầu hành lễ với tổ tiên,phụ mẫu rồi được bà mới dẫn ra ngoài cửa,trùm khăn hi bước lên kiệu hoa xuất giá. Thập Liễu công tử nhìn dung mạo nàng trước khi trùm khăn hi,liền trong mắt đầy phấn khích,nhanh chóng cho người kiêng kiệu hướng Liễu phủ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cướp Dâu

Cũng vào lúc đó,từ Hương Cư lâu có hai nữ tử đang tiến về phía Liễu phủ. Người đi trước bộ dạng cao ngạo lạnh lùng,lam y tuyệt đẹp nhẹ bay trong gió,mặt che bởi mu sa trắng làm người ta không khỏi tò mò về dung nhan của nàng. Người đi sau bộ dạng có chút cung kính nhưng cũng không che nổi vẻ lạnh nhạt,hoàng y lộng lẫy thu hút ánh nhìn của ngoại nhân,khuôn mặt xinh đẹp làm nhân không nhận được mà thèm thuồng.

Hai cái thu hút nữ tử này,không ai khác chính là Trương Lam Nguyệt và Quách Lan

Quách Lan liếc xéo những kẻ trung cái bộ mặt thèm thuồng về phía nàng và chủ tử,khinh thường hừ lạnh. Tầm như bọn họ mà dám hão huyền mơ tưởng chạm vào chủ tử của nàng. Thật không biết nhìn lại chính mình! Mà Trương Lam Nguyệt thì hoang toàn không đem mấy kẻ như vậy vào mắt,vẫn ung dung ngẩng cao đầu bước về phía Liễu phủ.

Liều phủ,quần gia nghênh đón đã chờ sẵn ở cửa,thấy Quách Lan đi gần tới liền mặt mày hớn hớn,cung kính:

"Quách mama hảo"

Quách Lan mặt ngoài tươi cười,cũng chấp tay hành lễ:

"Quân gia đại nhân hảo. Lâu hôm nay có chuyện,tiểu nhân đích thân giải quyết nên đã đến muộn. Mong ngài thứ lỗi"

Liễu gia quân gia thấy Quách Lan đối với mình cung kính liền tưởng nàng sợ uy danh Liễu gia,kiêu ngạo hừ một tiếng:

"Quách mama xin đừng bận tâm đến những chuyện nhỏ nhặt đó"

Liễu quân gia nói xong,mới chú ý đến Trương Lam Nguyệt như cũ đứng im không động đậy,liền tò mò:

"Phải chăng vị đây là?"

"Nha,vị đây là chủ tử của chúng tôi,cũng là chủ tử Hương Cư lâu. Nhưng,nàng không thích ngoại nhân thấy được gương mặt mình nên phải che mặt sa. Thật có lỗi quá!"

Quách Lan thay Trương Lam Nguyệt trả lời,mà Liễu quân gia nghe vậy,liền minh bạch. 4 năm trước,chủ tử Hương Cư lâu trước tấu một khúc Giác Ngộ,sau để lộ dung mạo tuyệt diệu,trong một đêm làm Hương Cư lâu rạng danh,ai nấy đều biết. Hơn nữa,nghe đồn nàng còn là nữ nhi của phu thê đại hiệp Trương Từ Kỳ và Bạch Miên Miên,một thời từng uy chấn thiên hạ,võ công tuyệt diệu làm nhân đồ mắt ghen tị. Hiện tại Liễu gia được một vị như vậy đại nhân đích thân hỏi thăm,thực có phúc. Nghĩ vậy,Liễu quân gia liền bày ra bộ mặt chân chó nịnh hót,đưa hai người Trương Lam Nguyệt vào đại sảnh dự lễ.

Kiểu hoa đưa dâu cuối cùng về tới Liễu gia,thập Liễu công tử vội vàng giục Thượng Quan Lâm Vân xuống kiệu,định đưa nàng vào động phòng hoa chúc thì nghe lời khuyên can của bà mối:

"Thập Liễu công tử chớ nóng vội,cần phải bái đường thành thân trước đã"

"Lắm chuyện,ta muốn động phòng luôn"

Thập Liễu công tử hừ hừ làm bộ khó chịu,vương tay định bế Thượng Quan Lâm Vân thì bị nàng ta nhỏ giọng ngăn cản:

"Quân phu,chúng ta hãy cùng bái đường thành thân,uống rượu giao bôi trước đã,rồi mới động phòng hoa chúc cũng không muộn"

Không thể không cảm thán,Thượng Quan Lâm Vân thực giống Triệu thị,đến cái giọng nũng nịu cũng giống,làm cho thập Liễu công tử vốn ham nữ sắc mềm nhũn cả người,liền gạt đầu chiều lòng nữ nhân,cho bà mối dắt nàng ta đến lễ đường.

Trong lễ đường trần ngập một màu đỏ rực,Liễu gia chủ ngồi trên vị trí chủ tọa,khuôn mặt không kìm nổi vui mừng,Liễu phu nhân bên cạnh cũng là mặt mày nở hoa,nhìn về phía trước trông ngóng. Hai bên cạnh mọi người đều nín thở chờ mong,chỉ có Trương Lam Nguyệt và Quách Lan vẫn giữ nguyên bộ dạng thản nhiên như không. "Kết"-Một tiếng cánh cửa bật mở,thập Liễu công tử thân mình tròn trịa,khuôn mặt ngấn mỡ cười dâm dăng bước vào;thao sau đó là bà mối đang dắt tay Thượng Quan Lâm Vân đỏ rực giá y. Bà mối theo nghi thức trao Thượng Quan Lâm Vân lại cho thập Liễu công tử,bắt đầu bái đường.

"Nhất bái thiên địa"

Cả hai cùng quay mặt về phía cửa,đập đầu lạy

"Nhị bái cao đường"

Song quay lại phía gia chủ gia mẫu,lạy

"Phu thê giao bái"

Thập Liễu công tử ánh mắt dâm dăng lần này đã bắt gặp Quách Lan xinh đẹp dung mạo,ánh mắt nhìn chằm chằm nàng không rời,nhưng vẫn thực hiện bái lạy

"Kết làm phu thê"

Tiếng đọc vừa dứt,thập Liễu công tử cầm tay Thượng Quan Lâm Vân,định dắt nàng vào động phòng hoa chúc thì "vụt" một tiếng,đột nhiên một thanh kiếm xuất hiện cản bước chân hắn. Quách Lan thì thả vào tai Trương Lam Nguyệt:

"Lễ vật của chúng ta đến rồi"

Toàn bộ người có mặt tại đây nhìn thanh kiếm sắc bén đang cắm vào giá y của thập Liễu công tử,đều hít một ngụm khí lạnh,trong lòng kinh sợ. Đột nhiên từ đầu xuất hiện một cái nam tử,giật lấy Thượng Quan Lâm Vân từ thập Liễu công tử:

"Vân nhi,chúng ta đi thôi"

Mà thượng Quan Lâm Vân trước đã tháo xuống khăn hi, nhìn một màn này liền kinh ngạc cùng khiếp sợ:

"Người, người là ai? Sao lại nắm tay bốn tiểu thư?"

"Vân nhi, chẳng lẽ nàng đã quên rồi hay sao?"

Nam nhân vừa rồi chạy vào nhìn Thượng Quan Lâm Vân vẻ mặt buồn bã, uỷ khuất cùng chua xót, nói một câu làm toàn bộ nhân có mặt sùng sốt:

"Chúng ta đã từng hẹn nhau dưới ánh trăng đêm thất tịch, sẽ mãi mãi bên nhau, trọn đời trọn kiếp kia mà. Sau giờ nàng nở lòng giữ bỏ hết tất thấy."

Nhân có mặt hết tất cả sùng sốt, ánh mắt xem thường hướng về phía Thượng Quan Lâm Vân đang ngây ngốc không hiểu sự tình gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyhnh Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Bại Hoại Nữ Nhân(3)

Đại sảnh vốn đang nháo loạn sau câu nói của cái kia nam nhân liền im bật, Thượng Quan Lâm Vân mở mắt bắt đầu trên trán tuôn xuống, giấy này: "Người, vô si nam nhân, mau buông tay. Bốn tiểu thư với người không quan hệ, mau buông"

Nam nhân nghe nàng ta nói xong liền không tự chủ được buông tay, trên mặt hiện hữu rõ ràng đau thương:

"Vân nhi, nàng sao có thể như vậy tuyệt tình với ta, hay là vì ta quá nghèo, nàng không chịu được khổ. Không sao Vân nhi, ta sẽ cố gắng kiếm tiền để làm vui lòng nàng. Xin nàng đừng cùng ta phôi sạch quan hệ"

Nam nhân khuôn mặt đầy bi thương, tay lại nắm chặt lấy tay Thượng Quan Lâm Vân, giọng nói đầy chua xót cùng cần xin làm không ít người bắt đầu động lòng, bàn tán nhỏ giọng về Thượng Quan Lâm Vân. Mà Thượng Quan Lâm Vân sao có thể không nghe được, nàng ta sắc mặt đỏ như trái cà chua, uỷ khuất bộ dạng quay sang cầu xin thập Liễu công tử:

"Tướng công, hần, hần cùng thiếp không quen biết. Xin chàng, làm chủ cho thiếp"

Thập Liễu công tử là một tên háo sắc ngu ngốc, hưởng chi anh hùng nan quá mỹ nhân quan*, nàng ta xem sao hần không động lòng mà làm chủ cho mình.

*Anh hùng nan quá mỹ nhân quan: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân

Chỉ tiếc, thập Liễu công tử không chỉ là một tên háo sắc ngu ngốc từ mà còn là kẻ tiểu nhân chỉ biết trốn tránh. Hần nhìn Thượng Quan Lâm Vân như vậy uỷ khuất, nghĩ lên tiếng làm chủ, thấy sắc mặt già già nải nải đen như đất nòi liền im lặng. Thượng Quan Lâm Vân thấy hần hồi lâu không nói gì đâm ra tức giận nhưng cổ nuốt xuống, tiếp tục trước mặt thiên hạ quỳ xuống van lạy:

"Tướng công xin tin thiếp. Thiếp thực sự không biết kẻ này, đây là lần đầu tiên thiếp và hần gặp nhau. Xin tin thiếp"

"Đừ"

Liễu gia chủ không thể tiếp tục nhìn Thượng Quan Lâm Vân diễn kịch nữa, liền quát lên một tiếng. Lão sống như vậy tuổi, chỉ muốn tìm cho cháu trai mình sủng ái nhất một thê tử tốt đẹp, lại nghe danh Thượng Quan đại tiểu thư đối với ai đều tốt, hơn nữa cảm kì thi hoạ cũng coi như tài giỏi liền tìm bà mối tới cửa hỏi thăm. Thật không ngờ nàng ta lại bại hoại như vậy. Bản thân lão vừa giận mình tin vào miệng lưỡi thiên hạ vừa giận Thượng Quan Lâm Vân không có đức hạnh, hận không thể ngay lập tức đem nàng ta đá khỏi cửa lớn. Nhưng bây giờ, quan trọng là phải tìm lại thể diện cho Liễu gia.

Nghĩ vậy, Liễu gia chủ liền nhìn cái nam nhân vẻ mặt bi thương nắm tay Thượng Quan Lâm Vân không chịu buông, hỏi:

"Người thực là ái nhân của nàng?"

"Quả thật như vậy thưa Liễu gia chủ"

Giọng nói chắc nịch cùng khẳng định làm Liễu gia chủ cùng có vài phần tin tưởng:

"Người cùng nàng nhận thức vào thời gian nào?"

"Thưa Liễu gia chủ, tiện dân cùng Vân nhi nhận thức nhau vào đêm thất tịch năm trước. Lúc đó tiện dân cùng mấy bằng hữu đi chơi gần sông Nguyệt, gặp đúng lúc Vân nhi đang ở đây cầu nguyện. Vừa thấy nàng, tiện dân đã biết đó chính là chân mệnh thiên tử của đời mình"

Càng ngày càng có nhiều mũi nhọn hướng về phía Thượng Quan Lâm Vân làm nàng tức giận cùng oan ức không thôi. Rõ ràng nàng mới là bị hại nhân,sao giờ lại biến thành cái nam nhân xa lạ kia,mà thất tịch năm trước nàng căn bản không có gặp hắn nha!

"Người nói dối,thất tịch năm trước ta có gặp gỡ cái nam nhân nào đâu?"

Liễu gia chủ trừng mắt với Thượng Quan Lâm Vân làm nàng ta sợ hãi,liền ngậm miệng. Lão quả thật mắt mù mới đi rước cái nữ nhân này về cho cháu trai:

"Người có bằng chứng không?"

Nam nhân nghe xong không do dự lấy ra từ trong tay áo một chiếc khăn tay. Mà Thượng Quan Lâm Vân thấy khăn xong liền kinh ngạc,chưa mở miệng giải thích đã bị nam nhân kia giành nói:

"Đây là vật đính ước mà Vân nhi tặng cho tiện dân,trên này còn có tên của nàng. Xin gia chủ cứ xem"

Liễu gia chủ cầm lên trước khăn tay,quả nhiên có tên của Thượng Quan Lâm Vân trên đó. Sắc mặt đen như đít nồi,lão quay đầu nhìn Thượng Quan Lâm Vân giống như muốn xé xác nàng ta ra thành trăm mảnh,liền sau đó tiếng bàn luận lại nổi lên,càng ngày càng cay độc:

"Quả thật là một cái bại hoại nữ nhân!"

"Đúng vậy a! Thượng Quan gia chủ trước giờ làm quan thanh liêm không hiểu sao lại sinh ra một nữ nhi như vậy!"

"Phải đó,nghe đồn trước nàng thân muội muội Thượng Quan Ngọc Huyền cùng gian díu với tình nhân trong tiểu viện rồi bị bắt gặp đó."

"Thật? Thượng Quan gia quả thật không biết giáo dục mà"

...

Thượng Quan Lâm Vân nghe những lời đàm tiếu,sắc mặt càng ngày càng đỏ bừng,cục tức khi nãy nuốt chưa trôi đã lại đẩy lên,cuối cùng thành bốc hỏa:

"MÁY NGƯỜI THÔI ĐI. KHÔNG ĐƯỢC NÓI BỐN TIỂU THƯ NHƯ VẬY. BỐN TIỂU THƯ THỰC CÙNG HẸN XA LẠ."

Hậu trường lại lần nữa im lặng,đột nhiên một vị tiểu thư trong đám khách thấy nàng ta như vậy liền khinh thường hừ lạnh:

"Đúng là kĩ nữ mà còn ra vẻ thanh cao! Đã có tình nhân chim sẻ rồi còn mơ tưởng mình trở thành một cái phượng hoàng!"

Liền sau lời nói của vị tiểu thư đó,tiếng đàm tiếu lại tiếp tục vang lên,Thượng Quan Lâm Vân hiện tại bỏ hết bộ dạng thực nữ nũng nịu,vỗ ngực đập chân liên tục phàn bác nhưng chẳng ai thèm nghe,cuối cùng được cái kia nam nhân kéo tay ly khai.

Vẫn im lặng nãy giờ,Quách Lan hiện tại mới thấp giọng hỏi Trương Lam Nguyệt:

"Chủ tử,tiếp theo chúng ta thế nào?"

"Cứ chờ đi,còn nhiều màn hay mà"

Trương Lam Nguyệt đặt ly trà xuống bàn bên cạnh,ánh mắt lóe sáng một tia cười trên đầu khổ kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Bị Đuổi Ra Khỏi Nhà

Cái xa lạ nam nhân dẫn Thượng Quan Lâm Vân ra khỏi cửa Liễu phủ,lên chiếc xe ngựa đã chuẩn bị sẵn,xong liền bộ mặt uy khuất cũng biến mất,lạnh lùng hừ hừ mấy cái. Thượng Quan Lâm Vân lúc này mới có dịp tra hỏi:"Người mau nói,là ai sai người đến vu hãm bốn tiểu thư?"

"Ta không biết,có người đến nhờ ta làm vậy thôi"

Nam nhân lạnh lẽo nói,Thượng Quan Lâm Vân tiếp tục:

"Ta không biết,người đó che kín mặt mũi"

Thượng Quan Lâm Vân định hỏi thêm lại suy nghĩ. Nam nhân này đã nói hắn không biết, dù nàng có tra hỏi như thế nào nữa, hắn hẵn cũng sẽ không nói. Nghĩ vậy, nàng liền ngồi xuống bên cạnh nam nhân, cắn cắn môi tức giận. Mà nam nhân thấy nàng ta vậy, tốt bụng gọi ý:

"Người thử nhớ lại xem, chính mình trước giờ có gây thù oán với ai không?"

Thượng Quan Lâm Vân nghe nói xong liền nhú mày, bĩu môi hừ lạnh. Trước giờ nàng gây thù chuốc oán không biết bao nhiêu người, cũng vì lý do này mới tra hỏi hắn. Nếu nàng mà biết kẻ đứng sau giật dây là ai thì còn hỏi gì nữa.

"Mà phải rồi, người đưa ta đi đâu?"

"Trở lại Thượng Quan phủ. Phòng bây giờ lời đồn người có tình nhân đã lan ra khắp kinh thành rồi"

Thân hình Thượng Quan Lâm Vân nháy mắt run lên, cục tức lại trào ra khỏi cổ họng:

"Người cái tên chết tiệt, bốn tiểu thư đánh chết người. Đợi về đến Thượng Quan phủ, bốn tiểu thư sẽ nói phụ thân đem người đến công đường xét xử"

Lần này đến lượt cái kia nam nhân nhú mày hừ lạnh, bất ngờ đem nàng đẩy xuống xe ngựa, trước đó còn không quên nói:

"Đến nơi rồi đấy, bại hoại nữ nhân"

Thượng Quan Lâm Vân bị bất ngờ đẩy ra khỏi xe ngựa, liền ngã lăn xuống đường ngay trước Thượng Quan phủ. Quả đúng như cái xa lạ nam nhân nói, tin đồn đã lan ra khắp kinh thành, hiện tại nhân thấy nàng đều chỉ chỗ đàm tiếu cay nghiệt:

"Xem kia, đó không phải Thượng Quan đại tiểu thư sao?"

"Đối* a! Còn bị đẩy xuống xe ngựa nữa"

"Xem, trên người vẫn còn mũ phượng giá y, cư nhiên theo tình nhân bỏ trốn, cuối cùng bị đẩy khỏi xe ngựa, thực đáng đời"

...

Người vây quanh Thượng Quan Lâm Vân ngày càng đông, lời nói ra ngày càng cay độc, có người còn không nhịn được ném cả chua và người nàng. Thượng Quan Lâm Vân nhìn này một màn, trong lòng dâng lên sợ hãi tới tột cùng. Nàng đường đường thiên kim chi kiều Thượng Quan phủ, từ nhỏ tới giờ ăn sung mặc sướng, hoàn toàn không hiểu cảm giác bị người người khinh bỉ như thế nào. Hiện tại được trải nghiệm, mới có thể rút ra một bài học.

*Đối: Đứng

Sợ hãi vì chính mình trên người bị ném đầy những cà chua, Thượng Quan Lâm Vân vội vàng đứng lên, chạy đến trước cửa phủ, vừa đập vừa kêu gào:

"Mẫu thân, là nữ nhi. Người hãy mau mở cửa, mau mở cửa cho nữ nhi"

Đáp lại nàng ta là giọng nói đầy phẫn nộ của Thượng Quan Lâm Thiên:

"Người mau biến, Thượng Quan gia không có cái nữ nhân như người"

Cửa phủ lạnh lùng mở ra, là cảnh tượng Triệu thị và Thượng Quan Ngọc Huyền bên trong hét lời van cầu, nhưng vẫn không khiến hắn thay đổi quyết định. Lệnh cho gia đình không có kị vút hết quần áo về phía Thượng Quan Lâm Vân rồi đóng cửa lại, giống như kẻ đang không ngừng van xin kia không phải là cái cao cao tại thượng đại tiểu thư trước kia, không phải của hắn đại nữ nhi gì hết. Cuối cùng, biết mình có gào khóc cũng vô dụng, Thượng Quan Lâm Vân đành mang hết cả quần áo, nhanh chóng chạy đi tránh những trái cà chua của nhân phần nộ hướng về phía mình.

Sờ tại lầu hai Hương Cư lâu, Trương Lam Nguyệt thành thoi nhâm nhi trà nhìn một màn, trong mắt loé lên một tia cười trên đầu khổ kẻ khác. Lam Mặc Huyền nhìn nàng (Trương Lam Nguyệt) lại nhìn nàng (Thượng Quan lâm Vân) chạy trời không tránh nắng, thắc mắc:

"Tì tì, sao người không kết liễu nàng ta luôn"

Trương Lam Nguyệt đặt ly trà xuống bàn, trong mắt phản chiếu một tia hồi tưởng, lắc đầu:

"Huyền Huyền em biết không, đôi khi chết là một sự giải thoát"

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hãy Gọi Ta Là Trương Lam Nguyệt

Huyền Huyền yên lặng nhìn nàng, trong lòng thầm thở dài một tiếng. Đôi khi, chết là một sự giải thoát, vậy sao, tí tí không tự giải thoát cho mình. Chợt, nàng phát hiện ra mình lơ ngơ lung tung, lắc lắc cái đầu quên đi chuyện vừa rồi, liền trở về phòng. Trương Lam Nguyệt đợi đến khi tiếng đóng cửa phòng vang lên, mới chuyển tầm mắt nhìn về phía cửa, thấp giọng: "Nếu ta có thể giải thoát cho chính mình bằng cách đó thì tốt rồi. Đáng tiếc, ta không thể làm như vậy"

Nói rồi lại đặt ly trà lên môi, nhấp một ngụm, khoe môi nhếch lên một độ cong nhỏ:

"Trà này, thực ngon a! Cũng sắp đến lúc rồi"

Nửa đêm canh Hợi (21h-23h) kinh thành chìm trong một mảnh tĩnh lặng, ngay cả Thượng Quan phủ cũng vậy. Thượng Quan Lâm Thiên cao cao tại thượng sở tại vị trí chủ tọa; Triệu thị gương mặt không còn chút huyết sắc, tiều tụy ở vị trí chủ mẫu; sau đó là lần lượt các công tử tiểu thư, di nương, nha hoàn, bà tử. Nói thẳng, trừ Thượng Quan Lâm Thiên không muốn ra khỏi cửa, tất cả nhân trong Thượng Quan gia đều có mặt ở đây hiện tại. Không khí trở nên u ám, Thượng Quan Lâm Thiên đập bàn tức giận, hướng Triệu thị quát lớn:

"Như vậy là sao?"

"Lão gia, thiếp,"

Triệu thị sợ hãi nhìn lão, bộ dạng khép nép khác hoàn toàn bình thường. Chuyện của Thượng Quan Lâm Vân cùng tình nhân bỏ trốn ngay sau đại hi, lại bị người ta đẩy xuống xe ngựa ngay trước cửa phủ, bà thực cũng không biết. Nhưng Thượng Quan Lâm Thiên không phải người có thể kiểm chế:

"Bà mau nói, nhanh. Bà là người làm mẫu thân, sao đến chuyện của nữ nhi cũng không biết"

Triệu thị cũng không phải nhân dễ bắt nạt, mặc dù bà ta rất sợ hãi Thượng Quan Lâm Thiên, nhưng nhìn lão cứ như vậy tuyệt tình với cả nữ nhi ruột, nhin không được phản bác:

"Vậy lão gia thử nói xem, người là người làm cha, sao có thể như vậy đuổi nữ nhi ruột ra khỏi nhà?"

"Chát"- Một tiếng tát vang lên, Triệu thị một bên má đỏ lừ, đau rát vì vừa bị đánh, liền ôm má ngã khụy xuống sàn:

"Lão gia, người vừa rồi, dám tát ta?"

Thượng Quan Lâm Thiên nhìn Triệu thị, khinh thường hừ lạnh, định mở miệng nói gì như đột nhiên một cơn gió thoảng qua, mang theo sát khí làm nhân rung mình. Mặc dù đã trung niên, nhưng từng là một cao thủ võ lâm, Thượng Quan Lâm Thiên có thể dễ dàng cảm nhận được sát khí đang theo cơn gió hướng về phía mình.

"Xuy, xuy"- Nền đang cháy trong đại sảnh đồng loạt tắt hết, nhân sở tại nhìn quanh, hoảng sợ la hét, phá tan sự yên tĩnh vốn có. Cánh cửa đại sảnh đang yên đang lành bị đập tung. Gió lùa vào càng ngày càng mạnh, ba tiếng sấm ầm ầm nổi lên, mây đen kéo đến, che khuất ánh trăng. Rồi mưa, như trút nước đổ xuống. Một thân ảnh, ẩn hiện trong làn mưa trắng xóa, lam y ướt át vẫn phiêu dật trong cơn gió; khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm làm nhân đỏ mặt ghen tị; kiêu sắc lạnh trong tay tiếp giáp với nền đá hoa cương, tạo ra những tiếng "soạt" chói tai. Toàn nhân có mặt cứng đờ nhìn nàng, chỉ riêng Thượng Quan Lâm Thiên trong giọng nói có cả kinh hi và lo lắng kêu lên:

"Miên Miên"

Miên Miên? Chẳng phải là tên hý của Bạch di nương Bạch Miên Miên sao? Nhưng, nhân đã chết tự 18 năm trước, sao giờ còn ở đây xuất hiện? Chẳng lẽ... Nghĩ vậy, ai cũng không khỏi rung mình, tầm mắt nhìn nàng càng ngày càng nhìn tia kinh sợ. Nữ tử lam y mím môi, bật ra những tiếng cười ha ha:

"Phụ thân, mẫu thân, các tí muội huynh đệ, ta trở về với các người rồi đây"

"THƯỢNG QUAN LAM NGUYỆT"

Triệu thị kêu lên một tiếng sợ hãi, hai chân vốn muốn đứng lên không tự chủ liền ngã xuống:

"Người không phải chết rồi sao, làm sao có thể, làm sao có thể?"

Trương Lam Nguyệt ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười, phi thân nhanh như chớp lấy đi mạng của mấy nha hoàn đứng bên cạnh bà, lắc lắc đầu:

"Mẫu thân, ta sao có thể chết khi chưa báo xong ơn đức cho các người được chứ? Mà phải rồi, tên ta không phải Thượng Quan Lam Nguyệt, hãy gọi ta là Trương Lam Nguyệt."

Chương 47: Đại Sát Một Nhà Thượng Quan

Thượng Quan Lâm Thiên nghe nói xong liền ngước mắt lên trời, thét những tiếng kinh thiên động địa: "PHẢI NGƯỜI ĐÁNG LỀ PHẢI LÀ TRƯỞNG LAM NGUYỆT. TÊN NGƯỜI ĐÁNG LỀ PHẢI LÀ TRƯỞNG LAM NGUYỆT"

Trương Lam Nguyệt mỉm cười, kiểm chuyển hướng sang Thượng Quan Lâm Thiên:

"Vây, lão chính là người giết phụ thân ta, đốt nhà ta, bắt cóc mẫu thân ta, giày vò ta suốt 14 năm liền?"

"Đúng, đúng là ta làm thế. Ngươi, phụ thân ngươi, những kẻ cướp Miền Miên khỏi tay ta, đều phải chết"

Trương Lam Nguyệt nghe lão nói xong, không nhịn được cười lạnh vài tiếng. Triệu thị ở đằng sau lấy lại tinh thần, vội hướng nàng cầu xin:

"Nguyệt nhi, lão ta, giày vò ngươi suốt 14 năm, mẫu thân không có gì nói. Còn những kẻ đang đứng đây, cũng khinh thường ngươi, ngươi cứ thoải mái đại sát. Nhưng xin ngươi, nể tình mẫu thân 14 năm coi ngươi như con đẻ, xin ngươi tha cho mẫu thân"

Trương Lam Nguyệt lạnh lùng quét mắt nhìn Triệu thị co rúm dưới sàn cầu xin; lại còn những kẻ đang hoa dung thất sắc, khóc lóc thảm thiết đằng sau, nháy mắt cảm thấy hưng phấn tột độ, kiểm không lưu tình liền rạch một vết trên gương mặt của Triệu thị, khiến bà ta kêu lên kinh hãi:

"Tha? Đối xử tốt? 14 năm? Haha, đó là lời diễn xuất tệ hại nhất mà ta từng nghe ở bà đây. Triệu thị mặt cao hơn đầu, tức trí đã mưu thường ngày đâu rồi, sao giờ lại biến thành một ả đàn bà ngu ngốc mù quáng thế này?"

Nàng nói rồi khom lưng, nâng cằm Triệu thị lên làm bà ta co rúm người:

"Ta nói cho bà biết, thù giết mẫu thân của ta không dễ trả như vậy đâu. Từ Từ"

"Xuy" một tiếng, Diệp Từ từ bên ngoài phi thân vào trước mặt Trương Lam Nguyệt cung kính:

"Đem Triệu thị và Thượng Quan Ngọc Huyền đến đó. Nhớ, chưa có lệnh của ta chưa thả ra, còn những kẻ dám ngăn cản, giết không tha"

"Rõ"

Diệp Từ hô vang một tiếng rồi cầm lấy dây thừng, trói Triệu thị cùng Thượng Quan Ngọc Huyền mang đi. Có vẻ như gia đình canh gác đều đã được giải quyết, nên một đường nàng ra khỏi Thượng Quan phủ khó thuận lợi.

Quay trở lại với Trương Lam Nguyệt, sau khi đã giải quyết Triệu thị cùng Thượng Quan Ngọc Huyền hai người, nàng bắt đầu nhìn đến đám ti tiện nha hoàn đi nương cùng tiểu thư đang hoa dung thất sắc chôn chân tại góc tường:

"Sao hả? Lão phiền nếu ta tha lão giải quyết hết đám người kia?"

"Ngươi làm được, việc gì phải hỏi ta"

Trương Lam Nguyệt cười trừ một tiếng, kiểm thu vào vỏ bao, tiến lên phía trước một bước:

"Liễu di, nhị ti đừng sợ, ta sẽ không hại hai người"

Liễu di nương thấy nàng thu kiểm vào trong bao, cũng lớn mật hơn một chút, cùng Thượng Quan Lâm Linh tiến về phía nàng:

"Tứ tiểu thư, cảm tạ người tha mạng"

"Người nói gì vậy? Trương Lam Nguyệt ta đâu phải kẻ ăn cháo đá bát, huống hồ di nương và nhị ti đã làm nhiều việc cho ta"

Liễu di nương thấy Trương Lam Nguyệt không phải kẻ cuồng sát quên nhân nghĩa, liền vui mừng, bất chấp sợ hãi đấu tranh trong lòng mà tiếp tục cúi đầu:

"Tứ tiểu thư nếu đã tha cho ta và nhị tiểu thư, xin người hãy tha cho tam tiểu thư. Ta biết, trước kia nàng làm nhiều việc không phải với người, nhưng hãy tha cho nàng"

Thượng Quan Lâm Linh nhìn Liễu di nương, lại nhìn Thượng Quan Ngọc Kỳ đang co rúm tại góc tường mà kêu gào, cũng quỳ xuống cầu xin:

"Xin tứ muội, hãy tha cho tam muội"

Trương Lam Nguyệt nhìn Liễu di nương và Thượng Quan Lâm Linh cười quyết như vậy, cuối cùng cũng thở dài, hướng về phía Thượng Quan Ngọc Kì:

"Tam tỉ, người trước giờ thông đồng cùng Triệu thị đánh đập ta, mắng chửi hạ nhân, đáng lẽ ta không tha cho người. Nhưng Liễu di đã thỉnh cầu như vậy, ta cũng đành mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ là người, bắt đầu từ bây giờ đừng bao giờ đối xử với bất kì ai như vậy. Nếu không, coi chừng mạng khó giữ"

"Ta, ta chắc chắn sẽ không bao giờ như vậy nữa. Cảm tạ người, tha mạng"

Trương Lam Nguyệt thở dài lắc đầu:

"Người nên cảm tạ mẫu thân người, chứ không phải ta. Liễu di, người cùng nhĩ tỉ và tam tỉ mau đi đi, nếu không sẽ không kịp nữa đâu"

Liễu di mặc dù không biết nàng nói đi đâu, nhưng suy nghĩ nàng sẽ không đuổi giết mình, vẫn như cũ nghe theo mà chạy ra khỏi Thượng Quan phủ. Giờ, Thượng Quan Lâm Hiền không ở đây, Liễu di và nhĩ tỉ cũng đi, nơi này chỉ còn lại những kẻ nên giết. Nàng quay đầu nhìn một đám bám lấy chân mình kêu gào tha mạng một cách nhục nhã, cười hưng phấn một tràng dài. Kiếm trong vỏ gươm rút ra, không có mặt cứ nhắm phía trước mà chém. Những tiếng kêu gào thảm thiết, những tiếng kiếm xé gió sắc lạnh, những tiếng cười tựa tu la địa ngục của kẻ cuồng sát, cứ như thế kéo dài, hoà vào làn mưa bí ai trắng xoá cho tới tận sáng ngày hôm sau.

Thượng Quan Lâm Hiền sau một đêm nghe những tiếng hét kinh thiên động địa, rốt cuộc không nhịn được liền tới đại sảnh. Hắn không biết ai lại có thể một đêm đem cả nhà Thượng Quan giết sạch, bất quá, như vậy cũng tốt. Nhà Thượng Quan ấy chết đi còn hơn.

Từng bước hướng tới đại sảnh, trước mặt hắn, một cảnh tượng thảm khốc hiện ra. Trương Lam Nguyệt lam y nhuộm máu, trở thành một màu đỏ rực rỡ, tay cầm kiếm cười nhưng tiếng man rợ, xung quanh, xác người chồng chất, bị chém ra từng mảnh thân thể, nằm chồng chất lên nhau đến không nhận ra ai với ai; bốn phía tường đều bị máu bắn tung toé, mùi tanh máu tràn ngập căn phòng, một thân cảnh kinh hãi tới cùng, đến người luyện võ ta đánh đây máu người Thượng Quan Lâm Hiền cũng không nhịn được lạnh sống lưng.

Trương Lam Nguyệt quay đầu, nhìn Thượng Quan Lâm Hiền rồi cười quỷ dị, giọng trở nên khàn đặc vì hét quá nhiều:

"Đại ca, huynh tới rồi. Huynh nhìn xem, tác phẩm của ta ra sao"

Thượng Quan Lâm Hiền nghi hoặc nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia ngả nhiên, kinh hãi hô to:

"Nguyệt nhi, là muội!"

Trương Lam Nguyệt thấy hắn vẫn nhận ra mình, trong lòng mỉm cười, gật đầu:

"Phải, là muội. Đại ca, nếu muội nói chính mình vừa đại sát cả nhà huynh, huynh có hận muội không?"

Thượng Quan Lâm Hiền một lần nữa dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng, khó xử. Thực là nàng đại sát một nhà Thượng Quan, nàng tự khi nào tỉnh thông võ học như vậy. Bất quá, cũng tốt, nếu là một nhà Thượng Quan, hắn tuyệt không hận:

"Không hề. Ta không bao giờ hận muội"

"Tại sao?"

Nàng ngả nhiên nhìn hắn, nghi hoặc hỏi. Có nhân biết hung thủ đại sát gia đình mình, lại không trả thù

"Đổi, ta không hận. Nguyệt nhi, muội đã giỏi như vậy, có thể giúp ta một việc được không?"

Nếu nàng đã giỏi như vậy, hắn việc này có thể làm được:

"Hãy đến Tuyệt Vọng cốc, giúp ta lấy một thứ rồi đem lên núi Thanh Phong, được chứ?"

Tuyệt Vọng cốc? Không phải ở Bắc Cung quốc sao. Còn núi Thanh Phong? Phải rồi, là nơi cư ngụ của sư tổ phía Thanh Phong, một trong ngũ đại môn phái ở Đông đại lục, người này cũng là sư phụ của Thượng Quan Lâm Hiền. Cái thứ muốn nàng lấy, hẳn cho sư phụ hắn đi

"Nhưng, tại sao đại ca lại giao cho muội việc này?"

"Bí mật, khi nào gặp lại ta sẽ kể cho muội. Còn hiện tại, muội có thể giúp ta chứ?"

Dù sao hắn cũng là ân nhân của nàng, nàng không thể từ chối, huống hồ hắn không hề hận nàng vì vụ đại sát nàng. Nàng, có lẽ giúp được:

"Hảo, vậy muội sẽ giúp"

"Cảm tạ muội, Nguyệt nhi"

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Hoàng Phủ Thành

Tuyệt Vọng cốc là một địa phương khá nổi tiếng sở tại Bắc Cung quốc, bởi lẽ nó nằm sát núi Thanh Phong-ranh giới ngăn cách của hai đế quốc Thiên Tang và Bắc Cung. Tuyệt Vọng cốc bốn bề địa hình đều là núi non hiểm trở, đáy cốc lại sâu hơn trăm trượng, hẳn là một nơi tầm bấu* lí tưởng

*Tầm bấu: Tìm kiếm kho báu

Trương Lam Nguyệt thông dong trên lưng ngựa xem bản đồ, lại nhìn xung quanh một lần nữa, gật đầu. Nếu nàng đi đúng đường, vậy có lẽ sắp đến rồi. Tháo xuống mu sa che mặt, cột ngựa vào một gốc cây gần đó, nàng nhìn xuống đáy cốc, không nhìn nổi cảm thán. Đồi là sâu, như vậy hẳn phải có đường mòn xuống. Xem xét tình hình một vòng, nàng cuối cùng đã tìm được đường mòn xuống cốc.

Đặt chân xuống đáy Tuyệt Vọng cốc, trước mặt Trương Lam Nguyệt là một huyệt động lớn, trên vách đá còn khắc chữ nữa nhưng bị mòn nên không nhìn rõ. Trương Lam Nguyệt lấy đá lửa, đánh một ngọn đuốc rồi tiến vào huyệt động. Bên trong cũng không khác những huyệt động khác bao nhiêu, hơn nữa cũng không có cơ quan mật nào nên một đường nàng đi, không có gì khó khăn. Đi được nửa đường, huyệt động chia ra làm hai lối, thoạt nhìn giống hệt nhau. Trương Lam Nguyệt trong lòng thầm mắng kẻ nào đào thêm một lối đi cho huyệt động, khom người nhặt một viên đá lớn ném vào lối đi bên phải. Một tiếng đá va chạm vọng ra, rồi hai tiếng, ba tiếng, cứ như thế đến tiếng thứ tám thì không còn tiếng vọng nữa:

"Tám tiếng vọng, cũng khá sâu a!"

Nàng lại khom người nhặt một viên đá nữa rồi là tương tự với lối đi bên trái. Lần này có đến chín tiếng đá vọng. Vậy, hẳn bên trái là lối cần đi.

Đi một quãng thời gian khá, Trương Lam Nguyệt cuối cùng cũng thấy ánh sáng chiếu đến, làm nàng nhìn không được vui mừng. Cuối cùng cũng đến rồi! Cuộc tầm bấu nhảm chán này cuối cùng cũng kết thúc! Bước chân Trương Lam Nguyệt dần trở nên nhanh hơn, nàng kinh hi nhìn ánh sáng kia càng ngày càng gần mình, và nó, trong tầm mắt nàng hiện ra. Nhưng, cái đồ mà nàng nên lấy, làm nàng cảm thấy thất vọng, nói thẳng ra, đó không phải là đồ, mà là nhân, một nam nhân.

Hắn nhìn cũng trẻ tuổi, tóc đen xơ xác bù xù khiến khuôn mặt hắn ẩn hiện trong ánh lửa. Trên người y phục đắt tiền nhưng bị rách nhiều chỗ, còn dính máu, hiển nhiên là bị hành hạ. Hơn nữa, hai tay hắn đều bị dây thừng trói, vô lực làm thân thể giống như muốn đổ gục. Cái thảm cảnh này, thực đáng thương a!

Có vẻ như cảm nhận được nhân đến, nam nhân nâng khoé mắt, một mắt nhìn về phía Trương Lam Nguyệt, nhận thấy nàng không phải nhân muốn hại hắn nhiều thờ dài, yếu ớt hỏi:

"Người là ai? Có phải là nhân được phái đến cứu ta?"

"Hắn là vậy đi"

Trương Lam Nguyệt nhỏ giọng trả lời, kiểm từ trong vò rút ra một đường chém đứt dây thừng. Nam nhân được giải phóng, liền khụy xuống, thờ hồn hèn từng ngum nhưng vẫn cố phun ra vài tiếng nữa:

"Cảm tạ đại hiệp cứu mạng"

"Người cư nhiên bị bắt đến đây? Do kẻ nào?"

Trương Lam Nguyệt đỡ nam nhân dậy, hỏi. Hắn nhìn nàng, lắc đầu:

"Tại hạ cũng không biết. Nhưng, chúng ta nên ra khỏi đây trước trưa. Bọn chúng sẽ rất nhanh trở lại"

"Àn"

Trương Lam Nguyệt gật đầu, dìu nam nhân đi được mấy bước lại nghe hắn hỏi:

"Tại hạ họ Hoàng Phủ, tên Thành. Không biết danh xưng của đại hiệp là gì?"

"Danh xưng của tại hạ không đáng nhắc đến, xin Hoàng Phủ công tử đừng hỏi"

Hoàng Phủ Thành nhìn Trương Lam Nguyệt, ánh mắt mang theo vài tia dò xét, tay lấy hết lực đưa lên không trung, chạm vào mu sa che mặt của nàng:

"Vậy tại hạ có điểm phúc được chiêm ngưỡng dung nhan đại hiệp?"

Trương Lam Nguyệt lần này không nhìn được liền quay sang trừng mắt Hoàng Phủ Thành, ẩn hiện giận dữ. Dù sao nàng cũng là nữ nhân, hắn là nam nhân, dù nàng có là nhân luyện võ thì sức khoẻ cũng không bằng hắn, một đường dài như vậy đã chậm mất rất nhiều thời gian, hắn như nào còn nói nhiều như vậy. Mà nàng ghét nhất những kẻ mồm năm miệng mười, chỉ biết nói nhiều không biết làm nhiều, nếu hắn còn nói, nàng chắc sẽ mặc hắn ở đây cho bò lủi kia tới trói hắn lại quá.

Hắn nhận ra sự tức giận từ phía Trương Lam Nguyệt, Hoàng Phủ Thành lập tức ngậm miệng, không hé ra nửa lời nữa. Dù sao hắn nói nhiều như vậy, sẽ làm trễ nải rất nhiều thời gian nữa. Hoàng Phủ Thành không còn nói nữa, Trương Lam Nguyệt mới trong lòng hừ hừ. Coi như hắn thôi thúc, biết mình phải nhờ cậy vào nàng. Hai người như vậy một đường thuận lợi ra khỏi huyệt động thì

"Vút"- Một tiếng âm khí xé gió hướng về phía đó, Trương Lam Nguyệt nhanh chóng cùng Hoàng Phủ Thành tách ra, rút kiếm nheo mắt nhìn về phía trước. Trước mặt nàng là khoảng bốn năm tên hồng y*, khuôn mặt được che kín, ánh mắt âm trầm hết nhìn nàng lại nhìn Hoàng Phủ Thành:

"Ngươi, hôm nay từ mình tìm chết"

Hoàng Phủ Thành run rẩy nhìn hồng y sát thủ, kinh sợ kêu to:

"Đại hiệp cẩn thận. Chính là bọn chúng bắt ta"

Trương Lam Nguyệt đánh giá hồng y sát thủ mấy tên một lượt, trong đầu bắt đầu phân tích giá trị, khoé môi cong lên một độ cong nhạt, kiếm hướng về phía đó:

"Muốn ta tìm chết, vậy đi làm đẽm lưng đi"

*Hồng y: Ở đây là áo đỏ chứ không phải áo hồng nha. Hồng trong tiếng Hán nghĩa là đỏ

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Đại Hiệp Cư Nhiên Lại Là Nữ Nhân?

"Đại hiệp, ngươi ồ?" Hoàng Phủ Thành lấy hết sức bình sinh, hướng về phía Trương Lam Nguyệt. Nàng lắc đầu, đại biểu cho việc mình không sao, ôm cánh tay trái mang một vết chém dài, thờ đốc. Không chỉ cánh tay trái, mà toàn thân nàng cũng chẳng chịu những vết thương nông sâu và những vết y phục bị rách, huyết tanh nhuộm hắc y trở thành huyết y. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nàng vừa đánh với năm cái hồng y sát thủ, cho dù chỉ là hạng tôm tép nhưng bị thương chính là không thể tránh khỏi.

Hoàng Phủ Thành nhìn nàng một thân toàn máu, không khỏi có chút run run, sợ hãi:

"Đại hiệp, ngươi chảy nhiều huyết quá!"

"Không phải của ta huyết, là của bọn chúng"

Trương Lam Nguyệt chỉ ta về phía năm cái xác hồng y nhân nằm bất động dưới đất, nói. Hoàng Phủ Thành nương theo tay nàng nhìn, vẫn không thôi lo lắng:

"Bên kia có một khe suối, để ta dìu đại hiệp đến đó rửa rồi băng bó vết thương"

Trương Lam Nguyệt khuôn mặt dưới mu sa chảy mồ hôi hột, không còn sức để nói nhiều mà chỉ gật đầu. Đã lâu rồi không kinh lại cái cảm giác bị thương đây mình như này, thực có chút khó chịu a! Đương nhiên, Hoàng Phủ Thành không biết của nàng suy nghĩ, chỉ lo lấy hết sức dìu ân nhân đến bên khe suối.

Đáy Tuyệt Vọng cốc cũng không tính rộng, vậy nên chỉ mất một khắc* thời gian để đến khe suối mà Hoàng Phủ Thành nói. Hắn đặt nàng dựa lưng vào vách đá, xé một mảnh phục y, đến bên suối, hoà vào nước một hồi rồi trở lại, định cấp Trương Lam Nguyệt rửa vết thương liền bị nàng ngăn cản:

"Ta tự làm được, ngươi ra ngoài kia ngồi"

"Nhưng đại hiệp"

Hoàng Phủ Thành nhìn đôi bàn tay thon dài kia nắm lấy tay mình, liền nhăn mày. Cùng là nam nhân với nhau, có chi phải ngại ngần. Trương Lam Nguyệt có lẽ biết suy nghĩ của hắn, liền chỉ tay về xa:

"Người ra đó ngồi. Nhớ kĩ, chưa có của ta lệnh thì chưa được phép quay mặt lại nhìn"

Hoàng Phủ Thành mặc dù có chút bất mãn nhưng người ta dù sao cũng là của mình ân nhân, đành phải theo lời nương hướng ta nàng mà ngồi. Trương Lam Nguyệt lúc này mới thở dài một hơi, không lưu tình xé rách phần hắc y tay trái bị thương, làm lộ ra một đôi tay trắng nõn, lại bỏ xuống mu sa che mặt, khiến tóc đen ba ngàn sợi rơi xuống. Mặt không đổi sắc, nàng lấy vải ướt vừa rồi nhẹ nhàng lau quay vết thương. Một cảm giác đau buốt từ tay chạy dọc lên đại não, Trương Lam Nguyệt mặt vẫn như cũ chăm chăm làm việc của mình.

Còn một bên, Hoàng Phủ Thành mặc dù ngồi nhưng tâm lại không yên, cứ muốn lên quay lại nhìn lại bị Trương Lam Nguyệt cấm kị. Hắn thực lo cho đại hiệp a, nhưng lại không được phép quay lại nhìn. Mãi niết than thở một hồi, chợt một cảm giác nhột nhột truyền từ chân đến làm Hoàng Phủ Thành không khỏi thắc mắc, liền ngó nhìn, nhìn xong mặt liền trắng bệch không chút huyết sắc. Rắn hồ mang a! Cứ nhiên là rắn hồ mang! Đối với một cái công tử bột từ nhỏ sống sung sướng như hắn, rắn hồ mang thực vô cùng đáng sợ!

Lập tức không còn chút cổ kị, Hoàng Phủ Thành liền nhảy dựng lên, núp vào sau lưng Trương Lam Nguyệt run cầm cập:

"Đại hiệp, có, rắn"

Hai từ "hồ mang" còn chưa được thốt ra, Hoàng Phủ Thành lại thêm một lần nữa kinh ngạc. Trước mặt hắn không còn là hắc y đại hiệp vừa rồi anh dừng đối địch năm cái hồng y sát thủ mà là một cô nương tuyệt sắc. Nàng dung nhan tựa như được họa ra; tóc đen ba ngàn thả dài trên đất làm tôn thêm cho làn da trắng nõn, mịn màng; mày lá liễu vừa cong vừa dài; đồng tử lam sắc rất có thần, làm bất cứ ai nhìn vào cũng thấy được sự lạnh lẽo và cô độc của nàng. Nếu không phải trên người nàng còn hắc y đầy huyết và vết rách, cùng với chiếc mu sa gần đó, hẳn cứ nhiên đã nghĩ rằng đại hiệp bỏ đi rồi.

Nhưng đại hiệp cứ nhiên lại là nữ nhân!

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thanh Phong Phái Sư Tổ

Hoàng Phủ Thành mặt đơ ngay tại chỗ.

Trương Lam Nguyệt lại là mặt trắng vô cùng đặc sắc, sau đó chuyển sang xanh, cuối cùng là đen xì như đất nòi.

Không chút do dự, Trương Lam Nguyệt liền hét Hoàng Phủ Thành ra, nổi giận:

"Người làm cái gì thế hả?"

Hoàng Phủ Thành lúc này mới khôi phục tinh thần, run run hướng tay về phía đó:

"Cô nương, à đại hiệp, à không nữ hiệp, ở đó có rắn, hồ mang"

Trương Lam Nguyệt liếc xéo Hoàng Phủ Thành, ống tay áo vừa phát lên, liền một tiếng ám khí xé gió. Lập tức, đầu con rắn bị trúng ám khí, nó giãy dụa một hồi, cuối cùng cũng vì độc trong đó mà quy. Hoàng Phủ Thành mặc dù thấy nó nằm im bất động nhưng vẫn không dám ra, cuối cùng nhận thêm một cái đẩy nữa, làm hắn ngã sòng soài ra đất:

"Người thân nam nhi mà có con rắn cũng kêu ầm lên?"

"Nhưng nữ hiệp a, ta rất sợ rắn"

Hoàng Phủ Thành sau một màn trò về với đất mẹ vô cùng đặc sắc liền ngồi dậy, ưỡn khuát giải thích rồi nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác:

"Nữ hiệp, người cứ nhiên là nữ?"

Trương Lam Nguyệt khinh thường hừ hừ:

"Của người mắt có vấn đề không vậy?"

"A, không, không phải. Chỉ là, một nữ nhân như người mà cũng có võ công như vậy"

Hắn gãi gãi đầu, không muốn đề cho nàng hiểu lầm

"Có quy định không cho nữ nhân học võ sao?"

"A, không phải"

Không khí càng ngày càng trầm xuống, khiến Hoàng Phủ Thành không khỏi có chút lạnh lạnh. Còn Trương Lam Nguyệt, nàng nhìn hần, nghi vấn:

"Chẳng lẽ ngươi không biết võ?"

Bị nói trúng tim đen, hần gãi gãi đầu:

"Ta chỉ là thấy học võ không nho nhã chút nào nên"

Mấy chữ cuối lấp bắp mãi không nói ra nổi, nàng hừ lạnh:

"Không muốn học đúng không? Hừ, nam nhân phải có chút võ phòng thân, ngươi cứ ra ngoài với cái nho nhã đó sớm muộn gì cũng bị giết thôi!"

Hoàng Phủ Thành thờ dài, cúi đầu xấu hổ. Hần biết nàng nói đúng, nam nhân không có võ thì còn gì là chân chính nam nhân nữa. Đột nhiên, trong đầu loé ra một ý tưởng, hần rất nhanh chóng ngừng mặt:

"Vậy nữ hiệp có thể dạy ta võ công?"

Nếu được làm đồ đệ của nàng, hần vì có thể học võ vừa có thể ở bên cạnh nàng, thật một mũi tên trúng hai con chim a!

"Ta không rảnh thu đồ đệ"

Một câu nói này, trực tiếp đem cái ảo tưởng của Hoàng Phủ Thành đập tan thành từng mảnh.

"Nhưng, ngươi có thể hỏi Thanh Phong sư tổ phái về việc này"

Hoàng Phủ Thành nghi vấn nhìn Trương Lam Nguyệt. Thanh Phong sư tổ phái? Hần đã nghe nói, đó là người sáng lập Thanh Phong phái-ngũ đại một phái phái đứng đầu, đã quy ẩn giang hồ từ rất lâu.

Một như vậy cao thủ võ lâm sẽ nhận hần làm đồ đệ? Tiểu oa nhi cũng biết việc này không có khả năng nha!

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Gặp Mặt Thanh Phong Sư Tổ Phái

Thanh Phong là một ngọn núi lớn thuộc lãnh thổ Bắc Cung quốc và nằm ngay sát Tuyệt Vọng cốc. Nơi đây cũng là địa bàn của Thanh Phong phái và là nơi mà Thanh Phong sư tổ phái ẩn cư. Núi Thanh Phong mệnh danh là một trong ngọn ba ngọn núi cao nhất Đông đại lục, đỉnh núi quanh năm bao phủ bởi sương mù, bốn bề đều là dốc đá hiểm trở, nguy hiểm trùng trùng. Vậy nên ngoại trừ đệ tử Thanh Phong núi hoặc đệ tử Thanh Phong sư tổ, nơi đây chẳng có ai lui đến.

Trương Lam Nguyệt vì bị thương, thêm cả Hoàng Phủ Thành không biết võ nên không thể dùng khinh công, hai người đi bộ mất một ngày đường mới đến được chân núi Thanh Phong. Lau đi vệt mồ hôi trên trán, Trương Lam Nguyệt nhìn Hoàng Phủ Thành ngồi trên lưng ngựa, hừ lạnh. Nàng vừa là nữ nhân vừa đã nương ngựa cho hần ngồi, nàng còn chưa thờ dốc thì thôi, hần lại...

Xoa xoa cái đầu đang đau nhức, thờ dài một hơi, Trương Lam Nguyệt cất tiếng:

"Đại ca, huynh ở đâu?"

"Huynh ở đây"

Một giọng trầm vang lên, Thượng Quan Lâm Hiên từ trong bóng tối bước ra, tròng mắt nhìn nàng:

"Muội đã lấy được Hoàng Phủ công tử chưa?"

Trương Lam Nguyệt hừ lạnh nhìn Hoàng Phủ Thành, giọng khinh thường:

"Biết sư phụ huynh muốn hần thì muội đã chẳng đi rồi"

Nàng ghét nhất những kẻ yếu đuối, chỉ biết dựa dẫm vào kẻ khác mà không biết tự mình giải quyết. Mà Hoàng Phủ Thành chính là một trong những kẻ như thế. Thượng Quan Lâm Hiên giống như nhìn ra sự chán ghét của Trương Lam Nguyệt, phun ra một hơi thở dài, hướng Hoàng Phủ Thành nói:

"Hoàng Phủ công tử, sự phụ tại hạ muốn gặp công tử"

Hoàng Phủ Thành không phải kẻ ngốc, hẳn tự nhiên biết sự phụ Thượng Quan Lâm Hiên là ai:

"Nha, được thôi. Nhưng vị đại hiệp này, có thể cho ta mượn một bộ y phục?"

Thượng Quan Lâm Hiên nhìn y phục của Hoàng Phủ Thành, thầm tặc lưỡi một tiếng:

"Vây, xin mời công tử đi theo tại hạ"

Hoàng Phủ Thành xuống ngựa, bước theo Thượng Quan Lâm Hiên. Trương Lam Nguyệt buộc ngựa vào gốc cây rồi đi theo người Thượng Quan Lâm Hiên an bài đến viện nghỉ ngơi.

Thượng Quan Lâm Hiên đem Hoàng Phủ Thành đến viện được an bài rồi qua thăm viện của Trương Lam Nguyệt. Lén nhìn qua cửa sổ, hẳn thấy nữ tử xinh đẹp đang ngồi đọc sách, bên ngọn nến mờ mờ. Dung nhan nàng tinh xảo như được họa ra, dưới ánh nến càng trở nên kiều mị làm nhân không khỏi cảm thấy mê hoặc. Từ muội xấu nữ của hắn năm nào, giờ đã trở thành một tuyệt sắc giai nhân khiến người ta mê đắm rồi. Mà, hẳn với nàng, cũng chẳng phải là ruột thịt. Mái mê ngắm nàng hồi lâu, rốt cuộc hắn mới tỉnh thần hồi phục, tay ma sát với cửa vang lên những tiếng cộc cộc, hỏi:

"Nguyệt nhi, muội còn thức?"

"Ân, đại ca"

Âm thanh thán thốt tựa chuông ngân vang lên, Thượng Quan Lâm Hiên đẩy cửa vào, ngồi bên bàn:

"Muội làm gì vậy?"

Trương Lam Nguyệt gấp sách cất vào tay nải, lắc đầu:

"Không có gì. Mà, muội như vậy rồi, sao đại ca còn chưa ngủ?"

"Đại ca không ngủ được nên đến xem muội ra sao thôi"

Không khí chợt chìm vào một mảnh tĩnh lặng, Trương Lam Nguyệt nhìn thật sâu vào mắt Thượng Quan Lâm Hiên, cố tìm một tia địch ý từ phía hắn nhưng bất lực. Đôi mắt mà Thượng Quan Lâm Hiên nhìn Trương Lam Nguyệt, kể cả trước kia lẫn hiện tại, đều chỉ tràn ngập cung chiều cùng sủng nịnh, hoàn toàn không có một chút sát ý nào hết.

"Đại ca, muội giết của huynh song thân*, huynh có hận muội không?"

Rốt cuộc, Trương Lam Nguyệt cũng nói thẳng, thay vì cứ phải tìm hiểu một cách vô vọng. Thượng Quan Lâm Hiên nhìn nàng, nụ cười mang theo trĩu mến:

"Muội nói gì vậy? Đại ca hà có thể hận muội? Huống hồ"

Thượng Quan Lâm Hiên nói đến đây liền ngừng lại, cắn cắn môi đầy bất lực cùng tức giận, tay nắm thành hình quả đấm:

"Huống hồ, bọn họ chẳng phải là của ta song thân gì hết"

Trương Lam Nguyệt trừng mắt nhử mày nhìn Thượng Quan Lâm Hiên, khó hiểu. Trước kia Triệu thị chính là thập phần yêu quý hắn như con đẻ, thậm chí còn yêu hơn cả Thượng Quan Lâm Vân và Thượng Quan Ngọc Huyền, sao có thể hắn không phải con đẻ của bà ta được. Thượng Quan Lâm Hiên lắc đầu cười khổ:

"Muội không tin? Ngay cả huynh cũng không tin ấy, nhưng đây là sự thật, huynh sẽ nói cho muội sau này"

Hắn nói rồi đứng dậy, quay người đi thẳng, chỉ bỏ lại một câu:

"Từ này đừng gọi huynh là Thượng Quan Lâm Hiên nữa. Huynh là Âu Dương Lâm Hiên"

Trương Lam Nguyệt nhìn theo bóng lưng cô độc của Thượng Quan Lâm Hiên, à không, Âu Dương Lâm Hiên, thở dài. Hắn có lẽ sốc lắm khi biết chuyện này, nhưng sao Triệu thị lại yêu quý hắn cho dù hắn không phải là con đẻ của bà ta?

*Song thân: Cha mẹ

Nha, chưa hết chuyện của Hoàng Phủ Thành đã đến chuyện của Âu Dương Lâm Hiên, làm bộ não của nàng muốn nổ tung rồi. Chợt, một tiếng lướt gió nhanh như chớp truyền đến, Trương Lam Nguyệt đành chỉ xoa đầu, hướng về phía cửa sổ:

"Độc Cô các hạ,các hạ có vẻ thích lên lút chạy đến viện của nữ tử ban đêm"

Bị phát hiện,Độc Cô Thiên Sát cười nhạt mấy tiếng,nhanh chóng chuyển hướng phía phòng của Trương Lam Nguyệt:

"Ta chỉ thích lên lút đến viện của nàng thôi,đừng hiểu lầm a!"

"Ai thêm quan tâm"

Trương Lam Nguyệt bĩu môi,phát tay một cái,cửa phòng đang khép hờ liền mở ra:

"Các hạ xin mời lui cho,hôm nay tại hạ đã mệt,khi khác sẽ cùng khác hạ bàn luận"

Độc Cô Thiên Sát tựa tiểu phi tiêu:

"Nàng không định mời ta trà sao?"

"Tại hạ không có nghĩa vụ mời"

Trương Lam Nguyệt lạnh nhạt đáp,Độc Cô Thiên Sát ngoài mặt lẫn trong lòng đều cười. Nữ nhân này,thực vô cùng thú vị a!

"Vậy ta xin đi trước,đêm mai sẽ lại đến"

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ái

Trụ sở chính của Huyết Vụ các-các vụ Độc Cô Thiên Sát"Các chủ"

Độc Cô Thiên Sát vừa trở về từ núi Thanh Phong,lập tức nô bộc xuất hiện. Hắn không nói gì,đưa kiếm cho nô bộc kia rồi đi một mạch vào trong. Hắn đi đến đâu,sát khí theo đến đó, khiến thành viên Huyết Vụ các-những sát thủ giết người không ghê tay cũng không khỏi rùng mình. Xem bộ dạng Độc Cô Thiên Sát hiện tại với Độc Cô Thiên Sát lúc này trên đũa Trương Lam Nguyệt,phòng ai cũng nghĩ đó là hai chứ không phải một người.

Bởi lẽ,chi ở trước mặt Trương Lam Nguyệt,hắn mới bộc lộ nhân cách thật chính mình

Đóng chặt căn phòng thân quen,Độc Cô Thiên Sát cởi áo choàng cùng mặt nạ,rót một chén rượu,mắt hướng về phía núi Thanh Phong. Minh nguyệt chiếu rọi,guang mặt yêu nghiệt hiện ra. Đôi mắt bạc mỏng lung,ưu tư,hướng về đằng xa thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người;sóng mũi cao kết hợp với đôi môi mỏng toát ra vẻ tà nị. Chỉ riêng khuôn mặt thôi,Độc Cô Thiên Sát cũng thu hút phái nữ,chưa nói đến điệu bộ của hắn-từ dáng đi cho đến từng cử chỉ đều đầy mê hoặc,cao ngạo cùng lãnh đạm,gióng như thế gian này hắn là vua,không có bất cứ điều gì có thể để hắn coi trọng. Loại nam nhân như hắn,nữ tử nào chẳng thích,nữ tử nào chẳng mê loạn. Cũng chính vì vậy,hắn chán ghét nữ tử. Điều chi là những kẻ ngư ông đắc lợi,ham hố tiền tài,mĩ sắc,vô dụng

Tất cả,đều là một đám đáng khinh vô cùng!

Nhưng nữ tử ấy,lại không giống những nữ tử hắn từng thấy. Nàng biết khuôn mặt thật của hắn,tiếp xúc với hắn suốt bốn năm liền,vậy mà một chút si mê đều không có. Nàng thấu thân phận hắn,thấu cả tính cách hắn nhưng luôn không chút do dự mà đối nghịch lại hắn. Từ trước đến giờ,Độc Cô Thiên Sát hắn luôn đối với mọi thế không để tâm vì hắn không muốn chính mình bị những thứ đó tổn thương,một phần lí do khác là không thứ gì khiến hắn dễ vào mắt. Nhưng khi ở bên nàng,hắn luôn sẵn sàng thể hiện con người thật của mình. Khuôn mặt lãnh băng của nàng,nụ cười không chút hồng trần của nàng,sự thông minh quyết đoán của nàng và cả khúc nhạc mà nàng và hắn cùng tấu dưới ánh trăng đêm đó,tất cả,tất cả như hiện hữu trong tâm trí hắn,gioáng như một thước phim quay chậm,làm cho trái tim vốn tưởng đã đóng băng ấy đập trở lại.

Nàng trong mắt hắn,gioáng như một thiên sứ,chi cần buông tay sẽ vụt bay mất. Vì vậy,bằng mọi cách hắn phải giữ chặt nàng,không cho nàng có cơ hội rời khỏi tầm mắt của hắn.

Có lẽ,hắn thực ái nàng rồi!

Đang đắm chìm trong những suy nghĩ về Trương Lam Nguyệt,chợt một tiếng gõ cửa vang lên khiến Độc Cô Thiên Sát tỉnh mộng:

"Kẻ nào?"

"Các chủ,là tiểu nhân"

Một giọng nữ mềm mại vang lên khiến Độc Cô Thiên Sát nhũn mày khó chịu:

"Huyền Bảo Ngọc,ngươi có việc?"

Một câu nói ngắn gọn,lạnh lẽo từ phía đối phương làm trái tim Huyền Ngọc Bảo như bị đóng đinh,hung hãn cần cần môi nhưng giọng vẫn không chút biến đổi:

"A,không. Tiểu nhân chỉ nghe nói,các chủ bị thương nặng,lo lắng nên"

"Chỉ là vết trầy nhẹ thôi,ngươi mau lui đi"

"Nhưng"

Huyền Ngọc Bảo vẫn tiếp tục cần môi mà không nhận ra nó đã chảy máu từ khi nào. Độc Cô Thiên Sát khó chịu quát lên,sát khí bắt đầu lan toả:

"Cút ngay"

"Dạ"

Huyền Ngọc Bảo lí nhí một tiếng rồi rời đi nhưng tâm vẫn còn ở lại chỗ Độc Cô Thiên Sát. Không cam lòng,nàng thực không cam lòng! Huyền Ngọc Bảo nàng đường đường là nữ sát thủ xuất sắc nhất Huyết Vụ các về mọi mặt. So về dung mạo,người ta nói nàng tuyệt sắc mỹ nữ cũng không có gì quá. Luận về võ công,nàng có thể một phút hạ gục cùng lúc mấy tên đồ tể* béo mập. Nói về cầm kì thi hoạ,nàng cũng chính là vô cùng tinh thông. Nàng có thứ gì không bằng hần,có điểm gì khiến hần không thể động lòng.

Nàng vô cùng không cam lòng! Vô cùng không cam lòng!

Bất quá,chi có nam nhân như Độc Cô Thiên Sát-tài giỏi,nữ mao,cao ngạo,lãnh đạm mới xứng đáng đứng bên cạnh nàng. Nàng sẽ từ từ,tùng chút một xâm nhập vào lòng hần,làm cho hần yêu nàng,cho hần sống chết vì nàng. Huyền Ngọc Bảo nàng,đã nói được thì nhất định làm được.

*Đồ tể: Đại loại là mấy tên mỡ lợn to con béo mập ấy

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hành Hạ

Canh Tí,Thiên Tang quốc kinh thành,tất cả mọi thứ chìm trong bóng tối và tĩnh lặng. Chỉ riêng phòng trọ cuối lầu hai Hương Cư lâu,vẫn còn sáng đèn. Bên trong phòng,hai nữ tử đang ngồi im bất động,nhìn đối phương không chớp mắt. Một người khuôn mặt thanh tú thủy mị,ngũ quan cân đối toát lên vẻ dịu dàng,kép hợp với bạch y càng làm nàng giống một tiên nữ hơn. Người kia khuôn mặt có phần trẻ con tinh nghịch hơn,trên môi đều luôn duy trì ý cười sâu sắc khiến nhân nhìn không khỏi cảm thấy áp lực.

Hai nữ tử này,không phải Lam Mặc Huyền và Diệp Từ thì là ai

"Huyền ti ti,rốt cuộc Nguyệt ti ti đi đâu? Ngay cả ti cũng không biết sao?"

Diệp Từ lên tiếng trước,phá hỏng bầu không khí đầy áp lực. Lam Mặc Huyền lắc đầu:

"Từ sao chuyện đại sát một nhà Thượng Quan,ti cũng không thấy ti ấy nữa"

Diệp Từ giọng khản trương:

"Hiện giờ chuyện một nhà Thượng Quan bị đại sát đã truyền đi khắp kinh thành rồi,triều đình cũng đã vào cuộc. Nếu bọn họ phát hiện chúng ta ở đây chứa Triệu thị cùng Thượng Quan Ngọc Huyền,tuyệt đối không phải chuyện tốt đẹp"

"Ti hiểu chứ. Nhưng,hiện tại trừ việc chờ cho đến khi Nguyệt ti ti trở về,chúng ta không còn cách nào khác"

Diệp Từ phun ra một hơi thở dài,nhấc chân rồi đi. Lam Mặc Huyền nhũn mày:

"Muội đi đâu?"

"Muội đi xem Quách Lan có chăm sóc tốt Triệu phu nhân cùng ngũ tiểu thư không?"

Vừa nói,khoé môi Diệp Từ vừa nhếch lên đầu thích thú,Lam Mặc Huyền cũng là bộ dạng cười trên đau khổ nhân,đi theo:

"Ta đi cùng muội"

"Hào"

Nơi mà nhóm Diệp Từ dùng để "chăm sóc" Triệu thị và Thượng Quan Ngọc Huyền là một thông đạo tối om. Vừa xuống tới cửa thông đạo,mùi tình xạ cùng mùi ẩm mốc đã lan toả làm nhân không khỏi chán ghét. Diệp Từ cầm cây đuốc,rọi vào hướng hai thân ảnh tiêu tụy sở tại. Cả hai người đều một thân gầy gò,bầu thủ;ý phục nhàu nát xộc xệch;đầu tóc bù xù,toán loạn;ánh mắt vẫn đục cùng một mờ;hai tay bị trói đang rộng san hai bên

Thật sự nhìn không ra,hai cái Thượng Quan phu nhân và Thượng Quan ngũ tiểu thư cao cao tại thượng ngày trước nữa

Triệu thị hé đôi mắt mờ hồ,nhìn hai nhân đang cầm cây đuốc trước mặt mình,hận ý không chút che dấu hiện ra cuộn cuộn như sóng. Bà ta chỉ hận hiện tại không thể lao đến xé xác hai người ra làm trăm ngàn mảnh:

"Các ngươi đến đây làm gì? Đến xem ta thân thể bị ô nhục đến mức nào sao?"

"Quả đúng là gia chủ phu nhân. Thực thông minh a!"

Lam Mặc Huyền cùng không yếu thế trừng mắt lại bà ta,tiếp tới cho một cú tát trời giáng:

"Năm xưa bà đối với ta ra sao,ta vẫn nhớ rõ như in"

Sau lưng Lam Mặc Huyền lộ ra một chiếc trường tiên* bạc sắc. Nàng không chút lưu tình,đem trường tiên một roi lên người Triệu thị. Bởi vì mấy ngày không được bị hành hạ,cộng thêm việc không giới chịu đau,Triệu thị lãnh một roi liền gào thét thảm thiết,khiến cả Thượng Quan Ngọc Huyền cũng bị dọa khóc lên.

"Sao hả? Đau không?"

Lam Mặc Huyền nghe tiếng hét kia,tựa núi lửa phun trào,trường tiên cứ thế liên tiếp giáng xuống không ngừng:

"Những cái này,đối với bà ngày xưa hạnh hạ ta chẳng là gì đâu. Chẳng thấm vào đâu hết"

Nàng cứ thế mà điên cuồng giáng lên thân thể Triệu thị những vết roi cho đến khi hai bàn tay chính mình đỏ rực,Triệu thị thập tử nhất sinh mới ngừng tay

"Ta sẽ nói Quách Lan tạm thời giữ lại mạng của bà"

Lam Mặc Huyền nói xong liền phất ống tay áo,lui ra đằng sau,nhường lại phần cho Diệp Từ

*Trường tiên: Roi

Diệp Từ hiểu ý Lam Mặc Huyền,phối hợp tiến lên phía trước mặt Thượng Quan Ngọc Huyền,nâng cằm nàng lên,cười quỷ dị. Thượng Quan Ngọc Huyền tinh thần đã sớm loạn,nhìn nụ cười kia lại càng sợ hãi hơn,vội vàng dập đầu van xin:

"Tiểu thư,làm ơn,tha cho chúng ta. Ta trước giờ chưa động đến người,chưa tổn thương xúc phạm người,xin tha cho ta"

"Thực hay cho một câu chưa tổn thương xúc phạm a!"

Diệp Từ cố tình nhấn mạnh bốn chữ kia,một cước hướng đến bụng Thượng Quan Ngọc Huyền. Nàng (Diệp Từ) đứng lên,ánh mắt hờ hững nhìn nàng (Thượng Quan Ngọc Huyền) ôm bụng kêu gào:

"Ngươi nhớ 4 năm trước,tiểu oa nhi bị ngươi và Diệp Mi Kiều dùng làm bia tập bắn cung không"

Thượng Quan Ngọc Huyền ngược mặt,run sợ không nói được gì. Nàng nhớ rồi,tiểu oa nhi bị nàng và Diệp Mi Kiều đem làm bia bắn cung,cho dù khuôn mặt lấm lem bùn đất nhưng ánh mắt đó. Cái ánh mắt như tu la địa ngục,khiến nhân lạnh sống lưng đó,với ánh mắt đang khinh bỉ nhìn nàng,gióng hệt.

"Sao? Nhớ rồi hả?"

Diệp Từ cười đầy khinh bỉ nhìn kẻ dưới chân mình,một cước đạp lên lưng nàng. Thượng Quan Ngọc Huyền hèn mọn van xin:

"Xin ngươi,tha cho ta. Ta,ta biết sai rồi,ta biết sai rồi"

Nàng phải sống,Thượng Quan Ngọc Huyền nàng bằng mọi cách phải sống. Chỉ có sống mới có thể trả hết nhục nhã hiện tại.

Diệp Từ sao có thể không biết tính Thượng Quan Ngọc Huyền. Nàng lùi lại vài bước, ồng tay ái phát lên, lập tức những ánh khí nhĩ như cây châm bay ra, hướng đến khắp cơ thể Thượng Quan Ngọc Huyền. Nàng (Thượng Quan ngọc Huyền đau đớn, rêu rĩ thảm khốc; nàng (Diệp Từ) thoảaxn, cười như tu la địa ngục. Hai cái này âm thanh hoà vào với nhau khiến nhân sóng lưng run lên từng đợt.

Hành hạ xong xuôi, Lam Mặc Huyền cùng Diệp Từ đồng loạt phát ồng tay áo bỏ đi, để lại hai kẻ đang run sợ cùng kêu gào đau đớn.

"Muội vẫn chưa nói với ta và tí tí về việc đó"

Thanh âm Lam Mặc Huyền vang lên đầy nghiêm túc. Diệp Từ khôi phục bộ dạng tinh ranh thường ngày, ngây thơ hỏi:

"Việc gì?"

Lam Mặc Huyền thở dài:

"Muội biết mà. Nhưng nếu muội không muốn nói, ta cũng không ép"

Lam Mặc Huyền tốc độ đi tăng lên, vượt lên trước mặt Diệp Từ, bỏ về phòng, trước khi đó không quên mỉm cười:

"Hãy nhớ, ta và Nguyệt tử luôn ở bên cạnh muội. Vậy nên, muội không cô đơn đâu"

Diệp Từ đứng như trời trồng ở hành lang, nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng Lam Mặc Huyền vừa đóng lại, rồi lại nhìn sang phòng Trương Lam Nguyệt không sáng đèn. Bất giác, một hương vị mặn mặn dâng lên khoé mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyên Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Đào Hoa Cũng Thực Khổ A!

Sau một đêm nghỉ ngơi, rốt cuộc Âu Dương Lăng Hiên cũng dẫn Hoàng Phủ Thành và Trương Lam Nguyệt đến gặp mặt Thanh Phong sư tổ. Ấn tượng đầu tiên của nàng về ông ta là Trương Tam Phong. Thanh Phong sư tổ phái hiện tại đã ở tuổi lão niên; râu và tóc đều bạc trắng, dài đến tận chân; khuôn mặt cho người ta cảm giác tin tưởng cùng phúc hậu không khác nào Trương Tam Phong- Sư tổ sáng lập phái Võ Đang trong bộ tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung.

Thanh Phong sư tổ mỉm cười nhìn một lượt hai người Trương Lam Nguyệt và Hoàng Phủ Thành:

"Vị cô nương này, hẳn là Trương nữ hiệp. Lăng Hiên đã nói với ta rất nhiều về cô nương"

"Vân bối bá kiến tiền bối. Hôm nay được gặp mặt tiền bối ở đây, chính là vinh dự cho vân bối"

Trương Lam Nguyệt không xiêm không nịnh quỳ gối, làm động tác bá kiến. Thanh Phong sư tổ phát tay áo:

"Cô nương mau đứng lên, không cần hành lễ. Nha, thân nữ nhĩ như cô nương có thể cứu một nam nhân, hẳn là cao thủ. Được cùng cao thủ gặp mặt chính là phúc đức cho lão phu"

Cùng Trương Lam Nguyệt nói mấy câu xã giao, Thanh Phong sư tổ quay lại nhìn Hoàng Phủ Thành:

"Đây phải chăng là Hoàng Phủ công tử Hoàng Phủ Thành- Nhị công tử của Hoàng Phủ thừa tướng Bắc Cung quốc?"

Hoàng Phủ Thành bị điểm danh, liền quỳ gối hành lễ:

"Vân bối bá kiến tiền bối. Tiền bối, không biết vân bối có thể hỏi một chuyện?"

"Công tử muốn hỏi chuyện?"

Thanh Phong sư tổ vuốt râu hỏi, hẳn mỉm cười:

"Tiền bối có thể cho vân bối biết, ai là người đã nhờ tiền bối tới cứu vân bối?"

Thanh Phong sư tổ nghe xong sắc mặt liền trầm hẳn xuống, bộ dạng đầy tâm sự vuốt râu:

"Người kia không muốn cho công tử biết nên đã nhờ lão phu giữ danh tính"

Hoàng Phủ Thành sắc mặt thất vọng cuối đầu cần môi, Thanh Phong sư tổ nói tiếp:

"Ngoài ra, người đó còn nói lão phu giữ công tử ở lại, giúp công tử học võ công"

Khuôn mặt vừa thất vọng giờ mang điểm tươi cười trở lại, Hoàng Phủ Thành háo hức:

"Vậy tiền bối có thể nói Trương cô nương chỉ điểm võ công cho vân bối?"

"Nếu công tử muốn thì, Trương cô nương, cô nương liệu có phiền không?"

Trương Lam Nguyệt lờm Hoàng Phủ Thành cháy mắt, đang muốn từ chối thì chợt nhận ra đây là một cơ hội tốt để chinh người, liền gật đầu:

"Vân bối không có gì phiền muộn, chỉ là trước khi chỉ điểm Hoàng Phủ công tử võ công, vân bối liệu có thể trở về thăm hai muội muội?"

"Sao lại không thể"

Thanh Phong sư tổ còn lo sợ Trương Lam Nguyệt cao ngạo không muốn dạy một kẻ mù võ như Hoàng Phủ Thành, nghe nàng đồng ý, liền trong lòng như bỏ đi một tảng đá, gật đầu ưng thuận.

Diệp Từ tỉnh giấc sau một đêm dài, mở cửa sổ ngắm nhìn đường phố phía dưới, khoé môi gợi lên một nụ cười. Bất chợt, một tiếng động nhỏ từ phòng cách vách thu hút sự chú ý của nàng. Nàng rón rén mở cửa, liếc nhìn.

Có người trong phòng Trương Lam Nguyệt

Diệp Từ âm thầm cần môi, tự hỏi xem ai lại đột nhập vào phòng Trương Lam Nguyệt thì từ đằng sau, giọng Lam Mặc Huyền vang lên làm nàng giật mình:

"Muội biết đó là ai không?"

Lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết, Diệp Từ cùng Lam Mặc Huyền lại quan sát thì, bóng đen đã biến mất. Và

"Nhị vị muội muội, đang làm gì ở trước phòng của ti vậy?"

Giọng nói lạnh nhạt nhưng mang đây sùng nịnh quen thuộc vang lên. Trong nháy mắt đồng tử hai người Lam Mặc Huyền và Diệp Từ sáng lên, đồng thanh:

"Nguyệt tỉ"

Trương Lam Nguyệt đem hai muội muội của mình ôm vào lòng, mỉm cười xinh đẹp:

"Có nhớ tí không?"

"Đương nhiên rồi, tại sao lại không nhớ chứ?"

Diệp Từ cười tinh nghịch, Lam Mặc Huyền cũng gật đầu:

"Nguyệt tỉ, Triệu thị cùng Thượng Quan Ngọc Huyền đã xử lí đúng như lời ti. Phòng trù không chịu nổi mấy ngày nữa"

Nghe hai cái tên Triệu thị cùng Thượng Quan Ngọc Huyền, sắc mặt Trương Lam Nguyệt liền trầm xuống, khoé môi nhếch lên một nụ cười mạc danh kì diệu:

"Muội nói Quách Lan, đợi lúc nào hai kẻ đó chết rồi đem xác đến trước cửa Thượng Quan gia"

Triệu thị a Triệu thị, chút đau đớn nhức nhối những ngày qua của bà đã là gì khi so với mẫu thân ta trúng cô độc mà vẫn cố gắng chịu đựng để ta ra đời hay so với sự thống khổ dày vò khi phải cam chịu làm tiểu thiếp mà chẳng biết kêu đau. Ta muốn bà phải ném chọn cái cảm giác của mẫu thân ta, muốn nữ nhi của bà phải bị thương nhìn mẫu thân chết.

Nợ máu phải trả bằng máu, món nợ của các người với gia đình ta, ta tuyệt đối sẽ bắt các người hoàn trả lại hết.

"Phải rồi, hai muội mau vào thu hành lí, chúng ta đến chỗ Thanh Phong sư tổ"

Trương Lam Nguyệt đẩy hai người kia về phía phòng của họ, Lam Mặc Huyền thắc mắc:

"Đến chỗ Thanh Phong sư tổ"

"Phải, tên công tử bột chết tiệt kia giữ ta ở lại dạy võ hần"

"Nguyệt ti, đại thiếu gia nhờ ti đi cứu chính là cái kia công tử bột?"

Diệp Từ tò mò hỏi. Trương Lam Nguyệt nhớ đến Hoàng Phủ Thành sắc mặt lại càng kém hơn, sát khí lan tỏa:

"Muội đừng nói nữa. A, tên công tử bột vô sỉ chết tiệt!"

Lam Mặc Huyền nghiêng đầu:

"Kẻ đó đáng ghét lắm sao?"

"Àn, một tên nói được mà không làm được, thân nam nhi lại đi núp bóng nữ nhi. Đã vậy, hần cư nhiên còn lấy Thanh Phong sư tổ ra để uy hiếp, bắt ta dạy hần võ công nữa!"

Diệp Từ làm bộ mặt nghiêm trọng:

"Hần biết ti là nữ nhi?"

"Àn"

"Hần đánh lấy ti?"

"Àn"

"Thanh Phong sư tổ đề nghị dạy hần nhưng hần muốn ti dạy?"

"Àn"

Sắc mặt Diệp Từ bỗng nhiên tươi như hoa. Nàng che miệng cười vô cùng giảo hoạt:

"Nguyệt ti, ti lại đi rải đào hoa lung tung rồi. A, thật là!"

Lam Mặc Huyền nghe xong liền hiểu ý, cũng làm động tác che miệng cười khúc khích:

"Nguyệt ti a, đầu tiên là Khúc vương gia, rồi đến Độc Cô đại hiệp, hiện tại là một tên công tử gặp lần đầu tiên. Muội thực hâm mộ ti a!"

"Nhưng ti à, đào hoa quá cũng tốt đâu. Ti phải cẩn thận nha!"

Trương Lam Nguyệt ngờ ngợ như con nai tơ nhìn Diệp Từ và Lam Mặc Huyền cảm thán, bộ não thiên tài rồi tung lên mà vẫn chẳng hiểu gì:

"Muội nói gì? Cái gì mà rải đào hoa lung tung? Rồi cái gì mà Khúc Trường Khanh, Độc Cô Thiên Sát, Hoàng Phủ Thành? Còn cái gì mà đào hoa quá không tốt?"

Hai người đồng thanh:

"Sau này ti sẽ rõ. Bây giờ bọn muội đi chuyển bị đồ"

Trương Lam Nguyệt nhìn theo bóng lưng hai người kia, trong đầu vẫn chẳng hiểu gì. Nhưng, rất lâu sau này, khi bắt gặp chuyện ngày ấy, nàng mới hiểu. Nếu như ngày ấy, nàng có kinh nghiệm tình trường hơn một chút, phải không họ sẽ không như bây giờ, số phận họ sẽ khác. Chỉ là, mọi chuyện đã xong rồi, trên đời không có từ "nếu", và họ sẽ vì nàng, mãi cô độc trên thế gia.

Số đào hoa cũng thực khổ a!

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuynh Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trên Trời Dưới Đất Học Võ Là Khổ Nhất!

Sáng sớm canh Dần, Hoàng Phủ Thành đang say giấc trong chăn thì bị một tiếng thét nổ trời đánh thức: "NGƯỜI MAU DẬY NGAY CHO BỐN CÔ NUƠNG"

Xoa xoa cái đầu đau nhức vì vừa đập xuống đất,hắn ngáp một cái,dụi dụi mắt đầy vô tội với Trương Lam Nguyệt:

"Trương cô nương,sớm như vậy đến đây làm gì?"

"Còn làm gì nữa,canh ba rồi,mau dậy"

Trương Lam Nguyệt hắc tuyến chảy đầy mặt nói. Hoàng Phủ Thành nhìn sắc trời còn chưa hừng sáng,nhiu mây:

"Mới canh ba thôi mà"

Trương Lam Nguyệt mắt kiên nhẫn:

"Canh ba là quá muộn rồi! Mau dậy"

"Được rồi,ta dậy"

Hoàng Phủ Thành xua xua tay để nàng ra ngoài rồi mặc quần áo,trong lòng háo hức đón chờ.

Canh ba,trời còn chưa sáng hẳn,mặt trời mới hừng đỏ ở cuối chân trời. Ánh bình minh tựa như ánh lửa,làm cho dung nhan vốn xinh đẹp của Trương Lam Nguyệt lại càng kiều mị hơn. Hoàng Phủ Thành trông nàng,đột nhiên đỏ mặt,ho khụ khụ mấy cái lấy lại hình tượng

"Muốn học võ,đầu tiên phải rèn luyện thể chất. Ngươi,nhìn thấy ngọn núi kia chứ"

Trương Lam Nguyệt không quan tâm đến vẻ mặt đỏ ửng của Hoàng Phủ Thành,chỉ tay về phía trước. Hắn nương theo hướng tay nàng nhìn,lấp ló một ngọn núi bị mây che phủ,liền gạt đầu. Nàng tiếp tục:

"Hiện tại ngươi bắt đầu chạy từ đây đến đó rồi quay về a! Không về trước trưa thì không được ăn"

Hoàng Phủ Thành nghe xong,đôi đồng tử liền co rút,không nhịn được hỏi lại:

"Chạy từ đây đến đó,rồi lại quay về! Là ta nghe nhầm hay Trương cô nương đang nói nhầm?"

Nàng này là ngược hẳn sao. Từ chỗ hai người đang đứng đến ngọn núi đó,phải ít nhất gần trăm dặm,đi ngựa còn mất mấy canh giờ;huống chi,bốn bề nơi này là núi cao,địa hình hiểm trở. Nếu thật chạy từ đây đến đó rồi quay,chắc phải đến giờ này ngày mai mất.

"Àn,ngươi không nghe nhầm,ta cũng không nói nhầm"

Chi là,nàng thực sự có tâm lý ngược hẳn. Hơn nữa,hắn trước giờ chân yếu tay mềm hết như nữ tử,cho nên phải luyện tập gấp đôi kẻ khác.

Vậy là cả ngày hôm ấy,Hoàng Phủ Thành lết,à nhầm,là trườn-trườn như một con rắn từ chỗ hai người đứng cho đến ngọn núi kia rồi quay về. Hết thấy,mất hơn một ngày.

Trên trời dưới đất,quả nhiên học võ là khổ nhất a!

Trương Lam Nguyệt nhìn ai đó đau khổ lết từng bước đến núi,trong lòng thầm cười. Hào a,đây chính là cái giá phải trả vì việc nhìn thấy dung mạo thật của nàng. Diệp Từ nhìn bóng lưng kia,nhịn không được mà thở dài:

"Nguyệt tỉ,tỉ có phải hơn quá không? Nhìn là biết tên Hoàng Phủ công tử đó không thể về được trước trưa rồi"

"Quá đáng?"

Nàng (Trương Lam Nguyệt) đầy kích động nhìn nàng (Diệp Từ):

"Vậy muội thử nói xem,một tên nhìn thấy mặt thật của muội rồi bám riết theo muội,đã vậy còn than thở nọ kia trong khi muội đi bộ và nhường cho hắn con ngựa;một tên không biết tốt xấu cứ nhiên đòi muội phải dạy hắn võ công thì kẻ nào quá đáng hơn hả?"

Diệp Từ không biết nói gì hơn ngoài gạt đầu. Chợt,một thanh âm "ngọt như mía" vang lên khiến cả hai nhin không được mà rùng mình:

"Nguyệt tỉ,Từ Từ"

Lam Mặc Huyền bước đến với nụ cười tươi như hoa nở ban mai,trên tay còn cầm viên gì màu vàng vàng:

"Sáng hảo a!"

"Sáng hảo,Huyền tỉ. Muội còn việc cần làm,xin đi trước"

Diệp Từ nhìn cá viên vàng vàng to to là biết Lam Mặc Huyền định làm gì, liền viện cớ trốn trước. Lam Mặc Huyền đối với Trương Lam Nguyệt ánh mắt sáng như sao:

"Muội nghe Từ Từ nói, đạo này tỉ mắt ngủ nên cái này có thể giúp tỉ"

Trong ba người, Lam Mặc Huyền là người kém nhất. Nàng không có kinh nghiệm hai kiếp như Trương Lam Nguyệt hay học lén của Diệp Từ. Nàng chính là hoàn toàn nữ tử chân yếu tay mềm như bình thường, hoàn toàn không chịu nổi những bài tập thể chất khắc nghiệt của Triệu Nhượng Phong nên để có thể trợ giúp mọi người, nàng đã học chế độc. Phải công nhận, Lam Mặc Huyền học rất nhanh, chỉ mất thời gian hơn hai năm để thông thạo đủ các loại dược, có thể chế ra rất nhiều loại độc khác nhau. Chỉ là, nàng không có "chuột bạch" thí nghiệm, nên hai người Trương Lam Nguyệt Diệp Từ rất vinh dự trở thành người thử nghiệm thuốc của nàng. Đương nhiên, cũng không phải thử độc gì, nhưng đa phần vẫn là có hại cho cơ thể.

Trở lại vấn đề hiện tại, Lam Mặc Huyền hua hua viên dược vàng vàng trước mặt Trương Lam Nguyệt, cườ cười:

"Nào, tỉ mau uống đi"

"A, nhưng ta còn phải dạy Hoàng Phủ Thành, vớ nữa"

Trương Lam Nguyệt vừa lùi lại sau vừa viện cớ. Lam Mặc Huyền lại càng cười tươi hơn:

"Đến cả tiểu tử cũng biết, Hoàng Phủ Thành phải mất ít nhất hơn một ngày để hoàn thành trạng đường, mà dược của muội chỉ tác dụng 12 canh giờ. Hiện tại tỉ uống cái này, rồi ngủ một giấc, sáng mai tỉnh dậy là được mà"

"KHÔNGGGGGGGGGG"

Nhân lúc Trương Lam Nguyệt mớ miệng phản bác, Lam Mặc Huyền đã nhét cái đó vào miệng nàng và 3 giây sau, Trương Lam Nguyệt lăn ra đất mà ngủ.

Tại một nơi nào đó, Diệp Từ vừa nghe tiếng hét thảm thiết vừa thở dài.

Đúng là hại người hại ta mà.

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Độc Cô Thiên Sát Và Hoàng Phủ Thành

Đúng như những gì Diệp Từ và Lam Mặc Huyền nói, canh năm ngày hôm sau, Hoàng Phủ Thành lết tám thân tàn tạ trở về, trước mặt Trương Lam Nguyệt đầy tự hào: "Trương cô nương, ta đã hoàn thành, quxng đường nàng nói, mặc dù, hơi lâu hơn nàng nói, một chút"

Nhìn hần tàn tạ vậy mà Trương Lam Nguyệt tự nhiên thấy có chút hối hận về tò trả thù vừa rồi:

"Người tàn tạ vậy mà. Thôi, mau trở về ngủ một giấc đi, ngày mai sẽ tiếp tục"

"Nàng thực tốt a!"

Hoàng Phủ Thành bắt giác mỉm cười, hạnh phúc tràn ngập. Xong liền không trụ nổi nữa mà gục mặt xuống đất. Trương Lam Nguyệt tưởng hần ngất, suy nghĩ một hồi, liền không có kị cái gì nam nữ thụ thụ bất thân mà đem hần trở về. Đáng tiếc, lão thiên ghét bỏ Hoàng Phủ Thành hần, để cho vị đại nhân vật nào đó nhìn thấy. Bình giấm chua một khắc vỡ vụn ra, Độc Cô Thiên Sát mặt đầy hắc tuyến dụng kinh công nhảy xuống trước mặt nàng, tức giận gào lên:

"Nguyệt nhi, nàng làm cái gì vậy hả? Tên nam nhân này là kẻ nào mà nàng cùng hần lại"

Lại như này thân mật, mấy chữ đó Độc Cô Thiên Sát nói không nổi. Liếc nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Hoàng Phủ Thành mà lửa giận vốn âm ỉ của hần hiện giờ bùng lên dữ dội. Tiểu tử này nhìn mặt đẹp thì đẹp thật nhưng không đẹp bằng hần, nàng vì sao thân mật với tiểu tử này trong khi chưa một lần như vậy với hần:

"Mau bỏ ra"

Thật ra Độc Cô Thiên Sát chuyện bé xé ra to vậy thôi. Hoàng Phủ Thành xác thực không yêu nghiệt bằng Độc Cô Thiên Sát, nhưng Trương Lam Nguyệt cũng chỉ là để hần khoác vai mình chứ chẳng làm gì khác:

"Sao lại bỏ, hần như này tàn tạ còn ngất ra đây nữa, Độc Cô các hạ nói ta bỏ hần ra, khác nào giết hần"

"Ta nói nàng bỏ hấn ta,nàng nghe không?"

Độc Cô Thiên Sát không cố kị mà phóng uy áp,không khí phút chốc trở nên đáng sợ, khiến một người có kinh nghiệm như Trương Lam Nguyệt cũng phải rùng mình:

"Vậy ngươi đỡ hấn?"

Độc Cô Thiên Sát liếc xéo Hoàng Phủ Thành,muốn từ chối mà nghĩ lại,cố nhịn mà đỡ lấy hấn. Miệng không ngừng lầm bầm:

"Tiểu tử chết tiệt,dám động vào nữ nhân của bốn các chủ. Đợi sau khi ngươi tỉnh dậy,bốn các chủ sẽ hảo hảo dạy dỗ ngươi một bài học"

Hoàng hôn đứng bóng cũng là lúc Hoàng Phủ Thành tỉnh dậy. Hấn vươn vai,dụi dụi mắt. Một ngày không ăn không ngủ mà chạy thực mạng,giờ ngược lại ngủ dậy thiệt thoải mái nha! Đập vào mắt hấn là Trương Lam Nguyệt tay bưng tô cháo thịt thơm phức,lo lắng hỏi:

"Ngươi tỉnh. Đã thấy hơn ổn chưa? Nào,mau chóng ăn đi,ngươi mất rồi"

Một cảm giác thoải mái không ngừng dâng lên trong đan điền,Hoàng Phủ Thành cầm lấy tô cháo,"vô tình" chạm vào tay Trương Lam Nguyệt:

"Ta ồ a! Cảm tạ nàng đã quan tâm"

Đột nhiên,một lượng khổng lồ sát khí từ đâu xông tới,khiến Hoàng Phủ Thành tay chân run rẩy,nhìn không được ngược mắt nhìn. Là một tên nam nhân yêu nghiệt mặt đầy hắc tuyến,trên người bạch nguyệt y phục,tay cầm kiếm giống như muốn chém ai đó,mà biểu cảm chính là hận không thể ngay lập tức giết chết hấn. Trương Lam Nguyệt không vui lên tiếng:

"Độc Cô các hạ,thu lại sát khí của ngươi đi"

Nam nhân hơi thở đầy mùi tử thần,không quan tâm đến của nàng lời nói:

"Ngươi,mau buông tay nàng ra,nhanh"

Giọng nói như ra lệnh,khiến Hoàng Phủ Thành dù không tình nguyện vẫn phải buông tay Trương Lam Nguyệt:

"Lam Nguyệt,hấn là ai a?"

"Độc Cô Thiên Sát-Huyết Vụ các các chủ"

Nàng không mặn không nhạt nói,làm Hoàng Phủ Thành cảm thấy phần nào yên tâm. Nhưng nhìn cái khuôn mặt yêu nghiệt của Độc Cô Thiên Sát,yên tâm của hấn tụt xuống vạch số 0,liền trừng mắt. Độc Cô đại nhân cũng không yếu thế,trùng lại Hoàng Phủ công tử. Hai bên trùng qua trùng lại,tia sét bắng liên miên không ngừng. Chỉ tội cho Trương Lam Nguyệt nhìn hai kẻ không độ trời chung trùng nhau mà nghĩ hai kẻ đó liếc mắt đưa tình,liền ngán ngán thờ dài:

"Cổ nhân có câu: Gừng càng già càng cay,traí càng gay càng đẹp. Giờ mới thấy,quả nhiên là không sai a!"

Bạn đang đọc truyện *Xấu Nữ Khuyết Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.